

การเตรียมสอน รวิวารศึกษา

แปลและเรียบเรียง

จาก

Preparation for Teaching

By

Charles A. Oliver

คำนำ

การเตรียมสอนรวีวารศึกษาเล่มนี้ เป็นหลักสูตรและคู่มือสอนรวีวารศึกษา แปลและเรียบเรียงมาจากหนังสือ Preparation for Teaching ของ Charles A. Oliver

ต้นฉบับภาษาอังกฤษของตำราเล่มนี้นั้น คณะกรรมการศึกษาแห่งสมาคมรวีวารศึกษาระหว่างชาติได้รับรองเห็นชอบแล้ว ว่าเป็นตำราที่เรียบเรียงขึ้นถูกต้องตามวัตถุประสงค์ของคณะกรรมการ มีบทเรียนไม่น้อยกว่า 50 บท เป็นบทเรียนเกี่ยวกับการศึกษาพระคริสตธรรมคัมภีร์เสียไม่น้อยกว่า 20 บท กับอย่างน้อยก็ให้มีบทเรียนที่กล่าวถึง นักเรียน ครู และงานรวีวารศึกษาอย่างละไม่น้อยกว่า 7 บท

งานรวีวารศึกษาเป็นบริการแขนงหนึ่งของคริสตจักร ซึ่งให้ผลโดยตรงต่อความเจริญของคริสตจักร คริสตจักรใดที่มีงานรวีวารศึกษาเข้มแข็งก็หวังได้ว่าคริสตจักรนั้นจะเข้มแข็งด้วย คริสตจักรใดขาดการสอนรวีวารศึกษา ก็ได้ชื่อว่าขาดบริการอย่างสำคัญที่สุดของตน ย่อมกระทบกระเทือนถึงความเจริญก้าวหน้าของคริสตจักร

หนังสือเล่มนี้เป็นคู่มือของครู เป็นตำราที่ค่อนข้างจะย่อมาก แต่บรรจุสารสำคัญบริบูรณ์ สมควรที่คริสตจักรจะจัดชั้นให้มิผู้ศึกษาตามตำราเล่มนี้ขึ้น เมื่อบรรดาผู้ศึกษาเรียนจบตำราเล่มนี้แล้ว ย่อมจะเป็นครูรวีวารศึกษาของคริสตจักรได้

เพราะฉะนั้นตำราเล่มนี้ จึงเป็นตำราสำหรับเพาะครูรวีวารศึกษา ย่อมมีประโยชน์แก่งานรวีวารศึกษาของคริสตจักรทั่ว ๆ ไป และถูกต้องตามหลักนิยมของการสอนรวีวารศึกษาของชาติต่าง ๆ ด้วย

กองคริสเตียนบรรณศาสตร์

31 พฤษภาคม 1952

สารบัญ

หน้า

จะทำงานฝึกหัดครูให้บรรลุผลสำเร็จได้อย่างไร.....	6
คำแนะนำในการสอน	7
ภาคที่ 1	8
พระธรรมคัมภีร์เดิม	8
บทที่ 1 พระธรรมในพระคริสตธรรมคัมภีร์	9
บทที่ 2 พระธรรมในพระคริสตธรรมใหม่.....	11
บทที่ 3 พงศาวดารในพระธรรมคัมภีร์เดิม	13
บทที่ 4 ยุค 1 พ่อห่ม (ต่อ).....	16
บทที่ 5 ยุค 1 พ่อห่ม (ต่อ).....	18
บทที่ 6 ยุค 2 บรรดาผู้นำยิ่งใหญ่.....	20
บทที่ 7 ยุค 3 กษัตริย์ต่าง ๆ	23
บทที่ 8 ยุค 3 กษัตริย์ต่าง ๆ (ต่อ).....	26
บทที่ 9 ยุค 4 ชาวต่างด้าวเป็นผู้ครอบครอง.....	29
บทที่ 10 โลกในยุคพระธรรมคัมภีร์เดิม.....	32
ภาคที่ 2.....	36
พระคริสตธรรมใหม่.....	36
บทที่ 1 แผ่นดินที่พระเยซูประทับ.....	37
บทที่ 2 สถานที่ซึ่งพระเยซูเสด็จเยี่ยม.....	41
บทที่ 3 บทนำพระผู้ช่วยตามพระสัญญา.....	44
บทที่ 4 กิจงานุกิจของพระคริสต์	48
บทที่ 5 กิจงานุกิจของพระคริสต์ (ต่อ).....	51
บทที่ 6 2. กิจงานุกิจของพระคริสต์ (ต่อ).....	57
บทที่ 7 2. กิจงานุกิจของพระคริสต์ (ต่อ).....	61
บทที่ 8 คริสตจักรในกรุงเยรูซาเล็ม	65
บทที่ 9 4. คริสตจักรที่แผ่ไปถึงชนต่างด้าว.....	68
บทที่ 10 คริสตจักรทั่วไปในโลก.....	71

ภาคที่ 3	77
สถาบันพระคริสตธรรมคัมภีร์และรวีวารศึกษา.....	77
บทที่ 1 สถานศักดิ์สิทธิ์.....	78
บทที่ 2 พิธีศักดิ์สิทธิ์ต่าง ๆ.....	82
บทที่ 3 พิธีศักดิ์สิทธิ์ประจำปี.....	85
บทที่ 4 รวีวารศึกษา.....	88
บทที่ 5 ความสัมพันธ์ของกันและกันระหว่าง คริสตจักรและรวีวารศึกษา.....	92
บทที่ 6 วัตถุประสงค์ของรวีวารศึกษา.....	95
บทที่ 7 การจัดตั้งและการเตรียมเครื่องใช้ของรวีวารศึกษา.....	98
บทที่ 8 งานรวีวารศึกษาตามวัย.....	101
บทที่ 9 วิธีส่งเสริมรวีวารศึกษา.....	104
บทที่ 10 มิชชั่น และคริสตจักรสากล.....	107
ภาคที่ 4	109
นักเรียน	109
บทที่ 1 ความสำคัญในการที่จะต้องรู้จักนักเรียน	110
บทที่ 2 รู้จักเด็ก โดยการเล่นของเด็ก	113
บทที่ 3 วัยเด็กพวกเล็ก (พวกอนุบาล) (อายุ 4 และ 5 ขวบ).....	116
บทที่ 4 วัยเด็ก พวกกลาง (ประถม) (อายุ 6,7 และ 8 , ขวบ).....	120
บทที่ 5 วัยเด็ก พวกใหญ่ (มัธยมต้น) (อายุ 9,10 และ 11 ขวบ).....	124
บทที่ 6 วัยรุ่น พวกเล็ก (มัธยมปลาย) (อายุ 12,13 และ 14 ปี)	128
บทที่ 7 วัยรุ่นพวกกลาง (นิสิต) (อายุ 14,16 และ 17 ปี)	132
บทที่ 8 วัยรุ่นพวกใหญ่ อนุชน (คนหนุ่มสาว) (อายุ 18-23 ปี).....	135
บทที่ 9 ย่างเข้าเป็นผู้ใหญ่ พวกผู้ใหญ่ (อายุ 24 ปีขึ้นไป)	138
บทที่ 10 เด็กที่ได้รับการเตรียมไว้รับคำสอน	142
ภาคที่ 5	145
ครู.....	145
บทที่ 1 ครูของครู.....	146
บทที่ 2 ครูและตำราของครู.....	148
บทที่ 3 ครูและศิษย์.....	151

บทที่ 4	การเตรียมส่วนตัวของครู.....	153
	“ชีวิตที่เพียงหยิบมือเดียวมีค่าเท่ากับการเรียนถึงหนึ่ง”	153
	ยอร์ช เฮอเบิท	153
บทที่ 5	หลักการสอน.....	155
บทที่ 6	วิธีสอน	158
บทที่ 7	การเตรียมบทเรียน	161
บทที่ 8	การหาอุทาหรณ์ประกอบบทเรียน.....	164
บทที่ 9	ความรับผิดชอบของครู.....	167
บทที่ 10	บรรทัดฐานของโรงเรียน	169

จะทำงานฝึกหัดครูให้บรรลุผลสำเร็จได้อย่างไร

ตั้งใจหาผู้เรียนสักพวกหนึ่ง ท่านคงหาได้แน่ส่วนแผนงานนั้นเป็นสิ่งที่นำไปดัดแปลงใช้ในโรงเรียนรวิวารศึกษาใด ๆ ก็ได้ตามแต่ความเหมาะสม

จำไว้ว่าต้องตั้งต้นให้ถูก ความอดุสาหะมาก ๆ และการทำงานด้วยความเต็มใจ เหล่านี้ย่อมทำให้การงานสำเร็จ

อ่านหนังสืออะไร ๆ ที่เกี่ยวกับการฝึกหัดครูด้วยความระมัดระวังก็ได้ ปรึกษาหาความรู้จากผู้รู้ ค้นหาความรู้เท่าที่จะหาได้ เขียนจดหมายไปถามแผนกรวิวารศึกษา ที่กองคริสเตียนบรรณศาสตร์ก็ได้

จดนามที่ผู้สนใจงานนี้ในคริสตจักรของตน เรียกครูและเจ้าหน้าที่มาประชุม แจกหนังสือคู่มือเล่มนี้ให้และทำการสอนสักบทหนึ่งให้ดูเป็นตัวอย่าง แล้วตัดสินใจจัดตั้งชั้นการฝึกครูเลขทันที

หาครูผู้สามารถที่สุดที่จะหาได้ อย่าไปคอยจนได้ผู้เชี่ยวชาญ เมื่อทราบแน่ว่าหาผู้เชี่ยวชาญไม่ได้คนใดที่มีความเห็นอกเห็นใจ มีไหวพริบและทำงานจริง เป็นผู้นำได้ และมีความอดทน ก็ใช้เป็นคนได้แล้ว เริ่มตั้งชั้นได้ไม่ต้องรอ จงใช้บุรุษหรือสตรีที่ตนหาได้นั้นแหละ เริ่มจัดชั้นต่อไปนี้สักชั้นหนึ่งหรือทั้งสองชั้นก็ได้

1. ชั้นครูปัจจุบัน เป็นชั้นที่ประกอบขึ้นด้วยบรรดาครูรวิวารศึกษาผู้กำลังทำการสอนอยู่ จะเรียนกันในเวลาประชุมกลางสัปดาห์ หรือบ่ายวันอาทิตย์ก็ได้ เจ้าหน้าที่ในโรงเรียนรวิวารศึกษาและคนทำงานคริสเตียนเข้าเรียนด้วยก็จะได้ผลดีเหมือนกัน

2. ชั้นเพื่อฝึกครูรวิวารศึกษา หากนักเรียนชั้นมัธยมปลาย หรือครูที่เลือกแล้วนำมาเป็นชั้นหนึ่งก็ได้ บางทีจะหาผู้ใหญ่หลาย ๆ คนรวมเข้า จัดเป็นชั้นฝึกหัดครูก็ได้

หาห้องให้พวกนี้สักห้องหนึ่งโดยเฉพาะ ควรเป็นห้องที่มีกระดานดำ เมื่อเรียนกันจบภาคหนึ่งภาคใดใน 5 ภาคแล้วจึงจะรับศิษย์ใหม่ได้ คือคนใดเริ่มเข้าเรียนเมื่อจบภาค 3 เขาก็จะเรียนภาค 4 และ 5 แล้วจึงจะกลับไปเรียนภาค 1-2 เมื่อตั้งต้นใหม่คราวหน้าต่อไป ถ้าทำอย่างนี้ได้ก็แปลว่าจะมีการสอนกันอยู่เรื่อย ๆ

อย่าใช้ศิษย์ที่กำลังเรียนมาเป็นตัวแทนครูรวิวารศึกษาที่กำลังทำการสอน ควรพยายามสอนไปจนจบหลักสูตรก่อน

ชั้นที่ปนกัน บางทีเปิดการสอนชั้นที่ปนกันก็นำพวกครูปัจจุบันและผู้ที่กำลังคาดหวังไว้ว่าจะให้เป็นครูมาเข้าชั้นรวมกัน หรือนำครูจากโรงเรียนรวิวารศึกษาหลาย ๆ แห่งมารวมกันก็ได้ แต่อย่างไรก็ตามผู้จัดชั้นเฉพาะเป็นชั้น ๆ ไปไม่ได้

คำแนะนำในการสอน

พยายามก่อให้เกิดความร่วมมือในชั้น ถามปัญหาและกำหนดการค้นคว้าให้ตรวจดูว่านักศึกษาทุกคนมีตำราและได้ฝึกฝนตามตำราก่อนแล้ว

ใช้กระดานดำ เขียนบทเรียนสังเขปบนกระดานดำแล้วทำแผนผังง่าย ๆ ให้ (ดูตัวอย่างแผนผังในกระดานดำท้ายบท)

ทบทวนบ่อย ๆ ให้แน่ใจว่าเข้าใจบทเรียนทุกบท

สอบเขียนเป็นครั้งคราว เพื่อค้นหาจุดอ่อนของนักศึกษาแล้วท่านจะช่วยแก้ไขเขาได้

ให้มีการสอบเป็นทางการ ภาคหนึ่งมี 10 บท สอบครั้งละภาคแล้วเก็บคะแนนไว้ ถ้ามีนักเรียนน้อยสอบครั้งละ 2 หรือ 3 ภาคก็ได้ นักศึกษาคนใดสอบไล่ได้คะแนนตามที่กำหนดไว้ ก็ต้องให้ไปรับรองแสดงว่าบุคคลนั้นจบหลักสูตร 1 ปี มีสมรรถภาพเป็นครูวิวารศึกษา หรือครูสอนพระคริสตธรรมคัมภีร์ได้แล้ว

ภาคที่ 1

พระธรรมกัมภีร์เดิม

บทที่ 1 พระธรรมในพระคริสตธรรมคัมภีร์

พระคริสตธรรมคัมภีร์ คือ วิวรรณแสดงน้ำพระทัยของพระเจ้าตามที่บันทึกไว้เป็นลายลักษณ์อักษร

ประกอบด้วยพระธรรม 66 เล่ม

เขียนไว้โดยผู้ประพันธ์ไม่น้อยกว่า 36 คน

ระหว่างเวลา ราว 16 ศตวรรษ

(1 ศตวรรษ มี 100 ปี)

พระธรรมคัมภีร์เดิม เขียนไว้เป็นภาษาฮีบรู เว้นแต่มีข้อพระธรรมบางข้อที่เป็นภาษาอาราเมค เขาแปลพระธรรมคัมภีร์เดิมทั้งหมดออกเป็นภาษากรีกแล้วก่อนคริสต์ศักราช 200 ปี มีสภิสจัดสันได้แปลส่วนหนึ่งเป็นภาษาไทยในราว ค.ศ. 1818 เพื่อให้คนไทยที่เป็นเชลยในพม่าอ่าน ต่อมาอีกหลายปีก็มีพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาษาไทยขึ้นในเมืองไทย ค.ศ. 1941 คณะกรรมการได้แก้ไขพระคริสตคัมภีร์ไทยเป็นรูปสำเร็จที่ใช้อยู่จนปัจจุบันนี้

พระคริสตธรรมคัมภีร์ใหม่ เขียนไว้เป็นภาษากรีกพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาษาอังกฤษหรือภาษาไทยก็แปลจากภาษาเดิมนี้อ คณะกรรมการแก้ไขพระคริสตธรรมใหม่ ได้แก้ไขและจัดพิมพ์ขึ้นครั้งหลังที่สุดใน ค.ศ. 1950

หมายเหตุ เป็นสิ่งสำคัญที่ครูวิวารศึกษาต้องค้นคว้าค้นเคย กับรายชื่อและที่อยู่ของพระคริสตธรรมคัมภีร์ทุกเล่ม

พระธรรมคัมภีร์เดิม

มี 39 เล่ม แบ่งออกเป็นหมวดตามความเหมาะสมได้ ดังนี้

ก. หมวดพระบัญญัติ 5 เล่ม ปฐมกาล อพยพ เลวีนิติ กันดารวิถี พระธรรมบัญญัติ

ข. หมวดพงสาวดาร 12 เล่ม โยชูวาห์ ผู้วินิจฉัย นางรูธ ซามูเอลฉบับต้นและสอง พงศกษัตริย์ฉบับต้นและสอง โครินธ์ฉบับต้นและสอง เอสรา เนหะมีห์ และ เอสเธอร์

ค. หมวดกวี 5 เล่ม โยบ สดุดี สุภาษิต ปัญญาจารย์ เพลงซาโลมอน

ฅ. หมวดมหาสดาพยากรณ์ 5 เล่ม อิสยาห์ เยเรมีห์ เพลงคร่ำครวญ เอเสเคียล ดาเนียล

ง. หมวดอนุสดาพยากรณ์ 12 เล่ม โอลิเวีย โยเอล อาโบส โอบาดีห์ โยนาห์หี มีคาห์ นาฮูม ฮาบากุก เศฟันยาห์ ฮักกัย เศคาริยาห์ มาลาคี

การฝึกที่ให้ประโยชน์ ดูรายชื่อพระคริสตธรรมย่อ แล้วบอกชื่อเต็มให้ถูกต้อง บอกชื่อพระธรรมเล่มหนึ่งแล้วบอกด้วยว่าอยู่หมวดไหน หัดเปิดหาพระธรรมเล่มหนึ่งเล่มใดจากพระคริสตธรรมคัมภีร์ดูว่าท่านหาได้เร็วปานใด

แผนผังในกระดานดำ

	66 เล่ม	พระธรรมคัมภีร์เดิม	ฮีบรู
พระคริสตธรรมคัมภีร์ {	36 คน	ภาษา	{ อาราเมค
	16 ศตวรรษ		กรีก
	ม. พระบัญญัติ ปฐก. อพย. ลตก. กดร. ฉธบ.		
	ม. พงสาวดาร ยชช. วนฉ. นรธ. 1,2 ซมอ. 1,2 พงศ. 1,2 คนก. อยร. นสย. อชร.		
พระธรรม {	ม. กวี โยบ. สดค. สภษ. ผปก. พพร.		
	ม. มหาสดา ยชช. ยมย. พรท. ยอก. คนอ.		
	ม. อนุสดา ฮซอ. ยอล. อมศ. อบย. ยนา. มคา. นสม. ฮบฉ. ซฟย. ฮาฉ. ซคย. มลค.		

คำถามทดสอบ

1. พระธรรมคัมภีร์เดิมนั้นเขียนไว้เป็นภาษาอะไร
2. ในพระคริสตธรรมคัมภีร์มีพระธรรมกี่เล่ม
3. ในพระธรรมคัมภีร์เดิมนั้นมีพระธรรมกี่เล่ม
4. มีกี่คนที่เขียนพระธรรมคัมภีร์
5. ระยะเวลาที่เขียนพระคริสตธรรมนั้นกี่ปี
6. ในหมวดพระบัญญัติมีพระธรรมอะไรบ้างบอกชื่อเรียงลำดับ
7. บอกชื่อพระธรรมในหมวด พงสาวดาร
8. บอกชื่อพระธรรมในหมวด กวี
9. บอกชื่อพระธรรมในหมวด มหาสดาพยากรณ์
10. บอกชื่อพระธรรมในหมวด อนุสดาพยากรณ์

จงสังเกตคำว่า พระคริสตธรรมคัมภีร์ (Bible) พระธรรมคัมภีร์เดิม (Old Testament) พระคริสตธรรมใหม่ (New Testament)

บทที่ 2 พระธรรมในพระคริสตธรรมใหม่

ผู้ประพันธ์เขียนพระคริสตธรรมคัมภีร์ไว้เพื่อเผยให้ประจักษ์ในเรื่องพระนิสัย พระคำรัสสอน และพระราชกิจของพระเยซูคริสต์เจ้า พระองค์ทรงเป็นผู้สมานไมตรีแห่งคำสัญญาใหม่ อย่างน้อยมีผู้ประพันธ์ 8 คน เป็นอัครสาวก 4 คน มัทธีว ขอห์น เปาโล และเปโตร อีก 2 คนเป็นมิตรสหายของอัครสาวก คือ มาระโก และลูกา และอีก 2 คนคือยากอบและยูดาอาจจะเป็นน้องชายของพระเยซู พระธรรมต่างฉบับกันนั้น ผู้ประพันธ์ได้เขียนไว้ในเวลาต่าง ๆ กัน ภายในกึ่งหลังแห่งศตวรรษที่ 1 ของคริสตกาล (คือตั้งแต่ ค.ศ. 50-100)

เราแบ่งพระคริสตธรรมคัมภีร์ออกได้ดังนี้

หมวด กิตติคุณหรือชีวประวัติ 4 เล่ม

มัทธีว มาระโก ลูกา ขอห์น

หมวด พงศาวดาร 1 เล่ม

กิจการของอัครสาวก

หมวด จดหมายฝากของเปาโล 14 เล่ม

โรม โครินธ์ฉบับ 1 และ 2 กาลาเทีย เอเฟซัส ฟิลิปปี โคลโลสี เฮสะโลนิกา ฉบับหนึ่งและสอง ทิโมธี ฉบับหนึ่งและสอง ทิตัส ฟิเลโมน และฮีบรู (เรื่องผู้แต่งยังเป็นปัญหา)

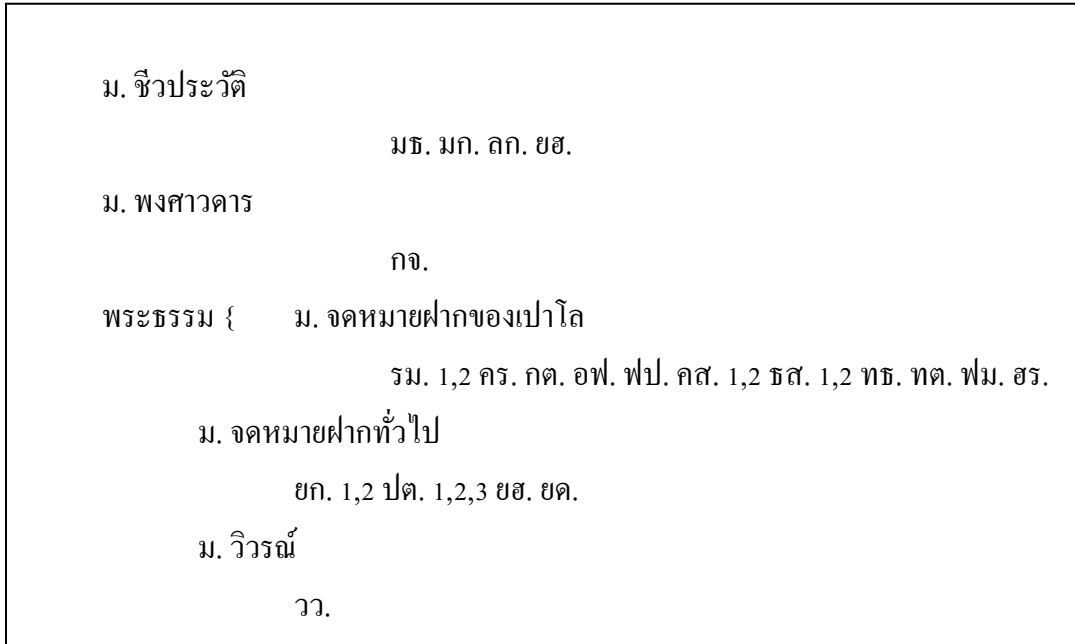
หมวด จดหมายฝากทั่วไป 7 เล่ม

ยากอบ เปโตรฉบับหนึ่งและสอง ขอห์นฉบับหนึ่ง สอง และสาม ยูดา

หมวด วิวรรณ์ 1 เล่ม

วิวรรณ์

แผนผังในกระดานดำ

คำถามทดสอบ

คำแนะนำให้ทบทวน ผู้นำจะทบทวนด้วยการให้เขียนตอบก็ได้

1. ใครเขียนพระคริสตธรรมใหม่ เมื่อไร
2. พระคริสตธรรมใหม่เขียนไว้เป็นภาษาอะไร
3. จงบอกชื่อพระธรรมที่เป็นชีวประวัติของพระคริสตทั้ง 4 เล่ม
4. จงบอกชื่อพระธรรมหมวด พงศาวดารในพระคริสตธรรมใหม่
5. จงบอกชื่อจดหมายฝากของเปาโล
6. จงบอกชื่อจดหมายฝากทั่วไป
7. จงบอกชื่อพระธรรมเล่มสุดท้าย

บทที่ 3 พงสาวดารในพระธรรมคัมภีร์เดิม

พระคริสตธรรมคัมภีร์ เป็นวิวรรณ์ของพระเจ้าซึ่งประทานแก่นมนุษย์ กระทั่งสำคัญในพระวิวรรณ์นี้ ก็คือให้เห็นว่า มนุษย์จะได้รับความรอดก็โดยอาศัยพระคริสตเจ้า พงสาวดารในพระธรรมคัมภีร์เดิมคลี่คลายให้เห็นความหมายของมูลเหตุ และเผยให้เห็นว่า พระเจ้าทรงเกี่ยวข้องกับธุรกิจของมนุษย์

พงสาวดารในพระธรรมคัมภีร์เดิม แบ่งออกได้เป็น 4 ยุค

1. ยุคพ่อห่ม (Patriarchs)

ตั้งแต่อาดัมถึงโมเสส

2. ยุคสมัยบรรดาผู้นำยิ่งใหญ่

ตั้งแต่โมเสสถึงซาอูล

3. ยุคกษัตริย์ต่าง ๆ

ตั้งแต่ซาอูลถึงตกเป็นเชลยของบาบิโลน

4. ยุคผู้ครอบครองเป็นชนต่างด้าว

ตั้งแต่เป็นเชลยจนถึงพระเยซู

ยุค 1 พ่อห่ม (Patriarchs)

ตั้งแต่อาดัมถึงโมเสส

เรื่องราวตามพระคริสตธรรมคัมภีร์ พระธรรมปฐมกาล

ยุคนี้เผยให้เห็นการเตรียมชนชาติอิสราเอล เพื่อให้ความรู้แก่พลโลกในเรื่อง “พระเจ้าเที่ยงแท้”

ขอแบ่ง ยุค นี้ ออกเป็น 3 สมัย

1. สมัย เชื้อสายบุพชน

2. สมัย ครอบครัวยุคที่ถูกเลือกสรร

3. สมัย เผ่าพงศ์อิสราเอล

1. สมัยเชื้อสายบุพชน ในยุคแรกเริ่มทีเดียวนั้นยังไม่มีชาติใด ๆ เลย พระกรุณาคุณของพระเจ้า ได้เผยให้ประจักษ์แก่บุคคลที่ถูกเลือกสรรไว้ไม่ว่าคนบุคคลเหล่านี้จะพิทักษ์ความเข้าใจในเรื่องพระเจ้าให้คงอยู่ในโลก ในระหว่างนั้น โลกนี้ก็เลวทรามลง

บุพชนในสมัยนั้นคือ อาดัม เซธ และเผ่าพันธุ์ของเขา “ตั้งสะ โนค ผู้ดำเนินกับพระเจ้า แล้วก็หายหน้าไป เพราะพระเจ้าทรงรับไปเสีย” (ปฐมกาล 6:24) โนอาห์ผู้ต่อนาวาลำหิม่า และแซมกับเผ่าพันธุ์ของเขา

กรณีสำคัญ ๆ ในสมัยนี้คือ

ก. การสร้างสรรค์

ข. การจมในบาปและเรื่องสัญญา

ค. น้ำท่วมโลก

ง. การกระจัดพลัดพราก

ก. การสร้างสรรค์ (ปฐมกาล บท 1 และ 2) พระเจ้าให้มีสรรพสิ่งต่าง ๆ ขึ้นมาโดยพระดำรัสอันทรงฤทธิ์ของพระองค์ พระราชกิจในการสร้างสรรค์ของพระองค์ก็คืบหน้าไปตามลำดับ ชั้นแรกโลกในด้านวัตถุได้ถูกเนรมิตขึ้น แล้วต่อมาระบบของชีวิตก็ปรากฏจนที่สุคนษย์ก็เป็นตัวตนขึ้นมา มนุษย์นี้ได้ชื่อว่าเป็นยอดของการสร้างสรรค์

พระเจ้าทรงพอพระทัยในบรรดาสรรพสิ่งที่พระองค์ทรงสร้าง ฉะนั้นพระองค์ทรงติดตามสิ่งซึ่งทรงสร้างขึ้นมาด้วยให้การปกครองและให้การสงวนพันธุไว้

ข. การจมในบาปและเรื่องสัญญา (ปฐมกาล 3) พระเจ้าทรงสร้างอาดัมและเอวาให้มีสภาวะไม่รู้จักผิดชอบ แต่ว่าเร็วแรงและความคงทนของนิสยจะคงเป็นอยู่ได้ก็โดยนิสยนั้นทนต่อความชั่ว และเลือกแต่ฝ่ายดี เขาถูกทดลองด้วยเรื่องที่น่าพอใจเขา พระเจ้าทรงประจักษ์ต่อใจบริสุทธิ์ และเร็วแรงที่จะทำแต่สิ่งที่ถูกให้ไว้แล้ว พระองค์ยังทรงปรากฏและเป็นมิตรกับเขา เขาควรจงรักภักดีโดยเชื่อฟังพระเจ้า

ซาตานปรากฏในท่าทางที่น่าสนใจ และทดลองให้เขาสงสัยในพระบัญชาและความรักของพระเจ้าและในการที่จะเชื่อฟังพระบัญชาของพระองค์ เขาขอมแพ้แก่การทดลอง ความบาปจึงเข้ามาในโลก แต่พระเจ้าโดยพระกรุณาได้ทรงสัญญาว่าจะประทานผู้ไถ่มาให้พันบาป (ปฐมกาล 12:2)

ค. น้ำท่วมโลก เมื่อมนุษย์แรกนั้นจมในบาปเสียแล้ว พระเจ้าทรงเริ่มต้นใหม่ด้วยพงศ์พันธุ์ของเซธ แต่น่าเสียดายที่พงศ์พันธุ์เซธเองก็มีมลทินความทารุณชั่วร้ายทวีขึ้น จนเหลือคนดีแต่คนเดียวคนคิดคนนี้ก็อยู่ท่ามกลางอันตรายซึ่งคอยดึงเขาอยู่รอบด้าน พระมานะของพระเจ้านั้นอัศจรรย์ยิ่งนัก พระจิตบริสุทธิ์ได้ขันสู้กับมนุษย์ โนอาห์ได้ตัดเดือนประชาชนแม้ว่าโนอาห์เข้าไปในนาวาแล้ว ก็ยังมีการหยุดรออีก 7 วันก่อนน้ำท่วม มนุษย์ไม่ใส่ใจต่อพระกรุณาของพระเจ้า มนุษย์จึงถึงพินาศ (ปฐมกาล 6,7) โนอาห์รอดจากน้ำท่วมด้วยนาวาลำนั้น คือรอดจากความชั่วของโลกด้วยเรื่องน้ำท่วมโลก พอเขาออกจากนาวา เขาก็สร้างแท่นบูชา เพื่อทำสัตย์สัญญาว่าเขาจะมอบตัวถวายเป็นบริการแก่พระเจ้าตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป เพราะว่าเขารอดตายมาได้ (ปฐมกาล 8:20)

ง. การกระจัดพลัดพราก (ปฐมกาล 11) พอพ้นจากน้ำท่วม ชาวโลกก็ได้โอกาสเริ่มต้นใหม่อีก แต่พอคนทวีขึ้น มนุษย์ก็ชั่วลง เขาสร้างหอบาเบลเป็นการท้าทายพระเจ้า เขาเสาะหาที่สำหรับสร้างอาณาจักรใหญ่เพื่อว่าจะเป็นเอกเทศพ้นจากการ ปกครองของพระเจ้า เพราะความคิดอันนี้เองพระเจ้าจึง

ทรงโปรดให้เขากระจัดกระจายพลัดพรากกันไปยังหลายแดน เขาแตกกันเป็นพรรคเป็นชาติ และเป็นภาษาต่าง ๆ

มีชาติใหญ่ 4 ชาติเกิดขึ้น อียิปต์อยู่ในแอฟริกาตอนเหนือ ฟอยนิเก (โฟนิเซีย) Phoenecia อยู่ฝั่งทะเลเมดิเตอร์เรเนียน เคเช็ช (Chaldea) อยู่ระหว่างคุ่มแม่น้ำไทกริส และยูเฟรติส และอะซุริยา (Assyria) อยู่เหนือเคเช็ชขึ้นไป

แผนผังในกระดานดำ

1. ยุค พ่อห่มู่ อ ถึง ม.	3. ยุค กษัตริย์ต่าง ๆ ซ. ถึง ก.ค.ศ.	
2. ยุคผู้นำยิ่งใหญ่ ม.ถึง ซ.	4. ยุคผู้ครอบครองเป็นชนต่างด้าว ก.ค.ศ. ถึง เป็น ค.	
	ก. สร้างสรรค์	พระธรรม
1. ยุคพ่อห่มู่ { สมัยเชื้อสายบุพชน {	ข. การจมนบาปและเรื่องคำสัญญา	
ค. น้ำท่วมโลก	ปฐมกาล	
ง. การกระจัดพลัดพราก		

คำถามทดสอบ

1. บอกชื่อยุคทั้ง 5 ในพงศาวดารพระธรรมคัมภีร์เดิม
2. ยุคพ่อห่มู่นั้นตั้งต้นแต่ใครถึงใคร
3. พระธรรมเล่มใด กล่าวถึงยุคพ่อห่มู่
4. ยุคนี้แบ่งเป็นกี่สมัย อะไรบ้าง
5. บอกชื่อบุคคลสำคัญในสมัยแรก
6. บอกชื่อกรณีสำคัญ 4 เรื่องในสมัยบุพชน
7. จงบอกถึงการสร้างสรรค์ทั้ง 3 ระยะ
8. อาดัมถูกทดสอบอย่างไรในเรื่องความจงรักภักดีต่อพระเจ้า
9. ทำไมพระเจ้าล้างโลกเสียในสมัยโนอาห์
10. จงกล่าวถึงสมัยกระจัดพลัดพราก
11. เมื่อมีประวัติศาสตร์ดั้งเดิมบันทึกไว้นั้น ก็มีชนชาติ 4 ชาติเกิดขึ้นแล้ว ชนชาติทั้ง 4 นั้น คือชาติใดบ้าง

บทที่ 4 ยุค 1 พ่อห่ม (ต่อ)

2. สมัยครอบครัวที่ถูกเลือกสรร มนุษย์ปฏิเสธไม่รับความรอดของมนุษย์ทั้งชาติอย่างที่พระเจ้าประทาน ที่เป็นดังนี้เพราะอำนาจใจทารุณ โหดร้ายของมนุษย์เองเพราะฉะนั้นพระเจ้าประทานพระสัญญาอันกอปรด้วยพระกรุณาแก่ครอบครัวเดียว เพื่อว่าโดยครอบครัวเดี่ยวนี้นี้ ทั้งโลกจะได้รับพระกรุณาธิคุณของพระเจ้า บัดนี้ให้เราพิจารณาถึงอันดับแห่งการจัดเตรียม ซึ่งจะนำไปถึงการสร้างชนชาติของพระเจ้าขึ้น

กรณีสำคัญในสมัยนี้คือ

ก. การที่ทรงเรียกอับราฮัม

ข. ยาโคบพนजर

ค. ความเจริญก้าวหน้าของโยเซฟ

ก. การที่ทรงเรียกอับราฮัม (ปฐมกาล 12:1 ถึง 25:30)

พระเจ้าทรงเรียกอับราฮัมให้ออกจากบ้านเมืองซึ่งมีการไหว้รูปเคารพในตำบลอูระ ประเทศเคเชอร์ ไปยังแผ่นดินที่อับราฮัมไม่รู้จัก ณ ที่ใหม่นั้น พระเจ้าจะทรงตั้งท่านให้เป็นบิดาแห่งชาติที่อำนาจมากชาติหนึ่ง

อับราฮัมเชื่อฟังพระเจ้า และเดินทางไปยังฮารานก่อน ท่านพักอยู่ที่นั่นจนธรา บิดาของท่านสิ้นชีวิตแล้วเดินทางต่อไปจนถึงแผ่นดินคานาอัน ณ ตำบลเซเค็ม พระเจ้าตรัสบอกอับราฮัมว่า นี่แหละเป็นพื้นแผ่นดินตามพระสัญญา แผ่นดินนี้จะตกเป็นของท่านและ พงศ์พันธุ์ของท่านสืบต่อ ๆ ไป แม้ว่าพระเจ้าไม่ทรงอนุญาตให้อับราฮัมยับยั้ง ณ ที่ใดที่หนึ่งเป็นหลักแห่ง ไม่ว่าท่านเดินทางไปถึงตำบลใด ๆ ท่านก็สร้างแท่นบูชาพระเจ้า

โดยอานัติสัญญาอย่างหนึ่ง พระเจ้าทรงประทานเกียรติแก่อับราฮัมในเรื่องความเชื่อ พระองค์ทรงปรากฏแก่อับราฮัมโดยวิธีพิเศษ คือทรงกระทำสัญญาและเรียกชื่ออับราฮัมว่า “สหายของเรา” (ปฐมกาล 41:8) เช่นนี้เองครอบครัวของอับราฮัมจึงได้ รับมอบพันธะ โดยเฉพาะ พระเจ้าจึงทรงกระทำต่อครอบครัวของอับราฮัมต่างกับทรงกระทำต่อบุคคลอื่น ๆ อิสอัคบุตรชายของอับราฮัมตามพระสัญญาได้รับพระพรเป็นมรดกตกทอดต่อมา

ข. ยาโคบพนजर (ปฐมกาล 25:19-36:43) พระสัญญาของพระเจ้าได้ตกทอดถึงยาโคบ บุตรชายของอิสอัค แม้ว่ายาโคบเป็นคนมีความผิดหลายประการก็จริง แต่ยาโคบได้ทุนเทิดค่าของพระพรตามพระสัญญาไว้ เพราะความผิดบาปของยาโคบ ท่านจึงต้องพนजरไปและรับความทุกข์ยากต่าง ๆ อันเป็นเหตุที่สอนท่านให้เป็นคนดีได้คนหนึ่ง พระพรศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้าซึ่งท่าน ได้ชิงมาจากเอชาวโดย

โลกใบนั้น ในที่สุดก็ตกเป็นของท่านอย่างไม่เป็นปัญหา ในเมื่อพระเจ้าได้กระทำให้ท่านเหมาะสมกับพระพรนั้น

ค. ความเจริญก้าวหน้าของโยเซฟ โยเซฟเป็นบุตรอายุน้อยที่สุดคนหนึ่งของยาโคบ จึงมองไม่เห็นว่ายอเซฟจะก้าวหน้าไปได้มากเท่าใด เพราะตามธรรมเนียมบุตรหัวปีเป็นผู้รับมรดกพระพร แต่พระเจ้าสถิตกับโยเซฟ และโยเซฟจะถูกเหยียดให้ตกต่ำต่อไปหาได้ไม่ ท่านถูกพี่ชายอิจฉาขายไปเสียอย่างทาส ถูกใส่ความแล้วถูกขังในคุกอย่างโหดร้ายในประเทศอียิปต์แต่สิ่งขัดขวางเหล่านี้เป็นประจวบเหมาะได้นำท่านไปสู่ตำแหน่งอุปราชของฟาโรห์ ท่านเป็นตัวแทนของพระเจ้าโดยที่ท่านมีสติปัญญาที่หาได้ยาก มีชีวิตที่สะอาดผุดผ่อง มีนิสัยเข้มแข็ง และเพราะได้นำบิดาและพวกพี่น้องของตนเข้าไปอยู่ในประเทศอียิปต์ ประเทศนี้เองเป็นจุดโรงเรียนฝึกสอนชนชาติของท่าน (ปฐมกาล 45,46)

แผนผังในกระดานดำ

1. ยุคพ่อหนุ่ม {	1. สมัยเชื้อสาย {	ก. การสร้างสรรค์	พระธรรม
	บุพชน	ข. การจมนบาปและเรื่องคำสัญญา	
	2. สมัยครอบครัว {	ค. น้ำท่วมโลก	ปฐมกาล
	ที่ถูกเลือกสรร	ง. การกระจัดพลัดพราก	
		ก. การที่ทรงเรียกอับราฮัม	
		ข. ยาโคบพนजर	
		ค. ความเจริญก้าวหน้าของยาโคบ	

คำถามทดสอบ

1. พระเจ้าทรงนำแผนงานเรื่องความรอดมาสู่มนุษยชาติได้อย่างไร
2. จงบอกกรณีสำคัญ 3 ข้อในสมัยครอบครัวที่ถูกเลือกสรร
3. พระเจ้าพระราชทานพระสัญญาอะไรแก่อับราฮัม
4. การที่ยาโคบพนजरไปนั้นยาโคบได้รับผลคืออะไรบ้าง
5. โยเซฟคือใคร
6. จงบอกถึงเหตุการณ์ 3 เรื่อง ที่ทดลองใจโยเซฟ
7. จงบอกส่วนสำคัญในนิสัยของโยเซฟสัก 3 อย่างที่กระทำให้โยเซฟเป็นคนที่ใช้ได้ดี
8. การที่โยเซฟรับเลื่อนฐานะนั้นครุศาสตร์ดีขึ้นไปในนั้น ได้นำผลสำคัญอะไรมาให้บ้าง

บทที่ 5 ยุค 1 พ่อห่ม (ต่อ)

3. สมัยเผ่าพงศ์อิสราเอล ในสมัยนี้ครอบครัวที่ถูกเลือกสรรไว้ได้เจริญขึ้นจนเป็นเผ่าพงศ์อิสราเอลแล้ว นี่เองประวัติศาสตร์ได้กล่าวถึงความเจริญก้าวหน้าแห่งแผนงานของพระเจ้าอีกขั้นหนึ่ง ที่แรกพระเจ้าทรงติดต่อเฉพาะบุคคลคนเดียว ต่อมากับหนึ่งครอบครัว บัดนี้ทรงติดต่อเฉพาะกับเผ่าพงศ์แล้วต่อไปเผ่าพงศ์นี้เองจะจัดระเบียบเป็นชนชาติหนึ่งขึ้น

ครอบครัวอับราฮัมเพียงหนึ่งครอบครัว ได้เจริญเป็นบุตรของยาโคบ 12 ตระกูล แต่ละตระกูลเป็นใจกลางของเผ่าพงศ์ขณะที่อาศัยอยู่ในประเทศอียิปต์นั้น ชีวิตตามตระกูลได้ค่อย ๆ เจริญคืบหน้าขึ้นเต็มขนาด

กรณีสำคัญในสมัยเผ่าพงศ์อิสราเอล มีดังนี้

ก. การลงไปสู่อียิปต์

ข. ความเจริญและการอบรมตระกูลต่าง ๆ

ค. การรวมตระกูล

ก. การลงไปสู่อียิปต์ เป็นความจำเป็นที่ชนเผ่านี้จะต้องแยกออกจากอิทธิพลที่เสื่อมทรามของชาวคานาอันก่อน แล้วจึงเตรียมที่จะเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า ภายใต้สิ่งแวดล้อมอันเป็นที่พอใจ ในสมัยนั้นอียิปต์เป็นชาติที่มีวัฒนธรรมดีที่สุดในขณะนั้น และจะหาบ้านพักที่ดีกว่านครโมเซอิมริมแม่น้ำไนล์นั้นเป็นไม่มีแล้ว โดยที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้ โยเซฟจึงถูกนำมาสู่ประเทศนี้ และทรงกระทำให้นามมีชื่อเสียงดี มาก จนฟาโรห์พอใจที่จะต้อนรับยาโคบ และบุตรหลาน และประทานพื้นดินผืนที่ดีให้เป็นที่อาศัย (ปฐมกาล 46,47)

ข. ความเจริญและการอบรมตระกูลต่าง ๆ ลูกหลานของอับราฮัมมีน้อยเกินไปไม่พอที่จะยกเข้ายึดแผ่นดินที่ทรงสัญญาไว้ เขาต้องมีเวลาและมีโอกาสที่จะให้ทวีจำนวนขึ้นมาก ๆ (ปฐมกาล 1:1-7) คนหนุ่มน้อย ๆ ประมาณ 70 คนเข้าไปอยู่ในแผ่นดินที่อุดมสมบูรณ์ ตั้งหลายร้อยปี ได้ทวีจำนวนขึ้นเป็นชน 12 ตระกูล

ตลอด 4 ศตวรรษที่ชาวชนที่มีอาชีพทางเลี้ยงแกะได้รับการอบรมสั่งสอนในอียิปต์ และได้รับการฝึกหัดอบรมในอุตสาหกรรมที่มีประโยชน์ ตลอดจนฝึกหัดปกครองตนเอง การอบรมเช่นนี้เป็นประโยชน์ในการเตรียมดำเนินชีวิต ณ ปากันคาร และที่ประเทศคานาอัน

ค. การรวมตระกูลในกาลต่อมา ฟาโรห์ผู้ไม่เป็นมิตรได้ครองราชโดยที่หวาดเกรงต่อความเจริญอย่างรวดเร็วของเผ่าพงศ์อิสราเอลก็หาช่องทางระงับการทวีพลเมืองด้วยการบีบบังคับให้ทำงานหนัก (ปฐมกาล 1:8-14)

โดยที่ต้องทุกซ์ลำบากร่วมกันเนิ่นนานด้วยการบีบบังคับของฟาโรห์นี้เอง ชนทั้ง 12 ตระกูล ก็เชื่อมสัมพันธ์กันสนิทยิ่งขึ้น ทำให้บังเกิดความปรารถนาหาผู้ช่วยเหลือ ไม่ช้าเขาก็สามัคคีกลมเกลียวเป็นชนเผ่าเดียวกัน และเตรียมพร้อมที่จะจากอียิปต์ ไปตามพระประสงค์ของพระเจ้า

แผนผังในกระดานดำ

	ก. การสร้างสรรค์	ปี	พระธรรมปฐมกาล
1. สมัยเชื้อสาย บุพชน	ข. การจมน้ำและคำสัญญา ค. น้ำท่วมโลก ง. การกระจัดพลัดพราก		
ยุคพ่อหนุ่ม ที่ถูกเลือกสรร	2. สมัยครอบครัว ก. การที่ทรงเรียกอับราฮัม ข. ยาโคบพบเนเจอร์ ค. ความเจริญก้าวหน้าของโยเซฟ		
3. สมัยเผ่าพงศ์อิสราเอล	ก. การลงไปสู่อียิปต์ ข. ความเจริญและการอบรมตระกูลต่าง ๆ ค. การรวมตระกูล		พวกอิสราเอลอยู่ ในอียิปต์ประมาณ ในปี ก.ค.ศ. 1500-1300

คำถามทดสอบ

- จงบอกกรณีสำคัญ 3 ประการในสมัยเผ่าพงศ์อิสราเอล
- เป็นการจำเป็นอย่างไรที่ชนชาติอิสราเอลต้องออกจากบ้านเดิมในประเทศคานาอัน
- ทำไมอียิปต์จึงเป็นบ้านที่เหมาะสมแก่ชนเผ่านี้
- การที่เขาต้องอยู่ในอียิปต์เนิ่นนานเช่นนั้นเป็นประโยชน์อย่างไรบ้าง
- เขาได้รับการอบรมทางใดบ้าง
- ทำไมกษัตริย์ฟาโรห์จึงบีบบังคับเผ่าพงศ์อิสราเอล
- ความทุกข์ลำบากยังผลร้ายดีประการใดแก่ประชาชนอิสราเอลบ้าง

บทที่ 6 ยุค 2 บรรดาผู้นำยิ่งใหญ่

(ประมาณ ก.ค.ศ. 1320 ถึงประมาณ ก.ค.ศ. 1000)

ตั้งแต่โมเสสถึง กษัตริย์ซาอูล

พระธรรมกัมภีร์ เอ็กโซโอถึง ซามูเอล ฉบับต้น

ในยุคนี้เผ่าพงศ์อิสราเอลได้รวมอยู่ภายใต้การปกครองเดียวกัน กระทำให้เป็น ประชาชาติอิสราเอลขึ้น

แบ่งออกได้เป็น 4 สมัยที่สำคัญ

สมัย 1 การเคลื่อนย้ายออก (อพยพ)

สมัย 2 การอบรมอยู่ในป่า

สมัย 3 กาเข้ายึดคานาอัน

สมัย 4 ผู้วินิจฉัยครอบครอง

สมัย 1 การเคลื่อนย้ายออก เมื่อประชาชนได้เผชิญชีวิตพอที่จะเป็นประชาชาติหนึ่งได้แล้ว พระเจ้าทรงโปรดให้โมเสสเป็นผู้นำของเขาทั้งหลาย ชีวิตของโมเสสแบ่งได้เป็น 3 ระยะ (ยาวระยะละ 40 ปี)

(ก) ระยะ 40 ปีแห่งการศึกษาในอียิปต์ โมเสสได้ตกเป็นบุตรบุญธรรมของราชธิดาฟาโรห์ จึงได้รับการศึกษาทุกด้าน จนเป็นผู้รู้ในบรรดาวิทยาการของอียิปต์คนหนึ่ง (ปฐมกาล 2:1-10, กิจการ 7:22-23)

(ข) 40 ปีในทะเลทรายอาราเบีย เพื่อศึกษาด้านจิตใจ 40 ปีในอียิปต์กระทำให้โมเสสเป็นผู้คงแก่เรียนและเป็นรัฐบุรุษ แต่การศึกษาของท่านยังไม่สำเร็จบริบูรณ์จนกว่าท่านจะเป็นคนรับใช้ของพระเจ้าเสียก่อน ในทะเลทรายนี้เองท่านอยู่กับพระเจ้าจนบ่มนิสัยของตนให้เหมาะกับการเป็นคนรับใช้ของพระเจ้า

(ค) 40 ปีที่โมเสสทำบริการเป็นผู้นำของประชาชาติอิสราเอล โดยเป็นผู้ให้บัญญัติและผู้จัดระบอบปกครองประชาชาติ เมื่อท่านโมเสสได้เตรียมการเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าสำเร็จแล้ว พระเจ้าเป็นเจ้าที่ส่งท่านกลับไปอียิปต์ (ปฐมกาล บท 3,4) เมื่อฟาโรห์ทนภัยกรรมมาถึงสิบประการ และจบลงด้วยความมรณาของบุตรชายหัวปีของประชาชนอียิปต์แล้ว ฟาโรห์ก็ต้องจำใจอนุญาตให้ชนอิสราเอลออกจากแผ่นดินอียิปต์ (ปฐมกาล บท 7 ถึง 12) ขอสังเกตให้ดีว่าในบทที่ 12 มีเรื่องราวสถาปนาพิธีปัสกาอันเป็นพิธีที่พวกยิวที่รอบคอบถือกันจนทุกวันนี้

เมื่อข้ามทะเลแดงไปได้ ด้วยการอัศจรรย์แล้วพวกอิสราเอลก็ตั้งต้นชีวิตในป่าต่อไป

สมัย 2 การอบรมที่ในป่า พวกอิสราเอลเดินทางไปสู่ซีนาย ณ ที่นี้เองเขาทั้งหลายได้อยู่ 1 ปี และได้รับสิ่งต่อไปนี้จากพระเจ้า

ก. บัญญัติทางศีลธรรม เพื่อเป็นเครื่องนำในการประพฤติประจำวัน

ข. กฎบัญญัติทางพิธีศาสนา เป็นคู่มือในการนมัสการ

ค. บทบัญญัติพลเรือนเพื่อใช้ในการปกครองประเทศชาติ

พระเจ้าทรงนำพวกอิสราเอลไปด้วยเขมที่ประกอบด้วยรัศมี ให้เดินไปในป่าที่ไม่มีทางทั้งเป็นป่ากันดาร เขาได้สร้างพลับพลาขึ้น และได้จัดพิธีนมัสการพระเจ้าอย่างครบถ้วน เพื่อจะปรับปรุงจิตใจของประชาชนให้หายจากการหลงไหว้รูปเคารพ และให้มีเวลาฝึกหัดดวงใจในพระองค์ และพระราชทานมานาจากสวรรค์เลี้ยงเขาทั้งมวลตลอดมา

พอมาถึงตำบล คาเดช บาระเนอะ (Kadesh - Barnea) พวกอิสราเอลได้กบฏต่อพระเจ้า ปฏิเสธไม่ยอมเข้าไปในแผ่นดินที่ทรงสัญญาไว้ โดยเชื่อรายงานเท็จของบรรดาผู้แทนที่ไปสอดแนม การที่พวกอิสราเอลถูกรอบรมอยู่ 40 ปีนี้ ได้ช่วยให้เขาเป็นพวกที่เหมาะสมในการก้าวหน้าต่อไป

สมัย 3 เข้ายึดคานาอัน ในบรรดาคคนที่ออกสู้รบได้ และเดินทางออกมาจากอียิปต์พร้อมกับโมเสสนั้น ตายเกือบหมดมีเหลืออยู่เพียง 2 คน ชื่อ คาเล็บ บุตรยะฟูเนและโยชูวาห์ บุตรนูน พงศ์พันธุ์ของโยเซฟ (เฉลยธรรมบัญญัติ 1:35-38) เมื่อออกจากอียิปต์โยชูวามีอายุ 40 ปี ตลอดเวลาที่ท่องเที่ยวไปในป่าท่านสนิทสนมกับโมเสสโดยเหตุนี้เองท่านจึงเป็นบุคคลเหมาะสมที่จะเป็นผู้นำ

โยชูวาห์ได้พาพวกอิสราเอลข้ามแม่น้ำยาร์เด้นแล้วเริ่มทำการยึดแผ่นดินที่ทรงสัญญาให้ไว้ ท่านวางแผนการเข้ายึดเป็น 3 รุ่น เมื่อโจมตีได้เมืองยะริโอแล้ว โยชูวาห์ 6) เขาก็โจมตีกำลังทัพที่อยู่กลางแผ่นดินทั้งนี้เพื่อป้องกันมิให้กำลังฝ่ายเหนือและฝ่ายใต้มีโอกาสรวมกันเพื่อต่อสู้กับกองทัพอิสราเอลได้ ต่อมาเผ่าชนกลางประเทศคานาอันก็ตกอยู่ใต้อำนาจโยชูวาห์ ท่านยกไปรบกับเผ่าชนที่อยู่ภาคใต้ได้ชัยชนะ พอไปภาคเหนือก็เผชิญหน้ากับเผ่าชนที่แข็งแรง แต่การสู้รบก็ดำเนินเรื่อยไปจนเผ่าชนที่อยู่ฝ่ายเหนือแพ้แก่ทัพอิสราเอล (โยชูวาห์ 11) คานาอันก็พ่ายแพ้แต่ไม่ได้ถูกขับไล่ออกไปนอกดินแดนหมด เมื่อเสร็จการศึกษาก็ถึงคราวแบ่งดินแดนกันตามตระกูลต่าง ๆ ในพวกอิสราเอล

4. ผู้วินิจฉัยครอบครอง ไม่มีผู้ใดรับช่วงกิจการจากท่านโยชูวาห์ เพราะฉะนั้นเมื่อท่านมรณะแล้ว ต่างตระกูลก็อยู่อย่างไม่ขึ้นแก่กันและกัน ไม่ได้กำหนดเมืองใดเป็นเมืองหลวงและไม่มีรัฐบาลประจำปกครอง ไม่มีความพร้อมเพรียงในการกระทำ เว้นแต่ถึงคราวอันตรายตระกูลเหล่านี้จึงจะรวมกันต่อสู้เพื่อประโยชน์ของส่วนรวม เมื่อประชาชนกระทำบาปต่อพระเจ้า ศัตรูก็มาโจมตีชนะเขา พอถึงยามวิบัติ เขาก็ทูลขอพระเจ้าให้ทรงช่วยเขา พระองค์ก็ทรงประทานผู้นำยิ่งใหญ่แก่เขาซึ่งเรียกว่า ผู้วินิจฉัย บรรดาผู้วินิจฉัยเหล่านี้ช่วยกู้บ้านเมืองกลับคืนมาให้เขาทั้งหลาย หลายครั้งหลายหน

(ผู้วินิจฉัย 2:16-19) ในบรรดาผู้วินิจฉัย 12 คน ผู้ที่สำคัญคือ นางคะโบรา และบารากผู้ช่วย ได้นำพวกอิสราเอลรบชนะซีซะราแม่ทัพใหญ่ของกองทัพคานาอัน ฉิดโอน พร้อมทั้งทหารร่วมใจที่ถูกคัดเลือกแล้ว 300 คน ได้ชนะพวกมิดยานได้ช่วยชาติอิสราเอลให้พ้นจากมือของชาติอัมโมนเอลี ช่วยพิพากษาความให้พวกอิสราเอลเหมือนกันแต่ท่านเป็นเพียงมหาปุโรหิต ซามูเอลเป็นผู้วินิจฉัยคนหนึ่งด้วย แต่โดยตำแหน่งท่านเป็นศาสตาศาพยากรณ์

แผนผังในกระดานดำ

บัญญัติ	ยุค 2	1. การเคลื่อนย้ายออกจากอียิปต์	เวลา	พระธรรมอพยพ เลวีนิติ
	บรรดา	ผู้นำยิ่งใหญ่ {	ก.ค.ศ.	กันดารวิถีธรรม
		ผู้นำยิ่งใหญ่ {	3. การเข้ายึดคานาอัน	1320

นางรูธ

4. ผู้วินิจฉัยครอบครอง ถึง 1000

คำถามทดสอบ

1. จงบอกชื่อสมัยทั้ง 4 ในยุคผู้นำยิ่งใหญ่
2. ชีวิตโมเสสแบ่งออกได้เป็นกี่ระยะ ระยะหนึ่งนานกี่ปี
3. ระยะที่โมเสสอยู่ในทะเลทรายอาราเบียนั้นเป็นประโยชน์อะไรแก่ตัวโมเสสบ้าง
4. พระเจ้าทรงใช้อุปการณ์อันใดที่จะให้ฟาโรห์ปล่อยพวกอิสราเอลออกจากอียิปต์
5. เมื่อพวกอิสราเอลอยู่ที่ภูเขาซีนายได้รับบัญญัติอะไรบ้าง
6. ที่คาเดชบาระเนอะ พวกอิสราเอลทำผิดบาปอะไร
7. เมื่อโยชูวาห์จัดการยึดประเทศคานาอันเป็น 3 พวก พวกใดยึดที่ใด
8. เมื่อโยชูวาห์ถึงแก่กรรมแล้ว พวกอิสราเอลได้จัดการปกครองบ้านเมืองอย่างไร
9. บอกชื่อผู้วินิจฉัยที่สำคัญมา 3 คน
10. มีกรณีอันใดบ้างที่ทำให้เกิดผู้วินิจฉัย

บทที่ 7 ยุค 3 กษัตริย์ต่าง ๆ

(ตั้งแต่สมัยกษัตริย์ซาอูล ถึงสมัยถูกกวาดไปเป็นเชลยในบาบิโลน)

(ประมาณ ก.ค.ศ. 1000-587)

พระธรรม ซามูเอล พงสาวดารกษัตริย์โครนิกา และศาสดาพยากรณ์

นี่เป็นสมัยสถาปนา อาณาจักร อิสราเอลให้รุ่งเรืองแล้วก็ได้ร่วงโรยลง เราเรียนแล้วว่าในตอนต้นบุพชนได้ระสมความรู้ความเข้าใจเรื่องพระเจ้าไว้ในโลกแล้ว ต่อมาพระพรของพระเจ้าตกอยู่บนครอบครัวของอับราฮัม ครอบครัวนี้ได้เจริญขึ้นเป็นพวกอิสราเอล 12 ตระกูล จนได้เจริญขึ้นเป็นชาติชาตินี้ได้เจริญสุดขีดเมื่อได้ก้าวหน้าไปเป็นอาณาจักรที่มีกษัตริย์ครอบครอง

ขอแบ่งยุคนี้ออกเป็น 2 สมัย คือ

1. สมัยอาณาจักรรวมกัน
2. สมัยอาณาจักรแยกกัน

1. สมัยอาณาจักรรวมกัน ภายใต้การปกครองของซามูเอลผู้เป็นศาสดาพยากรณ์และผู้วินิจฉัย บรรดาศักดิ์ของชาติอิสราเอลก็สงบราบคาบ มีสันติภาพครอบคลุมอยู่ทั่วดินแดนอิสราเอล แต่ประชาชนไม่พอใจในผู้ปกครองทั้งสองซึ่งซามูเอลตั้งไว้เพราะผู้ปกครองทั้งสองซึ่งเป็นบุตรของท่านนั้นไม่เป็นคนที่ซื่อสัตย์ เขาทั้งหลายจึงขอมีกษัตริย์ปกครองเยี่ยงกษัตริย์ของชนชาติอื่น ๆ ที่เขามีกันอยู่ในขณะนั้น ซามูเอลต้องเป็นผู้นำที่จะพาพวกอิสราเอลภายใต้การปกครองแบบผู้วินิจฉัย ไปสู่การปกครองแบบกษัตริย์ (หรือราชาธิปไตย) (1 ซามูเอล บท 8-10) ท่านได้ประกอบพิธีเจิมตั้งกษัตริย์ถึง 2 พระองค์ให้ชนชาติประกอบพิธีเจิมตั้งกษัตริย์ถึง 2 พระองค์ได้ให้ชนชาติอิสราเอล และกล่าวสั่งสอนกษัตริย์ทั้งสองนี้เป็นอย่างดี

ก. ซาอูล บุตรคิซ เป็นกษัตริย์พระองค์แรกครองราชย์อยู่ 40 ปี ซาอูลเป็นบุรุษรูปงามและเป็นผู้มีความสามารถ (1 ซามูเอล 9:2, 10:23, 24) แต่เป็นคนเห็นแก่ตัวและขุ่นขี้พระเจ้า ท่านเริ่มต้นในตำแหน่งราชาได้อย่างดี และรบชนะพวกฟิเลิติมหลายครั้ง แต่ริบเหินห่างจากพระเจ้า จนที่สุดก็พราชัยในการรบกับกองทัพพวกฟิเลิติม ได้กระทำอัตตวินาศกรรม (ฆ่าตัวตาย) (1 ซามูเอล 31:1-6)

ข. ดาวิด เมื่อซาอูลกระทำการล้มเหลวไปแล้ว พระเจ้าทรงเลือกชายคนหนึ่งตามชอบพระทัย พระองค์ให้เป็นผู้สำเร็จราชการแทนซาอูล (กิจการ 13:22)

ดาวิดได้รับการอบรมมาเป็นอย่างดีสำหรับตำแหน่งสูงนี้ ตั้งแต่เมื่อยังเป็นคนเลี้ยงแกะอยู่ ท่านเข้าสนิทสนมกับพระเจ้ามาก จึงเจริญขึ้นในสติปัญญาฝีมือและความเคร่งครัดต่อหน้าที่ ความขยันกล้าบึกบึนภายหลัง ๆ กระทำให้นิสัยของท่านเหมาะสม ขออย่าเอาเรื่องผิดพลาดของท่านมาเป็นเครื่อง

ตัดสินทั้งดี แต่ขอให้คำนึงถึงคุณธรรมอันดีอย่างมากมายของท่าน แม้ว่าท่านทำบาปหน่าอย่างน่าสลดใจ แต่นิสัยแห่งชีวิตของท่านก็สะอาด ท่านจึงเป็นพระราชชายิ่งใหญ่ที่สุดของชาติอิสราเอล อันจะขนานนามได้ว่าดาวิดเป็นพระบรมมหาราชของชนชาตินี้

ดาวิดครองราชย์อยู่ต่อเนื่องกันถึง 40 ปี ท่านเป็นผู้ครอบครองชนตระกูลยูดาอยู่ 7 ปี และมีสิบรูเป็นนครหลวง ต่อมาทุกตระกูลยินยอมรับท่านเป็นกษัตริย์ ท่านจึงยึดเยรูซาเล็มได้ และได้ครอบครองโดยใช้เมืองนี้เป็นนครหลวงอยู่ถึง 33 ปี (2 ซามูเอล 5:4,5)

ท่านต้องเผชิญกับการรบศึกอย่างไม่หยุดหย่อนจนนำชาติอิสราเอลให้เป็นเอกราชโดยสมบูรณ์ และขยายอาณาจักรอิสราเอลให้กว้างขวางใหญ่โตออกไปทางด้านตะวันออกถึงลุ่มแม่น้ำเฟรต (ยูเฟรติส) ท่านได้อัญเชิญหีบสัญญาไมตรีมาสู่นครเยรูซาเล็มและแต่งตั้งระบอบพิธีนมัสการพระเจ้า ท่านได้แต่เตรียมการสร้างพระวิหาร มิได้ทำการสร้างเอง เพลงสดุดีที่ท่านประพันธ์ยังคงสำแดงว่าประชาชนยังจงรักภักดีต่อพระเจ้าอยู่

ค. ซาโลมอน ราชนครของดาวิดและผู้สืบราชสมบัติ ได้ปกครองอยู่ 40 ปีเหมือนกัน ในรัชสมัยของท่านมีการสร้างพระวิหารของพระเจ้าเป็นอนุสรณ์ที่สำคัญยิ่ง ซาโลมอนครอบครองด้วยความมโหฬาร และมีชื่อเสียงเลื่องลือไปด้วยสติปัญญาอันนัก (1 พงสวดาร 10) แต่ซาโลมอนก็เสียคนด้วยความฟุ่มเฟือยและความห่อเหิม ในสมัยของท่านการกราบไหว้รูปเคารพได้โผล่ขึ้นมาอีก ในท่ามกลางประชาชน (1 พงสวดาร 11:6,8)

แผนผังในกระดานดำ

	ก. ซาอูล	เวลา	พระธรรม	
ยุค 3	{1. อาณาจักรรวมกัน { ข. ดาวิด		ประมาณ	ซา
มูเอล	กษัตริย์ต่าง ๆ		1000	พ ง ศ์
กษัตริย์	ค. ซาโลมอน			

พงสวดาร

คำถามทดสอบ

1. จงแสดงโครงเรื่อง ความเจริญของพวกอิสราเอลตลอดยุคที่เป็นประชาชาติ
2. จงบอกสมัยทั้ง 2 ซึ่งแบ่งไว้ในยุคกษัตริย์ต่าง ๆ
3. ทำไมประชาชนจึงขอให้มีกษัตริย์ครอบครองเขา
4. จงกล่าวถึงนิสัยซาอูล
5. ดาวิดเป็นบุคคลชนิดใด
6. ดาวิด เหมาะสมแก่ตำแหน่งกษัตริย์อย่างไรบ้าง และมีเหตุอะไรที่ช่วยเตรียมท่านให้เป็นกษัตริย์ที่เหมาะสม
7. ดาวิดครองราชย์อยู่ที่เมืองไหนบ้าง ได้ครองราชย์อยู่แต่ละเมืองนานเท่าใด
8. จงกล่าวถึงกิจการสำคัญของดาวิดให้ฟังบ้าง
9. ซาโลมอนทำกิจอันใดซึ่งเป็นอนุสรณ์ของท่าน
10. ในสมัยซาโลมอน สิ่งชั่วอันใดในประชาชนได้ปรากฏขึ้นอีก
11. กษัตริย์ของอิสราเอลทั้งสามองค์นั้นแต่ละองค์ครอบครองอยู่นานเท่าใด

บทที่ 8 ยุค 3 กษัตริย์ต่าง ๆ (ต่อ)

2. สมัยอาณาจักรแยกกัน เมื่อกษัตริย์ซาโลมอนสวรรคตแล้ว บรรดาราชฎาก็กราบทุกขอให้ลดหย่อนผ่อนภาษีอากรที่หนักเกินกำลังอยู่ แล้วนั้นลงบ้าง กษัตริย์อับราฮัมราชบุตรซาโลมอนผู้เป็นกษัตริย์ปฏิเสธไม่นำพาในคำอุทธรณ์ของราชฎ (1 พงศาวดาร 12:1-20) แล้ว 10 ตระกูลที่อยู่ภาคเหนือจึงกบฏประกาศตั้งอาณาจักรใหม่ มียาระบะอาม บุตรนะบาตเป็นกษัตริย์ อาณาจักรที่แยกออกไปนี้เรียกว่าอาณาจักรอิสราเอล หรืออาณาจักรของชน 10 ตระกูล ตอนแรกใช้เซเค็มเป็นนครหลวง ต่อมาย้ายนครหลวงไปไว้ที่กรุงสะมาเรีย สองตระกูลที่เหลืออยู่คือ ยูดาห์ และเบนยามิน รวมกันเป็นอาณาจักรภายใต้การปกครองของกษัตริย์อับราฮัม เรียกว่า อาณาจักรยูดาห์ มีกรุงเยรูซาเล็มเป็นนครหลวง

ก. อาณาจักรอิสราเอล ยาระบะอามจัดการป้องกันไม่ให้ราชฎในอาณาจักรของท่านไปนมัสการพระเจ้าที่กรุงเยรูซาเล็ม ณ อาณาจักรภาคใต้ โดยสร้างรูปโคไว้บนแท่นที่เมืองเบ็ชเอล ให้เป็นที่สักการบูชาใกล้อาณาเขตอาณาจักรภาคใต้ และสร้างไว้อีกแห่งหนึ่งที่เมืองดาน ในตอนเหนือสุดของอาณาจักร (1 พงศาวดาร 12:26-33) แล้วชักชวนประชาชนให้กราบไหว้รูปเคารพ บรรดาผู้ครองราชย์ต่อเนื่องจากยาระบะอาม “ได้ประพฤติตามทางของยาระบะอาม บุตรนะบาต ผู้ได้กระทำให้ชาติอิสราเอลหลงผิด” (1 พงศาวดาร 22:52)

ในบรรดากษัตริย์ที่ครองราชย์สืบมานับว่า อาอาบ เค้นที่สุดในเรื่องการทำความชั่ว ท่านแต่งงานกับอีเซเบล พระนางเจ้าของประเทศฟอูนิก (โฟนิเซีย) มเหสีองค์นี้ นำท่านให้ตั้งการกราบไหว้พระบาละ และได้พยายามทุกวิถีทางที่จะล้มเลิกการนมัสการพระเยโฮวาห์เจ้า คนรับใช้ของพระเจ้าก็ถูกฆ่าหมด และแท่นบูชาพระเจ้ายิ่งถูกทำลายสิ้น (1 พงศาวดาร 18:4, 19:10) เป็นสมัยที่มีมดมนที่สูงสุดในประวัติศาสตร์ชาติอิสราเอล

ในยามคับขันเช่นนี้ ศาสดาพยากรณ์เอลียาห์ได้ปรากฏตัวขึ้น ท่านเป็นทูตของพระเจ้า ไปยับยั้งความคิดเลื่อมทราวมซึ่งกำลังลุกลามอย่างหนักอยู่นั้นเสีย แล้วเรียกร้องให้ประชาชนหันกลับมาเชื่อฟังพระเจ้าผู้เป็นเจ้า ท่านตำหนิกษัตริย์อาฮาบซึ่ง ๆ หน้า โดยปราศจากความเกรงกลัว (1 พงศาวดาร 18:17,18) และระดมประกาศข่าวเตือนให้ประชาชนทราบ ได้กระทำการอัศจรรย์ต่าง ๆ และได้ชนะ การทำพินันขันสู้กับพระของรูปพระบาละที่ภูเขาการะเมล (1 พงศาวดาร 18:25-39) เหล่านี้มีผลพอที่จะให้ราชฎเหลียวหน้ามาเชื่อฟังพระเจ้าได้สักเวลาหนึ่ง ศาสดาพยากรณ์อะลิสซาได้เจริญรอยตามเอลียาห์ ท่านได้ท่องเที่ยวไปในอาณาเขตประเทศอิสราเอล กระทำการอัศจรรย์ต่าง ๆ และดึงดูดเอาจิตใจประชาชนให้หันกลับมาเชื่อฟังพระเจ้าผู้เป็นเจ้า แม้ว่าจะยับยั้งกระแสคลื่นที่ไหลลงต่ำอย่างจัดอยู่นั้นได้ชั่วคราวหนึ่ง แต่ที่สุดก็ถึงอวสาน

ศาสตราจารย์ฮอเชยา และอาโมส ได้กล่าวตำหนิประชาชนในเรื่องความโหดร้ายของเขา และเตือนให้สำนึกถึงการพิพากษาประชาชนทั้งชาติที่จะมีมาถึงแต่ราษฎรทั้งหลายได้ฟังตัวอยู่ในการไหว้รูปเคารพเสียแล้ว มีกษัตริย์ปกครองอยู่ 19 องค์ แต่จะหากษัตริย์ที่ดีสักองค์หนึ่งก็ไม่ได้

ในปี ก.ค.ศ. 722 ซัลมันเอเซอร์ (Shamans) กษัตริย์ประเทศอัสซูเรีย (Assyria) ได้ยึดนครสะมาเรียแล้วอาณาจักรอิสราเอลก็สิ้นสุดลง (2 พงศาวดาร 17)

ข. อาณาจักรยูดาห์ อาณาจักรนี้ดีกว่าอาณาจักรอิสราเอลอยู่หลายอย่าง ประชาชนสามัคคีกันดีกว่า ทางด้านศีลธรรมและในด้านวิญญานจิตก็ดีกว่ามาก เพราะประชาชนในอาณาจักรยูดาห์ก็คิดถึงพระเยโฮวาห์ยิ่งกว่าประชาชนในอาณาจักรฝ่ายเหนือ อาณาจักรยูดาห์ตั้งอยู่ได้นานกว่าอาณาจักรอิสราเอล 134 ปี เหตุที่ดีกว่านี้ ก็เพราะมีพระวิหารอยู่ภายในประเทศ มีพวกปุโรหิต และพวกเลวีซึ่งหนีการบีบบังคับมาจากอาณาจักรฝ่ายเหนือจัดการอยู่ (2 พงศาวดาร 11:13-17) นอกจากนั้นในบรรดากษัตริย์ทั้ง 19 พระองค์ ยังมีกษัตริย์ที่ดีอยู่บ้าง เช่น อาซา, เยโฮชาฟัด, อิศคิยา, และโยซียา.

ศาสตราจารย์อิสยาห์ เป็นที่ปรึกษาของกษัตริย์ยูดาห์สามสิ่งก็ ท่านได้นำพระคำรัสของพระเจ้ามาเสนอต่อกษัตริย์เหล่านั้น และบางครั้งก็เชิญชวนให้กษัตริย์เชื่อฟังพระบัญชาของพระเจ้า แต่อย่างไรก็ตามโดยทั่ว ๆ ไปแล้วอาณาจักรนี้ก็หันไปสู่ความเสื่อม กษัตริย์อาหาซปฏิบัติไม่ยอมรับคำแนะนำของอิสยาห์จึงผูกมิตรกับกษัตริย์เมืองอัสซูเรีย และประเทศนี้เองได้บีบบังคับประเทศอิสราเอลกว่าหนึ่งศตวรรษ ที่สุดประเทศยูดาห์ก็ล่มจม ไม่ใช่ด้วยน้ำมือของประเทศอัสซูเรีย แต่ประเทศบาบิโลนได้มาครอบครอง

เมื่ออาณาจักรยูดาห์กำลังทรุดโทรมลง เฮอร์มีย์ คนของพระเจ้าก็อยู่ในสมัยนั้น แม้ว่าพระเจ้าทรงพระเมตตาช่วยเหลือสักเท่าใด ความบาปก็ก่อให้เกิดความทรุดโทรมแก่ชาติ และประชาชนของชาตินี้ก็ถูกกวาดไปเป็นเชลยจนได้

ในปี ก.ค.ศ. 605 เมื่อเยโฮยาคิม เป็นกษัตริย์ของประเทศยูดาห์กองทัพของกษัตริย์เนบูคัดเนซาร์ ได้นำเข้าไปในประเทศนี้จับดาเนียลและประชาชนอื่น ๆ กวาดต้อนไปยังกรุงบาบิโลน

(2 พงศาวดาร 24:1) นี่เป็นการเริ่มสมัยเชลย 7 ปี

ในปี ก.ค.ศ. 598 เนบูคัดเนซาร์จับกษัตริย์เยโฮยาคิม และเอเสเคียลศาสตราจารย์ พร้อมกับราษฎรประมาณหนึ่งหมื่นคนไปเป็นเชลย (2 พงศาวดาร 24:11-16)

ในปี ก.ค.ศ. 587 เมื่ออิสคิยาเป็นกษัตริย์ในอาณาจักรยูดาห์ กองทัพของเนบูคัดเนซาร์ ได้เข้ายึดกรุงเยรูซาเล็ม ทำลายโบสถ์และกวาดต้อนคนชั้นสูงไปกรุงบาบิโลน ปล่อยให้คนยากจนอยู่ทำมาหากินในแผ่นดินอิสราเอล (2 พงศาวดาร 25)

แผนผังในกระดานดำ

<p>ยุค 3 {1. อาณาจักรรวมกัน กษัตริย์ต่าง ๆ</p>	<p>ก. ซาอูล {ข. ดาวิด ค. ซาโลมอน</p>	<p>เวลา กรุงสะมาเรีย ใน ก.ค.ศ. 722 พงศาวดาร</p>	<p>พระธรรม ซามูเอล พงศกษัตริย์</p>
<p>2. อาณาจักรที่แยกกัน {อิสราเอล</p>	<p>ก. อาณาจักร กรุงเยรูซาเล็ม ข. อาณาจักร ยูดาห์</p>	<p>แตก ใน ก.ค.ศ. 587</p>	<p>หมวดศาสนา พยากรณ์</p>

คำถามทดสอบ

1. ประชาชนทูลขออะไรต่อกษัตริย์อัมราฮัม
2. เมื่ออัมราฮัมปฏิเสธราชภูรนั้นท่านได้รับผลอย่างไรบ้าง
3. มีอาณาจักรอะไรบ้างที่เกิดจากอาณาจักรเดิมที่รวมกันอยู่
4. จงบอกชื่อนครหลวงของอาณาจักรอิสราเอล
5. บอกชื่อนครหลวงของอาณาจักรยูดาห์
6. ยาระบะอามใช้อะไรเป็นอุปกรณ์ในการป้องกันราษฎรมิให้เข้าไปในอาณาจักรภาคใต้
7. อาสาบได้กระทำอะไรเพื่อทวิการไหว้รูปเคารพในหมู่ราษฎรขึ้น
8. ศาสดาพยากรณ์เอลียาห์มีงานอะไรในหน้าที่ผู้รับใช้ของพระเจ้าบ้าง
9. กรุงสะมาเรียเสียแก่ผู้ใด เมื่อใด
10. ทำไมอาณาจักรยูดาจึงอยู่ทนนานยิ่งกว่าอาณาจักรอิสราเอล
11. บอกนามกษัตริย์ที่ดี 4 พระองค์ ของอาณาจักรยูดา
12. ศาสดาพยากรณ์คนใดที่รับใช้ให้ไปหาประชาชนชาติยูดาห์
13. ประชาชนประเทศยูดาถูกกวาดไปเป็นเชลยโดยผู้ใด เมื่อใด

บทที่ 9 ยุค 4 ชาวต่างด้าวเป็นผู้ครอบครอง

ตั้งแต่เป็นเชลยในกรุงบาบิโลน จนสมัยพระเยซูปรากฏ)

(ก.ค.ศ. 587 ถึง ก.ค.ศ. 4)

พระธรรม เอสรา, เนหะมีย์, เอสเธอร์ คำพยากรณ์ของดาเนียลและเอเสเคียล

ยุคนี้เป็นยุคที่พระเจ้าทรงเตรียมประชาชนของพระองค์ และทรงเตรียมพลโลกในการต้อนรับพระคริสต์ เผ่าชนหมู่น้อยที่ชอบสงครามและประชาชาติใหญ่ ๆ ได้รวมกันเป็นมหาอาณาจักรที่เข้มแข็ง บรรดาผู้พิชิตยิ่งใหญ่ทั้งหลายได้จัดเตรียมงานนี้โดยไม่รู้ตัว พระเจ้าทรงบัญชาให้กระทำการเตรียมโลกตามพระประสงค์ เพื่อต้อนรับพระเจ้าผู้ช่วยของโลก

ยุคนี้อาจแบ่งออกได้เป็น 6 สมัย

1. เป็นเชลยของพวกเคเช็ช ระหว่างที่เป็นเชลยอยู่นั้นเขาได้รับอนุญาตให้อยู่ร่วมกัน และปฏิบัติพิธีกรรมทางศาสนาได้ด้วย เขาไม่มีพระวิหารและทำการถวายบูชาัญญุ ไม่ได้ แต่เขารักษาพิธีวันสะบาโต และยังประพฤติติดตามบัญญัติข้ออื่น ๆ ได้ เขามีคฤหาสนาเป็นศาสนสถาน เช่น เอเสเคียล ดาเนียล และคนอื่นๆ อีก

2. การบูรณะประเทศโดยอนุมัติของกษัตริย์ฟาร์ส (เปอร์เซีย) ในปี ก.ค.ศ. 539 โชมเรศ กษัตริย์ประเทศฟาร์ส (Cyrus King of Persia) ขณะประเทศเคเช็ช ท่านได้รับการคลไจจากพระเจ้าให้อนุมัติการบูรณะพระวิหารที่กรุงเยรูซาเล็ม และเชิญให้พวกยูดา (ยิว Jews) กลับไปทำการบูรณะ (เอสรา 1:1,2) ชะรุบาเบล (เจ้าชาย) และโยชูวา (ปุโรหิต) พร้อมกับราษฎรชาวยูดาอีก 5 หมื่นคนได้กลับถิ่นเดิม เขาสร้างแท่นขึ้นใหม่ แล้วรื้อฟื้นพิธีการเลี้ยงประจำปีขึ้นอีก และบรรจุพวกเลวีเข้าประจำการ (เอสรา 3:1-9) วางรากพระวิหาร (เอสรา 3:10-13) มีศตวรรษว่าง (เอสรา 4:1-24) งานหยุดชงักไปประมาณ 17 ปี ต่อมาเหตุการณ์เป็นที่เหมาะสมขึ้น (เอสรา 6:1-13) ศาสนาพยากรณ์ฮามีและเศคาริยาห์ ได้เร้าใจประชาชนให้ตั้งขึ้น (เอสรา 5:1-2 6:14 สักกัย 1:12) พระวิหารก็สำเร็จและมีการฉลองในปี ก.ค.ศ. 515 (เอสรา 6:15-22)

ในปี ก.ค.ศ. 458 เอสราอาลักษณ์พร้อมกับพรรคพวกหมู่น้อยได้เดินทางมาเยรูซาเล็ม จัดการปฏิวัติชีวิตและการนมัสการของประชาชนให้ดีขึ้น (เอสรา 7,8)

ในปี ก.ค.ศ. 445 เนหะมีย์ พนักงานเครื่องเสวยของกษัตริย์อะระธาซัทธา (King Artaxerxes of Persia) ได้นำพวกอพยพชุดที่ 3 กลับมากรุงเยรูซาเล็มได้ซ่อมกำแพงเมืองสำเร็จ และได้ทำการปฏิวัติอย่างอื่น ๆ อีกหลายประการ (เนหะมีย์ บท 1 ถึง 4)

3. สมัยกรีกมีอำนาจสูงสุด ในปี ก.ค.ศ. 331 อาเล็กซานเดอร์มหาราชได้ชนะประเทศฟาร์ส ประเทศปาเลสไตน์ (อิสราเอล) ก็ตกมาอยู่ในปกครองของกรีกต่อมาไม่ช้าอาเล็กซานเดอร์ก็ถึงแก่กรรมระบอบระบอบนายทัพนายกองผู้ใหญ่จึงแบ่งกันปกครองเมืองขึ้น พวกกรีกได้นำขนบประเพณีหลายอย่างเข้ามาในประเทศปาเลสไตน์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่ภาษาซึ่งคงใช้กันหลายประเทศในเวลานั้น นี่เป็นภาษาที่พระเจ้ามีพระประสงค์ที่จะใช้เพื่อให้ความรู้ถึงเรื่องพระคริสต์แก่มนุษยโลก

4. สมัยจูเรียปกครอง ประมาณในปี ก.ค.ศ. 198 จูเรียมีอำนาจสูงสุดในประเทศปาเลสไตน์ ก่อนหน้านี้ประชาชนได้รับอนุมัติให้มีเสรีภาพหลายประการ ในการปกครองและการศาสนา แต่ผู้ปกครองคนใหม่ชื่อ แอนติโอคัส เอปีฟานีส (Antiochus Epiphanes) ต้องการบังคับให้พวกยิวเหล่านี้ทิ้งศาสนาของตนเสีย และรับการกราบไหว้รูปเคารพตามอย่างกรีกและจูเรียแทน แต่ราษฎรไม่ยินยอมจึงถูกประหารเสียเป็นอันมาก และถูกขายไปเป็นทาสก็ไม่่น้อย กรุงเยรูซาเล็มและพระวิหารถูกกระทำให้เสื่อมความศักดิ์สิทธิ์ ดูเหมือนพวกยิว (ยิว) และศาสนาของเขาจะต้องพินาศแน่นอนแล้ว

5. สมัย อิสระภายใต้แมคคาบัส ผู้นำประมาณในปี ก.ค.ศ. 168 มีปุโรหิตผู้เฒ่าคนหนึ่งชื่อมัธธาธิอัส แมคคาบัส และบุตรชายมีทิษฐิมานะเพราะถูกการกดขี่ และด้วยความเชื่อไว้วางใจพระเจ้าเขาได้จัดกองทัพยิวที่กล้าหาญขึ้นต่อสู้แอนติโอคัส ยูดาสมัคคาบัสผู้ทำงานแทนบิดาได้เป็นผู้นำอยู่ 2 ปีก็กู้อิสรภาพกลับคืนมาได้ และพวกยิวดำรงรักษาให้คงอยู่ต่อไปอีกถึงหนึ่งร้อยปี

6. สมัยชาวโรมเป็นผู้ครอบครอง ในปี ก.ค.ศ. 63 แม่ทัพคนหนึ่งกรีธาทัพเข้ายึดประเทศปาเลสไตน์และปราบได้ประเทศนี้ในนามของมหาอาณาจักรโรม ในปี ก.ค.ศ. 37 รัฐสภาโรมได้แต่งตั้งให้เฮโรดมหาราช เป็นกษัตริย์ปกครองประเทศปาเลสไตน์ขณะนั้น กายะซา ออกุซะโต เป็นมหาจักรพรรดิที่กรุงโรม และเฮโรดเป็นกษัตริย์ในประเทศราชนี้องค์พระคริสต์ก็ทรงถือกำเนิดมาเป็นมนุษย์

พวกยิวที่มีอยู่ในสมัยนั้นเชื่อว่าพระเมสสิยาจะบังเกิดมาในชั่วชีวิตของเขา

หมายเหตุ ทบทวนให้ดีเสียก่อน (โปรดดูแผนผังในกระดานดำ) แล้วจึงใช้คำถามทดสอบ

แผนผังในกระดานดำ

<p>1. เป็นเชลยของพวกเขาเคซึธ</p> <p>2. การบูรณะประเทศโดยอนุมัติ</p> <p>ยุคที่ 4</p> <p>ชนต่างด้าวเป็น {ของกษัตริย์ประเทศฟาร์ศ</p> <p>ผู้ครอบครอง 3. กรีกมีอำนาจสูงสุด</p> <p>4. ซูเรียปกครอง</p> <p>5. อิศระภายใต้แมคคาบัสผู้นำ</p> <p>6. โรมเป็นผู้ปกครอง</p>	<p>เวลา</p> <p>การเป็นเชลย</p> <p>ในบาบิโลน</p> <p>สิ้นลงใน</p> <p>ก.ค.ศ. 538</p>	<p>พระธรรม</p> <p>เอเสรา</p> <p>เนหะมีย์</p> <p>เอ ส</p> <p>ดาเนียล</p> <p>เอเสเคียล</p>
--	---	--

เธอร์

คำถามทดสอบ

1. พระธรรมเล่มใดที่กล่าวถึงเรื่องราวของยุคกษัตริย์ที่เป็นชนต่างด้าว
2. ยุคนี้ได้เตรียมโลกไว้สำหรับพระราชกิจของพระคริสต์อย่างไรบ้าง
3. พวกเขาเชลยเมื่ออยู่ต่างประเทศนั้นมีสภาวะเป็นอย่างไร
4. เหตุใดพวกเขาจึงได้รับอนุมัติให้บูรณะประเทศของตน
5. ซะรุบาเบล (เจ้าชาย) กระทำกิจอันใดสำเร็จบ้าง
6. เนหะมีย์กระทำอะไรที่กรุงเยรูซาเล็มสำเร็จ
7. เมื่อกรีกปกครองอยู่นั้นได้กระทำประโยชน์อะไรแก่ประเทศปาเลสไตน์บ้าง
8. จงกล่าวถึงเหตุการณ์เมื่ออยู่ในการปกครองซูเรีย
9. ตระกูลแมคคาบัสได้กระทำงานอันใดสำเร็จบ้าง
10. ขณะที่พระคริสต์ทรงกำเนิดนั้น ใครเป็นผู้ครอบครองประเทศปาเลสไตน์

บทที่ 10 โลกในยุคพระธรรมคัมภีร์เดิม

โลกในยุคพระธรรมคัมภีร์เดิมนั้นมี ขนาดยาวทางทิศตะวันออก ตั้งแต่ประเทศมาดายและประเทศฟาร์ตถึงประเทศอียิปต์และทะเลเมดิเตอร์เรเนียนซึ่งอยู่ทางทิศตะวันตก ได้ความยาวประมาณ 1920 ก.ม. และจากที่ราบสูงอาร์มีเนียทางด้านเหนือลงไปสู่ทะเลทรายอาราเบีย ทางด้านใต้ ยาวประมาณ 1280 ก.ม.

1. กานาอัน เป็นประเทศเล็ก ๆ ที่อยู่ติดฝั่งทะเลเมดิเตอร์เรเนียน กรุงเยรูซาเล็มนครหลวงนั้น “ตั้งอยู่ท่ามกลางประเทศ” (เอเสเคียล 5:5)

เยรูซาเล็ม สร้างอยู่บนภูเขาสามยอดในมณฑลยูดาห่างจากทะเล 51 ก.ม. และห่างจากแม่น้ำยารเด็น 32 ก.ม. ดาวิดได้ปกครองประเทศอยู่ที่นี้ (2 ซามูเอล 5:6-9) และซาโลมอนได้สร้างพระวิหารและเป็นกษัตริย์อยู่ที่นี้ด้วย (2 พงศาวดาร บท 2-7) ภายหลังได้เป็นนครหลวงของอาณาจักรยูดา

2. เคเช็ธ (Chaldea) ทะเลทรายอาราเบียแยกประเทศนี้ออกจากประเทศกานาอัน

บาบิโลน (Babylon) เป็นนครหลวงตั้งอยู่บนฝั่งทั้งสองของแม่น้ำฟะราธ (Euphrates) ห่างจากกรุงเยรูซาเล็มไปทางทิศตะวันออกประมาณ 880 ก.ม. เมืองนี้เป็นรูปจตุรัสยาวด้านละ 24 ก.ม. มีประตูทองสัมฤทธิ์ 100 ประตู

นะบูกัดเนซาร์ กษัตริย์กรุงบาบิโลนเป็นผู้กวาดต้อนประชาชนในประเทศยูดาไปเป็นเชลย (เยเรมีย์ 21:7, ดาเนียล 1:1)

สวนเอเดนและหอบาเบล น่าจะอยู่ในดินแดนประเทศเคเช็ธ

อูระ อยู่ในประเทศเคเช็ธเป็นบ้านเดิมของอับราฮัม

3. ฟาร์ต (Persia) อยู่ด้านตะวันออกของอ่าวเปอร์เซีย ห่างจากกรุงเยรูซาเล็มประมาณ 1080 ก.ม. มาดาย (Media) และ เอลาม (Elam) รวมเข้าอยู่ในอาณาจักรฟาร์ต (เอเสเคอร์ 1:2,3)

ชูซัน (Shusan) นครหลวงของฟาร์ตอยู่ในเขตเอลาม ดาเนียลได้รับราชการเป็นนายกรัฐมนตรีนครของรัฐบาลฟาร์ตอยู่ที่นี้ พระนางเอสเคอร์เป็นมเหสีของกษัตริย์อะหัทสะเว โรสอยู่ที่นี้ด้วย และต่อมา

เนหะมีย์ ก็ได้รับราชการเป็นพนักงานเครื่องคัมอยู่ที่เหมือนกัน เนหะมีย์ 1:1,2:1

โดยบัญชาของกษัตริย์ประเทศฟาร์ต พวกอิสราเอลจึงเข้ามาอยู่ในเขตมาดายและเอลาม

(2 พงศาวดาร 17:6)

4. อะซุริยา (Assyria) อยู่เหนือประเทศเคเช็ธและเอลาม

นินะเวห์ (Nineveh) นครหลวงและนครใหญ่ตั้งอยู่บนแม่น้ำไทกริสห่างจากกรุงเยรูซาเล็มประมาณ 912 ก.ม. โยนาห์ได้รับพระดำรัสสั่งให้มาเมืองนี้ นินะเวห์ถูกทำลายสิ้นเชิงเช่นเดียวกับบาบิโลนและซูซัน แต่โดยการขุดค้นขึ้นมาเราจึงทราบถึงความโอ้อ่าและความมั่งคั่งของเมืองเหล่านี้ได้

5. เมโสโปเตเมีย (Mesopotamia) อยู่ทางทิศตะวันตกของอะซิริยา ระหว่างแม่น้ำไทกริสและแม่น้ำเฟรธา

ฮาราน (Haran) เป็นเมืองใหญ่ เป็นที่ ๆ อับราฮัมและเรออบิคาของท่าน ท่านมาหยุดพักเมื่อเดินทางจากเมืองอูระในประเทศเคเช็ช จะไปยังประเทศคานาอันตามพระสัญญาของพระเจ้า (ปฐมกาล 11:31)

6. ซูเรีย (Syria) อยู่ทางทิศตะวันตกของเมโสโปเตเมีย และอยู่ระหว่างทางเดินจากแม่น้ำเฟรธาไปสู่ทะเลเมดิเตอร์เรเนียน

ดามัสกัส (Damascus) เป็นเมืองสำคัญอยู่เหนือกรุงเยรูซาเล็ม 184 ก.ม. สร้างอยู่ในทะเลทรายแถบโอเอซิส (Oasis) (ที่มีน้ำ) มีแม่น้ำอะบานา (Abana) และฟาร์พาร์ (Pharpar) ไหลมาทำให้พื้นที่อุดม (2 พงสาวดาร 5:12) เป็นบ้านของนามาน ซึ่งอะลิซาร์กษาให้หายจากโรคเรื้อน (2 พงสาวดาร 5:14) และเป็นเมืองที่เปาโลไปพักเมื่อครั้งกลับใจใหม่ ๆ จากการข่มเหงพวกสาวกของพระเยซู

7. อียิปต์ (อียิปต์) เป็นถิ่นที่พวกฮีบรู (ยูดา, อิสราเอล) ไปเป็นทาสอยู่ ตั้งอยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ ของกรุงเยรูซาเล็ม ห่างออกไปจากกรุงเยรูซาเล็มประมาณ 400 ก.ม. ครั้งเกิดกันดารอาหาร

อับราฮัมหนีมาอยู่ที่นี้ (ปฐมกาล 12:10) ยาโคบและครอบครัวได้อพยพมาอยู่ที่ประเทศนี้ และได้รับอนุญาตให้ไปพักอยู่ที่เมืองโชมเชิน

โอน (On) หรือ ฮีลิโอโปลิส (Heliopolis) เป็นบ้านพ่อตาของโยเซฟ (ยอห์น 41:45)

แผนผังในกระดานดำ

ประเทศ คานาอัน เคเช็ช ฟาร์ศ อะซิริยา เมโสโปเตเมีย ซูเรีย
นครหลวงและเมืองสำคัญ เยรูซาเล็ม บาบิโลน ซูซัน นินะเวห์ ฮาราน ดามัสกัส

คำถามทดสอบ

- จงบอกถึงขนาดของโลกในสมัยพระธรรมคัมภีร์เดิม
- คานาอันตั้งอยู่ที่ไหน
- จงกล่าวถึงความจริงของกรุงเยรูซาเล็มอย่างน้อยสัก 3 ข้อ

4. เคเซ็ธอยู่ที่ไหน
5. จงชี้และอธิบายถึงกรุงบาบิโลน
6. ฟาร์ศตั้งอยู่ที่ไหน
7. จงบอกชื่อและที่ตั้งของเมืองหลวงแห่งประเทศฟาร์ศ
8. บุคคลสำคัญในพระคริสตธรรมคัมภีร์ที่อยู่ในประเทศฟาร์ศมีใครบ้าง
9. จงชี้อะซูริยาและบอกชื่อเมืองสำคัญด้วย
10. จงชี้เมโสโปเตเมียและบอกชื่อเมืองสำคัญด้วย
11. จงชี้ซูเรีย และบอกชื่อเมืองหลวง
12. ประเทศอียิปต์ตั้งอยู่ที่ไหน

สังเขปโครงเรื่อง

1. ยุคพ่อหนุ่ม อาดัม ถึง โมเสส

(1) สมัยเชื้อสายบุพชน

กรณีเหตุที่สำคัญ

ก. การสร้างสรรค์

ข. การจมในบาปและเรื่องคำสัญญา

ค. น้ำท่วมโลก

ง. การกระจัดพลัดพราก

(2) สมัยครอบครัวที่ถูกเลือกสรร

กรณีเหตุที่สำคัญ

ก. การที่ทรงเรียกอับราฮัม

ข. ยาโคบพนजर

ค. ความเจริญก้าวหน้าของโยเซฟ

2. ยุค บรรดาผู้นำยิ่งใหญ่ โมเสสถึงซาอูล

(1) สมัยเคลื่อนย้ายออก

(2) สมัยอบรมในป่า

(3) สมัยเข้ายึดคานาอัน

(4) สมัยผู้วินิจฉัยครอบครอง

3. ยุค กษัตริย์ต่าง ๆ ซาอูลถึงการตกไปเป็นเชลยในบาบิโลน

(1) สมัยอาณาจักรรวมกัน

(2) สมัยอาณาจักรแยกกัน

(3) สมัยเผ่าพงศ์อิสราเอล

กรณีเหตุที่สำคัญ

ก. การลงไปสู่อียิปต์

ข. ความเจริญและการอบรมตระกูลต่าง ๆ

ค. การรวมตระกูล

4. ยุคชาวต่างด้าวเป็นผู้ครอบครอง ตั้งแต่เป็นเชลยในบาบิโลนจนถึงพระคริสต์ทรงปรากฏ

(1) สมัยเป็นเชลยของพวกเคเช็ธ

(2) การบูรณะประเทศโดยอโนมัติ

(3) สมัยกรีกมีอำนาจสูงสุด

(4) สมัยจูเรียปครอง

(5) สมัยอิสระภายใต้แม่คคาบัสผู้นำ

(6) สมัยชาวโรมเป็นผู้ปกครอง

ภาคที่ 2

พระคริสตธรรมใหม่

บทที่ 1 แผ่นดินที่พระเยซูประทับ

1. ชื่อแผ่นดินนี้ เขาเรียกว่า “แผ่นดินของพระเยโฮวาห์” (โฮเซยา 9:3) “ตำบลซึ่งเป็นที่ทรงสัญญาไว้นั้น” (ฮีบรู 11:9) “แผ่นดินอันบริสุทธิ์” (เศคาริยาห์ 2:12) “เมืองอันงดงาม” (ดาเนียล 8:9)

โดยทั่ว ๆ ไปแล้วแผ่นดินนี้มีชื่อว่า

ก. คานาอัน (Canana) ชื่อนี้เรียกกันอยู่ก่อนที่ตกมาเป็นเมืองของประชาชาติของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ (ปฐมกาล 16:3, 17:8)

ข. อิสราเอล (Israel) ใช้เรียกกันตั้งแต่เข้ายึดได้จนตกเป็นเชลยในบาบิโลน (2 พงศาวดาร 5:2)

ค. ยูดา (ยูดา) (Judah) ใช้เรียกกันหลังจากตกเป็นเชลยในบาบิโลนแล้ว (เนหะมีย์ 5:14, มาระโก 1:5)

ง. ปาเลสไตน์ (Palestine) ตั้งแต่สมัยพระคริสต์ ปาเลสไตน์เป็นชื่อเดียวกับฟิลิเตีย (Philistia) ซึ่งเคยเป็นบ้านเมืองของพวกฟิลิเตีย (Philistines) โยซีฟัส (Josephus) นักประวัติศาสตร์ของอิสราเอล ใช้เรียกหมดทั้งประเทศเลย

จ. อิสราเอล (Israeli) ใช้เรียกตั้งแต่สหประชาชาติ (United Nations Organization) ประกาศตั้งเป็นประเทศขึ้นเมื่อ ค.ศ. 1949

2. ที่ตั้ง ปาเลสไตน์เป็นศูนย์กลางของโลกในโบราณกาล (เอเสเคียล 5:5) ประเทศนี้อยู่ใกล้ประชาชาติใหญ่ ๆ อีกหลายชาติ หากพวกอิสราเอลจะเลียนแบบอย่างแล้ว วัฒนธรรมของประชาชาติใหญ่ ๆ เหล่านั้นคงเป็นแหล่งที่เขาจะลอกแบบได้ แต่โดยสภาพของภูมิประเทศ ปาเลสไตน์มีภูเขา ทะเล และทะเลทราย กันให้ประชาชนอยู่เสียต่างหาก โดยเฉพาะเปิดโอกาสให้ได้รับการอบรมฝึกฝนจากพระเยโฮวาห์เจ้าได้ดี (กันดารวิถี 23:9, เฉลยธรรมบัญญัติ 33:28)

เป็นแหล่งที่เหมาะสมแก่การเผยแผ่กิตติคุณมากที่สุด

3. ขนาด ประเทศปาเลสไตน์ในสมัยนี้มีขนาดเท่ากับจังหวัดนครสวรรค์ ลพบุรี อุทัยธานี กรุงเทพมหานคร รวมกัน ระยะจากด้าน (เหนือสุด) ถึงบะเอระซาบา (ใต้สุด) ยาวประมาณ 240 ก.ม. ส่วนกว้างเฉลี่ยประมาณ 64 ก.ม.

4. ภูมิประเทศ อาจแบ่งแผ่นดินนี้ออกเป็นส่วนขนานได้ 4 ส่วนคือ

ก. ที่ราบแถบทะเลเมดิเตอร์เรเนียน เป็นพื้นที่ดินต่ำเริ่มจากภูเขาคาร์เมิล ล่องมาทางทิศใต้จนสุดเขตแดนประเทศ เป็นเส้นทางคมนาคมที่เก่าแก่ของโลกสายหนึ่ง เป็นทางเกวียนสายใหญ่ที่เชื่อมอียิปต์เข้ากับอะซุเรีย เป็นทางยุทธศาสตร์ที่มีชื่อมากด้วยกองทัพของโลกสมัยโบราณ ได้ผ่านขึ้นล่องตามทางชายทะเลสายนี้ พวกอิสราเอลไม่ได้ถูกรบกวนรบกวนมากเพราะมีภูเขาเป็นรั้วกันบ้านเมืองของเขาให้พ้นเสียจากทางนั้น

ข. แถบเทือกเขา แถบนี้อยู่คู่ขนานกับที่ราบเมดิเตอร์เรเนียนซึ่งกล่าวมาแล้ว ทิศใต้ตั้งต้นที่เมืองฮิบรูเป็นพื้นที่เทือกเขาเรื่อยไป จนถึงที่ราบสูงเอสตราโลน (ตอนกลางประเทศ) ยาวประมาณ 128 ก.ม. กว้างประมาณ 48 ก.ม. เฉลี่ยความสูงประมาณ 660 ก.ม. เหนือที่ราบเอสตราโลนก็มีเทือกเขาติดต่อเรื่อยเข้าไปในเขตกาลิลี เมืองสำคัญของพระเจ้าอยู่บนภูเขา แต่ประชาชาติเผ่าอื่น ๆ อยู่ตามห้วยและหุบเขา

ค. กลุ่มแม่น้ำยาระเด้น เป็นที่ราบกว้างประมาณ 8-10 ก.ม. มีแม่น้ำยาระเด้นไหลผ่านกลางกลุ่มแม่น้ำนี้ยาวเกือบสุดความยาวของประเทศ กำเนิดของแม่น้ำยาระเด้นนั้นเป็นลำธารขนาดเขื่อง 3 หรือ 4 สาย ด้วยกันไหลมารวมกันที่ห้วงน้ำเมโรม และไหลออกไปสู่ทะเลกาลิลี แล้วไหลออกจากทะเลนี้ล่องใต้เข้าสู่ทะเลตาย (เดดซี) กลุ่มแม่น้ำยาระเด้นนี้จึงมีลักษณะคล้ายสนามเพลาะ ซึ่งมีส่วนลึกที่สุดที่ทะเลตาย มีความลึกต่ำกว่าระดับทะเลเมดิเตอร์เรเนียนลงไปประมาณ 390 ม.

ง. ที่ราบสูงภาคตะวันออก เป็นพื้นที่ราบสูงอยู่ภาคตะวันออกของแม่น้ำยาระเด้น ที่ราบสูงทางเหนือเรียกว่า บาซาน (สดุดี 68:15) ใต้บาซานลงมาเป็นที่ราบสูงฉีละอาด แผ่นดินโมอาบอยู่ใต้ฉีละอาดลงไป ภูเขาณีโบอยู่ในแผ่นดินโมอาบ ณ ที่นี้โมเสสได้ขึ้นไปชมแผ่นดินที่พระเจ้าทรงสัญญาไว้ คือคานาอัน

5. การแบ่งตามหลักการปกครอง พอเยโฮวาห์ชนะชาวพื้นเมืองถิ่นเดิมแล้ว ท่านก็แบ่งดินแดนออกตามจำนวนตระกูลของพวกอิสราเอล ต่อมาในสมัยมีกษัตริย์ปกครองประเทศนี้ถูกแบ่งออกเป็นประเทศฝ่ายเหนือ คือ เบ็ธเอล และเยริโฮ เป็นของประเทศอิสราเอล และส่วนใต้ลงมาเรียกว่าประเทศยูดา

ในสมัยพระคริสตธรรมใหม่ แผ่นดินนี้ถูกแบ่งออกเป็น 5 มณฑล อยู่ทางด้านตะวันตกของแม่น้ำยาระเด้น 3 มณฑล และอีก 2 มณฑลอยู่ด้านตะวันออก

ก. กาลิลี เป็นชื่อมณฑลทางทิศเหนือด้านตะวันตกของแม่น้ำยาระเด้น มัทธิว 4:12 มีพลเมืองยิว (ยูดา) และชาวต่างด้าวอยู่ปะปนกัน

ข. สะมาเรีย ชื่อมณฑลนี้แปลว่า “ภูเขาที่คอยเฝ้า” เดิมทีเดิวเป็นชื่อภูเขาสูง ตั้งอยู่ที่กลุ่มเซเค็ม เขาเลยเรียกท้องที่ใกล้เคียง ๆ ภูเขาที่ว่า ตำบลสะมาเรีย ชาวพื้นเมืองนี้สืบเนื่องมาจากชนชาวอะซิริยาที่มาสวมรสกับพวกยิว (2 พงศาวดาร 17:24-29)

ค. ยูดา เป็นมณฑลภาคใต้ นับว่ามณฑลนี้เป็นถิ่นของพวกยิวแท้ ๆ

ง. เปอเรีย เป็นมณฑลภาคตะวันออกของแม่น้ำยาระเด้น (มัทธิว 4:25)

จ. เลี้ยวมณฑลของฟิลิป (The Tetrarchy of Philip) อยู่เหนือเปอเรียขึ้นไป

หมายเหตุ เลี้ยวมณฑล (Tetrarchy) เริ่มในสมัยฟิลิปแห่งประเทศมาเกโดเนีย ท่านแบ่งมณฑลหรืออาณาจักรหนึ่งออกเป็น 4 ส่วนหนึ่งมีผู้ปกครองคนหนึ่งเรียกว่า เททราค (Tetrarch) เราจึงเรียก

ได้ว่าเททราร์ค (Tetrarch) ก็คือผู้ว่าราชการสี่มุมเขต ในลูกา 3:1-2 เราจะเห็นว่ามีคนปกครองส่วนละคนแต่ในพระคัมภีร์เรียกว่า “เจ้าเมือง” นับว่าแต่ละคนเป็น เททราร์ค (Tetrarch) หนึ่ง ๆ เป็นชื่อเรียกผู้ปกครองที่มีบรรดาศักดิ์น้อย

จงแสดงเมืองเหล่านี้ในโต๊ะทราย

แผนผังในกระดานดำ

1. ชื่อ		ก. ที่ราบแถบทะเลเมดิเตอร์เรเนียน
2. ที่ตั้ง	{	ข. แถบเทือกเขา
3. ขนาด		ค. แถบลุ่มแม่น้ำยาระเด็น
4. การแบ่งตามลักษณะ	→	ง. ที่ราบสูงภาคตะวันออก
ปาเลสไตน์ { ภูมิภาค		
5. การแบ่งตามหลักปกครอง	{	ก. กาลิลี
		ข. สะมาเรีย
		ค. ยูดา
		ง. เปอรเรีย
		จ. สี่มุมเขตของฟิลิป

คำถามทดสอบ

1. แผ่นดินนี้มีหลายชื่อ บอกชื่อที่เรียกกันแพร่หลายมาสัก 4 ชื่อ
2. จงกล่าวถึงที่ตั้งของประเทศปาเลสไตน์
3. ชาวชนปาเลสไตน์ถูกแยกจากชนชาติอื่นด้วยอะไรบ้าง อย่างไรและเพื่อประโยชน์อะไร
4. จงกล่าวถึงขนาดประเทศปาเลสไตน์
5. บอกชื่อส่วนทั้งสี่ของประเทศนี้
6. จงกล่าวถึงลักษณะพื้นที่แถบทะเลเมดิเตอร์เรเนียน
7. จงกล่าวถึงลักษณะพื้นที่แถบเทือกเขา
8. จงกล่าวถึงพื้นที่แถบลุ่มแม่น้ำยาระเด็น
9. ที่ราบสูงภาคตะวันออกเป็นอย่างไร

10. ท่านเยโฮวาห์แบ่งประเทศนี้อย่างไร
11. ในสมัยที่มีกษัตริย์ปกครองเขาแบ่งกันอย่างไร
12. ในสมัยพระคริสตธรรมใหม่ แบ่งเป็น 5 มณฑลมีมณฑลอะไรบ้าง

บทที่ 2 สถานที่ซึ่งพระเยซูเสด็จเยี่ยม

เมือง ต่าบด และหมู่บ้านซึ่งเราสนใจมาก เป็นที่ที่พระเยซูเสด็จเยี่ยม และเราก็รู้สึกถึงความศักดิ์สิทธิ์ของสถานที่เหล่านั้น

เบ็ธเลเฮม เป็นที่พระเยซูประสูติ (มัทธิว 2:1) อยู่บนภูเขาใต้กรุงเยรูซาเล็มไป 8 กม. เมืองนี้เป็นบ้านเกิดเมืองนอน และเป็นบ้านเดิมของดาวิดด้วย (1 ซามูเอล 17:12) นางรูธและนางนาอามีก็อยู่ที่นี้ (นางรูธ 1:22) เขาฝังศพนางราเฮลไว้ใกล้ ๆ เมือง นี้ (ปฐมกาล 35:19)

นาซาเร็ธ พระเยซูประทับเมื่อทรงพระเยาว์และเมื่อทรงเป็นอนุชนนกรรจ์ (ลูกา 4:16) เป็นเมืองที่ตั้งอยู่ในหุบเขารูปถ้วยในเทือกเขามณฑลกาลิลีอยู่เหนือกรุงเยรูซาเล็มขึ้นไป 112 กม. ตอนต้นเมื่อพระเยซูประกอบบราหกิจงานูกิจ พระองค์ทรงเทศนาที่นี้และประชาชนปฏิเสธไม่รับพระองค์ (ลูกา 4:16-29 มัทธิว 13:56-58) สิ่งที่น่าสนใจที่เมืองนาซาเร็ธปัจจุบันนี้คือ น้ำพุพรหมจรรย์ (Fountain of the Virgin) ซึ่งเราเชื่อกันว่าท่าน โยเซฟและมาเรียคงได้มาที่นี้บ่อย ๆ

เบธานี บางทีเรียกว่า เบธานา เป็นที่ ๆ พระเยซูทรงรับศีลบัปติสมาจากยอห์น (ยอห์น 1:28) อยู่ฝั่งตะวันออกของแม่น้ำยาระเด้น

คานา เป็นที่ ๆ พระเยซูทรงกระทำการอัศจรรย์ครั้งแรก (ยอห์น 2:1) ตำแหน่งที่ตั้งของตำบลนี้ตามที่เข้าใจกันนั้นอยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือของนาซาเร็ธประมาณ 6.4 กม.

ชูคาร (ยอห์น 4:5) พระเยซูทรงสนทนากับหญิงชาวสะมาเรียที่บ่อน้ำในเมืองนี้ (ยอห์น 4:6-26) มีระยะห่างจากเยรูซาเล็มประมาณ 48 กม.

นาอีน ได้กาลิลี พระเยซูตรัสเรียกบุตรชายของหญิงหม้ายให้ฟื้นจากความตายที่นี้ (ลูกา 7:11-15)

กัปเรนาอูม เป็นที่ประทับของพระผู้เป็นเจ้าของเราขณะทรงประกอบกิจงานูกิจที่มณฑลกาลิลีอยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือของกรุงเยรูซาเล็ม ห่างออกไปประมาณ 136 กม. ตั้งอยู่ที่ฝั่งตะวันตกเฉียงเหนือของทะเลกาลิลีที่ทะเลนี้ “เคยมีเรือแล่นผ่านอยู่แล้วไม่ต่ำกว่า 4000 ลำ หลายชนิดแตกต่างกัน นับตั้งแต่เรือรบของชาวโรมกระทั่งเรือหาปลาของชาวประมง” พระองค์ทรงสอนในธรรมศาลาที่

กัปเรนาอูม (ยอห์น 6:59) และทรงกระทำการอัศจรรย์หลายอย่างหลายประการที่นี้ (มาระโก 1:21-34)

เบธซาเยดา (ยอห์น 12:21, มาระโก 6:45) ตั้งอยู่ตรงปากแม่น้ำยาระเด้น ตอนที่ไหลเข้าสู่ทะเลกาลิลี เมืองนี้อยู่คร่อมแม่น้ำยาระเด้นทั้งสองฟาก ถ้าเป็นดังนี้จริง เมืองด้านฝั่งตะวันตกเรียกว่า

เบธซาเยดากาลิลี และบนฝั่งตะวันออกเรียกว่า เบธซาเยดาเยลิว

โคราซิน (มัทธิว 11:21) ตั้งอยู่ใกล้เมืองกัปเรนาอูม

ตุโรและซีโคน เป็นเมืองของชาวฟอยนิเกที่ตั้งอยู่ที่ฝั่งทะเลเมดิเตอร์เรเนียน พระเยซูทรงรักษาบุตรสาวของหญิงชาวซูเรียฟอยนิเก ที่ริมเขตเมืองตุโรและซีโคน (มมระโก 7:24)

กาซาไรอาฟิลิปปี อยู่ไม่ไกลจากเชิงเขาเฮระโมน เป็นที่ ๆ เปโตรได้กล่าวว่า “พระเยซูเป็นพระคริสต์ พระบุตร ของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่” พระเยซูทรงสอนเหล่าสาวกให้เข้าใจเรื่องมรณภาพของพระองค์ที่นี่ (มัทธิว 16:13-28)

ยะริโฮ ตั้งอยู่ใกล้แม่น้ำยาระเด้น ห่างจากเยรูซาเล็มไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือประมาณ 28 ก.ม. ณ ที่นี่พระเยซูทรงรักษาคนตาบอด (ลูกา 18:35-43) และทรงช่วยชั๊กกายที่นี่ด้วย (ลูกา 19:1-10) ครึ่งสมัยพระธรรมคัมภีร์เดิม เมืองนี้เป็นเมืองสำคัญเมืองหนึ่ง (โยชูวา 6)

เบธานี อยู่ที่เชิงเขาเมกอกเทศ ห่างจากกรุงเยรูซาเล็มประมาณ 3.2 ก.ม. มาธาและมาเรียเคยต้อนรับพระเยซูคริสต์ที่บ้านของตนในตำบลนี้ (ลูกา 10:38-42) ทรงเรียกลาซะ โรให้คืนชีวิตที่นี่ (ยอห์น 11:1-46)

เยรูซาเล็ม เป็นที่ซึ่งพระเยซูทรงสั่งสอนประชาชนและทรงกระทำการอัศจรรย์ต่าง ๆ ทรงถูกไต่ความและถูกลงโทษ

เอ็มมาอู เป็นที่ ๆ พระเยซูเสด็จดำเนินไปกับสาวกสองคน ในเย็นวันที่พระองค์ทรงคืนพระชนม์ (ลูกา 24:13-15)

แผนผังในกระดานดำ

	เบธเลเฮม	นาซาเร็ธ	เบธานี (เบธาบารา)	คานา
เมืองและ {	ซูคาร	นาอิน	กัปเรนาอูม	เบ็ชซาเยดา
ตำบล	โคราซิน	ตุโรและซีโคน	กาซาไรอาฟิลิปปี	ยะริโฮ
	เบธานี	เยรูซาเล็ม	เอ็มมาอู	

คำถามทดสอบ

- เบ็ชเลเฮม อยู่ที่ไหน มีเรื่องอะไรน่าสนใจเกิดขึ้นที่นั่นบ้าง
- นาซาเร็ธ อยู่ที่ไหน ทำไมเราสนใจเมืองนี้
- ทรงกระทำการอัศจรรย์อะไรที่บ้าน คานา
- มีเรื่องอะไรเกิดขึ้นที่ใกล้ตำบล ซูคาร

5. เมืองกัปเรนาอุมมีความสัมพันธ์กับกิจของพระเยซูอย่างไร
  6. เมืองเบ็ธซาซะดาอยู่ที่ไหน
  7. เมือง ตุโรและซีโตนอยู่ที่ไหน
  8. เมืองกายซาโรอาฟิลิปโปอยู่ที่ไหน
  9. มีเรื่องอะไรน่าสนใจเกิดขึ้นที่เมืองยะริโฮ
  10. เบธานีข ตั้งอยู่ที่ไหน และมีชื่อเสียงอย่างไร
  11. มีเรื่องสำคัญอะไรเกิดที่กรุงเยรูซาเล็ม
  12. ทำแผนที่ลงเมืองเหล่านี้ แต่ตามเมืองต่าง ๆ นั้นให้เขียนภาพแสดงเหตุการณ์สำคัญลงไว้
- ควรทำแผนที่ใหญ่แผ่นเดียวและให้นักเรียนทั้งหมดช่วยกันทำงานสำเร็จ

บทที่ 3 บทนำพระผู้ช่วยตามพระสัญญา

เสด็จมาสู่โลกตามเวลากำหนด

บรรดาชนชาติอิสราเอล ที่ลุ่มหลงในการไหว้รูปเคารพได้เป็นชเลยไปอยู่ในบาบิโลน กระทำ
ให้คลายจากความลุ่มหลงนั้น และกระจัดกระจายทั่วไปเขานำความรู้เรื่องพระเจ้าไปรอบทะเล

เมดิเตอร์เรเนียนและโดยวิธีนี้ประเทศข้างเคียงก็ได้ถูกจัดเตรียมให้พร้อมที่จะรับแสงสว่างใน
พระเยซูคริสต์ เป็นแสงที่กระจ่างยิ่งกว่าเดิม

มีชนนอกศาสนาเป็นอันมากได้ละทิ้งความเชื่อเดิมของตนเสีย และมารอคอยพระผู้ไถ่

พวกโรมได้ชนะโลกด้านตะวันตก และเป็นผู้สร้างถนนหนทางเชื่อมประเทศ อันเป็นการเตรียม
ทางอย่างไม่รู้ตัวเพื่อการเผยแผ่กิตติคุณของพระเยซู และได้จัดการปกครองให้เข้มแข็งเข้มงวด ซึ่ง
ป้องกันและให้ความสะดวกแก่บรรดาผู้กระทำการเผยแผ่เหล่านั้น ให้เขาพ้นภัยขณะที่ต้องสัญจรไปมา

ณ บัดนี้ภาษากรีก เป็นภาษาที่ใช้กันอย่างแพร่หลาย และเป็นภาษาที่จะใช้เขียนพระคริสตธรรม
ใหม่

เมื่อการเตรียมของพระเจ้าอันปรากฏเป็นการเตรียมของโลกสมัยนั้นพร้อมแล้ว พระผู้เป็น
เจ้าก็จุติมาอยู่ท่ามกลางประชากร

พระคริสตธรรมใหม่ เป็นบันทึกที่เกี่ยวกับชีวิตความเป็นอยู่และราชกิจงานุกิจของพระคริสต์
ทั้งเป็นบันทึกเรื่องการวางรากฐานของคริสตจักร และการแผ่ไพศาลแห่งอาณาจักรของพระองค์ด้วย

เราสามารถแบ่งพระคริสตธรรมใหม่ออกได้ดังนี้

1. ชีวิตประวัติเบื้องต้นของพระคริสต์

2. กิจงานุกิจของพระคริสต์

3. คริสตจักรในกรุงเยรูซาเล็ม

4. คริสตจักรทั่วไปในโลก

1. ชีวิตประวัติเบื้องต้นของพระคริสต์ พระธรรมที่อ้างถึง มัทธิว และลูกา

กิตติคุณกล่าวถึงสาระสำคัญ ต่อไปนี้

(1) การกำเนิด

(2) ชีวิตในครอบครัว

(3) การศึกษา

(4) การอาชีพ

(1) การกำเนิด ประสูติที่บ้านเบ็ธเลเฮมในมณฑลยูดา (มีคาห์ 5:2, มัทธิว 2:1) ปฐมชีวิตประวัตินองพระองค์ตั้งต้นที่โรงเลี้ยงสัตว์ พระอู๋ (เปเล) คือรางหญ้า พระญาติเป็นชนสามัญ ทรงเป็นพระกุมารที่ช่วยพระองค์เองไม่ได้ พระผู้เป็นเจ้าเป็นมนุษย์แท้ ๆ ที่เดียว มีอัครทูตมาบอกข่าวว่าพระผู้ช่วยจะเสด็จมา มีเทวดามาบรรเลงเพลง ปราชญ์มานมัสการ พระผู้เป็นเจ้าที่พระเจ้าที่แท้ที่เดียว

(2) ชีวิตในครอบครัว เมื่อกลับจากประเทศอียิปต์ มาเรีย โยเซฟ พร้อมกับองค์พระเยซูได้ไปอยู่ที่นาซาเร็ธ เป็นชนบทเล็ก ๆ แถบเทือกเขาในมณฑลกาลิลี (มัทธิว 2:23) บ้านในชนบทหลังนั้นเป็นสถานที่ดำรงค์แต่เป็นบ่อเกิดของความดี โยเซฟเป็นคนชอบธรรม (มัทธิว 1:1,19) มาเรียเป็นสตรีที่มีดวงจิตผุดผ่อง (ลูคา 1:28,38) พระกุมารเยซูเป็นบุตรที่เชื่อฟัง (ลูคา 2:51)

(3) การศึกษา มาเรียเป็นครุคนแรกของพระองค์ นางได้สั่งสอนพระองค์ให้เข้าพระทัยในพระธรรมคัมภีร์เดิม ชะรอยพระองค์จะเสด็จไปเรียนกับเด็กอื่น ๆ ที่โรงเรียนในธรรมศาลา ณ ที่นี้พระองค์ทรงศึกษาการอ่านและเขียน พระองค์ทรงพระปรีชาในภาษาอารามเมคอันเป็นภาษาที่ใช้พูดกันขณะนั้น จากข้ออ้างอิงที่พระองค์ทรงกล่าวถึงเราทราบว่าคุณพระองค์ทรงรู้ภาษาฮีบรูและอาจจะทรงทราบภาษากรีกด้วย

พระเยซูทรงเป็นผู้ช่างสังเกตและช่างศึกษาจากธรรมชาติและจากเหตุการณ์ต่าง ๆ เรืองนก

(ลูคา 8:5, มัทธิว 6:26) และดอกไม้ (ลูคา 12:27) อยู่ในบทสอนของพระองค์ พระองค์ทรงศึกษาจากชาวนา (ลูคา 8:5-8) และจากผู้เลี้ยงแกะ (ยอห์น 10) เราแน่ใจว่าพระองค์คงได้ทรงปีนป่ายขึ้นเขาสูงที่อยู่ด้านใต้ของนาซาเร็ธ ทอดพระเนตรทางเขยิบใหญ่จากอียิปต์ไปทางทิศตะวันออกไกล ทอดพระเนตรสัญจรผ่านไปมาพระองค์ทรงสนทนากับเขาและทรงได้ตัวอย่างอันดีจากบุคคลที่ทรงสนทนาด้วย (มัทธิว 13:45, 25:14)

พระองค์ก็ได้จำเริญขึ้นในฝ่ายปัญญา ในฝ่ายกาย และเป็นที่ชอบจำเพราะพระเจ้า และต่อหน้าคนทั้งปวงด้วย (ลูคา 2:52)

พระองค์เสด็จเยี่ยมเยียนเยรูซาเล็มเพื่อเข้าพิธีปีศาจเมื่อพระชันษา 12 ปี กระทำให้พระองค์มีโอกาสสนทนากับคณาจารย์ในโบสถ์เยรูซาเล็มเรื่องพระเจ้า เราจะเห็นว่าพระองค์พอพระทัยในปัญหาศาสนาและบรรดาปริศนาร้อยทั้งหลายก็อัสจรใจด้วยพระปัญญาของพระองค์ในด้านวิญญาณจิต

4. การอาชีพ พระชนม์ชีพของพระเยซูผ่านไป 18 ปีเต็มอย่างเงียบ ๆ ปราศจากการบันทึก เราทราบแต่เพียงว่า พระองค์ทรงเป็นช่างไม้ (มาระโก 6:3) พระองค์ทรงฝึกงานนี้และทรงประกอบกิจช่างไม้ กระทำให้อาชีพสุจริตเป็นสิ่งมีเกียรติ ตลอดเวลาเหล่านี้พระองค์ทรงเผชิญกับคนจนมากหลายและทรงพยายามที่จะช่วยบรรเทาความขัดสนของเขา (มัทธิว 11:28)

แผนผังในกระดานดำ

ประวัติศาสตร์ในพระคริสตธรรมใหม่

1. ชีวิตประวัติเบื้องต้นของพระคริสต์
2. กิจงานุกิจของพระองค์
3. คริสตจักรในกรุงเยรูซาเล็ม
4. คริสตจักรที่แผ่ไปถึงชนต่างด้าว
5. คริสตจักรทั้งหมดในโลก

ชีวิตประวัติเบื้องต้นของพระคริสต์ {	1. การกำเนิด	พระธรรม
	2. ชีวิตในครอบครัว	มัทธิว
	3. การศึกษา	ลูกา
	4. การอาชีพ	

ให้นักเรียนทำชีวิตประวัติเบื้องต้นของพระเยซูอย่างสังเขป โดยค้นจากบทต้น ๆ ของพระธรรมมัทธิวและลูกา

คำถามทดสอบ

1. พวกอิสราเอลช่วยเตรียมโลกไว้สำหรับพระคริสต์อย่างไรบ้าง
  2. พวกโรมได้ตระเตรียมโลกโดยไม่รู้ลึกลับตัวอย่างไร
  3. ที่คนรู้ภาษกรีกแพร่หลายนั้นยังผลดีอะไรบ้าง
  4. จงกล่าวถึงปฐมชีวิตประวัติของพระเยซู
  5. พงสาวดารพระคริสต์ธรรมใหม่ แบ่งเป็น 5 ส่วน มีอะไรบ้าง
  6. จงกล่าวถึงเรื่องอันเกี่ยวกับพระกำเนิด ที่แสดงว่า พระเยซูทรงเป็นมนุษย์แท้ ๆ
  7. จงกล่าวถึงสาระสำคัญแสดงว่า พระองค์เป็นพระเจ้า
  8. เราทราบอะไรในเรื่องราวชีวิตในครอบครัวของพระเยซูบ้าง
  9. ใครเป็นครูของพระองค์บ้าง
  10. พระองค์ได้รับบทเรียนอะไรจากการศึกษาธรรมดาบ้าง
  11. พระเยซูทรงเข้าใจภาษาอะไรบ้าง
  12. จงกล่าวถึงอาชีพของพระเยซู
- ภารกิจที่พระองค์ทรงกระทำนั้นช่วยให้พระราชกิจนานุกิจในอนาคตของพระองค์อย่างไรบ้าง

บทที่ 4 กิจานุกิจของพระคริสต์

(1) ในปีแห่งความไม่กระจ่าง

(2) ในปีที่คนทั่วไปรัก

(3) ในปีที่มีแต่การขัดขวาง

(1) ในปีแห่งความไม่กระจ่าง ตั้งแต่รับบัพติศมาถึงเวลาออกกระทำกิจานุกิจแถบกาลิลี

พระธรรมที่อ้าง กิตติคุณ ยอห์น บท 1 ถึง 4 นี้เป็นปีที่พระเยซูทรงอยู่เงียบ ๆ คนส่วนใหญ่ไม่ทราบว่าเป็นผู้ใด พระองค์ประทับภายในและนอกเยรูซาเล็ม ซึ่งเป็นที่ ๆ พระองค์ทรงยอมประทอนพระองค์ให้เขา ในแง่ที่ว่าพระองค์ทรงเป็นพระมาซีอาห์

เหตุสำคัญในระหว่างปีเหล่านี้คือ

ก. การรับบัพติศมา

ข. การทดลอง

ค. ปฐมสาวก

ง. ปฐมอัครรรย

จ. ผู้กลับใจรายแรก

ก. การรับบัพติศมา เมื่อพระเยซูมีพระชนม์พรรษา 30 ก็เสด็จออกจากบ้านที่นาซาเร็ธ มีสาวกติดตามมาบ้าง เสด็จไปสู่แม่น้ำยาร์เด้น เพื่อพบกับยอห์นบัพติศมา ยอห์นมีหน้าที่เตรียมจิตใจของคนเพื่อต้อนรับพระเมซีอาห์ (มัทธิว 3:1-22) พระเยซูทรงถ่อมพระทัยลงรับบัพติศมาและฟังคำของยอห์นล้ำแดงถึงน้ำพระทัยว่าพระองค์ทรงเห็นนอกเหนือประชาชนอย่างยิ่งและทรงยอมปฏิบัติตามพิธี

พระสุรเสียงของพระบิดาว่า “ท่านนี้เป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่านมาก” แสดงว่า พระบิดาพอพระทัยในองค์พระเยซูคริสต์ในระยะ 30 ปีนั้นแล้ว ส่วนการที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ปรากฏบนพระเยซูคริสต์นั้นก็ล้ำแดงว่า พระเยซูจะทรงยอมประกอบด้วยฤทธิ์อำนาจ เพื่อประกอบกิจานุกิจในภายหน้าสืบไป

ข. การทดลองต่อจากการรับบัพติศมาอย่างใกล้ชิดทีเดียว และสืบเนื่องกันโดยตรงด้วยการรับบัพติศมาแสดงว่าพระเยซูกำลังจะประกอบกิจานุกิจ และการทดลองนั้นเป็นการทดสอบและยืนยันถึงความเหมาะสมของพระองค์ ในการที่จะประกอบกิจานุกิจ

โดยการทดลองถึง 3 ประการ ชาตนาหาหนทางที่จะชักจูงพระผู้เป็นเจ้าของเราให้เลิกล้มแผนงานที่จะทนทุกข์และมรณะเพื่อผู้ที่หลงหายไป และให้สถาปนาราชอาณาจักรในโลกตามความประสงค์ของพวกเขา แทนแผนงานของพระคริสต์ (มัทธิว 4:1-11)

ก. ปฐมสาวก เมื่อชนะพญามารแล้วพระองค์ก็เสด็จประกอบกิจงานุกิจอย่างแข็งขันทันที ในชั้นแรกพระองค์ทรงรวบรวมคนดี ๆ ไม่มีคนที่ยินยอมเป็นสหายและพรรคพวกของพระองค์ บุคคลสำคัญมี อันตะเรอา, เปโตร, ฟิลิป, นะธานเอล และคงเป็นยากอบ ยอห์นด้วย (ยอห์น 1:35-41) ในบุคคลเหล่านี้ อย่างน้อยก็มี 2 คนที่เป็นสาวกของยอห์นบัพติศมาอยู่ ก่อนเขาได้รับการเตรียมฝ่ายจิตใจมาบ้างแล้ว พอแก่การนำของพระเยซู

ข. ปฐมอัครอัครย พระเยซูเสด็จพร้อมกับบรรดาสหายไปยังงานพิธีสมรสที่บ้านคานา แวงกาลิลี พระองค์ทรงกระทำการอัครอัครยคือทำน้ำเป็นเหล้าองุ่น ให้แก่เจ้าของงานเมื่อเหล้าองุ่นเดิมขาดมือลง พระองค์ทรงประทานหลักฐานเป็นพยานให้สหายทั้งหลายเห็นว่า พระองค์ทรงเป็นผู้ที่ประกอบด้วยเดชศรีสมิของพระเจ้าแล้ว การที่พระองค์เสด็จไป ณ พิธีสมรสแสดงด้วยว่าพระองค์ทรงแตกต่างกับยอห์น บัพติศมาผู้บ่าเพ็ดผู้ต่างหากจากสังคมของมนุษย์ แต่พระองค์ทรงปะปนอยู่ในสังคมของสามัญชนและทรงนำความปีติมาสู่จิตใจและบ้านของเขา

ง. ผู้กลับใจรายแรก ๆ นิโกเดโม เศรษฐีพรรคฟาริสี และสมาชิกของสภาชั้นฮิดริน ดูเฟิน ๆ ว่า เป็นคนเคร่งศาสนา เป็นชายคนแรกที่ดูคึดึ่มในพระคำรัสและการอัครอัครยซึ่งพระเยซูทรงกระทำที่เยรูซาเล็ม โดยที่ท่านรู้สำนึกในใจว่า เป็นคนขาดคบกพร่อง จึงได้มาหาพระเยซูในเวลาค่ำคืน เพื่อจะแสวงหาหนทางแห่งความรอด พระผู้เป็นเจ้าของเราได้ทรงปราศรัยกับนิโกเดโม ว่าด้วยความจำเป็นที่ชีวิตจะต้องบังเกิดใหม่จากเบื้องบน และนิโกเดโมก็อึดึ่มใจในพระคำรัสนั้นมาก (ยอห์น 3:1-21)

เมื่อจวนจะเลิกกิจงานุกิจที่มณฑลยูดา พระองค์เสด็จไปภาคเหนือถึงกาลิลีทรงพักที่บ่อน้ำของยาโคบและทรงพบหญิงสะมาเรียคนหนึ่ง พระองค์ทรงปลุกความรู้สึกภายในจิตของนางให้สำนึกถึงความบาปและทรงก่อให้เกิดชีวิตใหม่และความหวังใหม่ แล้วทรงส่งเธอให้ไปตามทางของเธอพร้อมด้วยความปีติปลื้มใจในพระเจ้าและพระผู้ช่วย (ยอห์น 4)

ในขณะนี้พระองค์ทรงเผยพระองค์ให้ประจักษ์แก่บุคคลชั้นผู้นำของพวกเขา ว่าพระองค์คือพระเมซียาห์ที่ต่างได้รอกอยกันมานานแล้วนั้น แต่เขาก็ไม่รับพระองค์ ครั้นพระองค์ทรงประกอบ

กรณียกิจเข้มแข็งขึ้นมากเขาก็โกรธจัด และอาฆาตพระองค์เขาจับยอห์นบัพติศมาขังไว้ในคุก และไม่ต้องสงสัยเลย ถ้าพระเยซูอยู่ในเงื้อมมือที่เขาจะจับได้ เขาก็คงคงกระทำแก่พระองค์เช่นเดียวกัน

พระอาจารย์ยังทรงมีกิจการที่ต้องกระทำให้สำเร็จอีกมากจึงทรงทราบว่าจะต้องเลียงจากอันตรายเสียชั่วคราวหนึ่ง พระองค์ก็เสด็จไปยังกาลิลีซึ่งเป็นถิ่นที่มีหวังมากกว่าและกว้างขวางกว่าด้วย

แผนผังในกระดานดำ

2. กิจงานุกิจ ของพระคริสต์	{	1. ในหนึ่งปี	{	ก. การรับบัพติศมา	พระธรรม ยอห์น บท 1-4
		แห่งความ ไม่กระจำง		ข. การทดลอง ค. ปฐมสาวก ง. ปฐมอัครรรย จ. ผู้กลับใจรายแรก ๆ	

คำถามทดสอบ

1. กิจงานุกิจของพระคริสต์ที่แบ่งออกเป็น 3 ตอนนั้นมีอะไรบ้าง
2. ในปีแห่งความไม่กระจำงนั้น ตั้งต้นและจบลงเมื่อไร
3. จงกล่าวถึงเหตุการณ์สำคัญในปีแห่งความกระจำงนี้ 5 ประการ
4. ยอห์นบัพติศมาเป็นผู้ทำงานอะไร
5. ทำไมพระเยซู จึงต้องรับบัพติศมา
6. ที่ว่า “ท่านนี้เป็นบุตรที่รักของเรา” มีความหมายอย่างไร
7. ที่พระวิญญาณสถิตบนพระเยซูนั้น ให้ผลแก่พระองค์อย่างไรบ้าง
8. การทดลองนั้นมีความหมายอย่างไร
9. บอกชื่อสาวกรุ่นแรก ๆ ของพระเยซู
10. ปฐมอัครรรยคราวันนี้ สนับสนุนความเชื่อของสาวกอย่างไรบ้าง
11. จงกล่าวเรื่องการกลับใจรายแรก 2 ราย
12. พระเยซูเผยพระองค์แก่คนพวกไหนในระยนี้ และคนเหล่านั้นต้อนรับพระองค์อย่างไร

บ้าง

บทที่ 5 กิจานุกิจของพระคริสต์ (ต่อ)

(2) ในปีที่คนทั่วไปรัก (ตั้งแต่ชาวนาซาเร็ธไม่ต้อนรับไปจนถึงประชาชน 5000 คน)

พระธรรมคัมภีร์ กิตติคุณทั้ง 4

ในขณะนี้พระเยซูเสด็จอยู่ในกาลิลีเป็นส่วนมาก ได้เสด็จไปกรุงเยรูซาเล็มคราวหนึ่งเท่านั้น พระประสงค์ของพระองค์ที่เสด็จในกาลิลีก็เพื่อพระองค์จะสนิทกับบรรดาสาวกที่ติดตามอยู่ เขาจะเป็นคนกระทำกิจการของพระองค์สืบไป และพระองค์ทรงใช้เวลาสั่งสอนเขาถึงแผ่นดินของพระเจ้าด้วย และทรงช่วยประชาชนที่เบียดเบียนพระองค์

เหตุสำคัญมีดังนี้

ก. ชาวนาซาเร็ธไม่ต้อนรับพระองค์

ข. ตั้งสถานเริ่มงานที่กัปปเรนาอูม

ค. ทรงตั้งอัครสาวก 12 คน

ฅ. คำเทศนาบนภูเขา

ง. ท่องเที่ยวไปในกาลิลี

จ. การอัศจรรย์และคำอุปมา

ฉ. การเลี้ยง 5000 คน

ก. ชาวนาซาเร็ธไม่ต้อนรับพระองค์ เมื่อชาวมณฑลยูดาไม่ต้อนรับพระองค์เสียแล้ว พระเยซูเสด็จผ่านสะมาเรียเลยไปยังบ้านเดิมคือ นาซาเร็ธ ในวันสะบาโตหนึ่งพระองค์เสด็จเข้าไปในธรรมศาลา หลังเก้าอี้ ซึ่งพระองค์เสด็จไปตั้งแต่ยังทรงพระเยาว์ และเมื่อทรงเป็นผู้ใหญ่ เรื่องราวในกัปปเรนาอูมนั้นได้เลื่องลือมาถึงนาซาเร็ธก่อนพระองค์เสด็จมาถึง ชาวเมืองก็งานที่จะฟังพระองค์ตรัสและดูกิจการที่พระองค์ทรงกระทำ เขาเชิญให้พระองค์ทรงอ่านพระธรรมและตรัสเทศนา ข้อพระธรรมนั้นปรากฏในอิสยาห์ (บท 61:1-2) พระคำรัสเทศนาของพระองค์เต็มไปด้วยพระกรุณาและความจริง เป็นเหตุให้เขาประหลาดใจ แต่ไม่เข้าใจก็กระซิบกระซาบแก่กันและกันถึงเรื่องพระกำเนิดของพระองค์ว่า “เขาเป็นบุตรโยเซฟมิใช่หรือ” เมื่อพระองค์ดำนิว่าเขามีความเชื่อน้อย เขาทั้งหลายก็เดือดเป็นไฟเป็นไฟและหาช่องที่จะฆ่าพระองค์ โดยจะผลักไสพระองค์ให้พลัดตกจากภูเขาที่อยู่ข้างหลังเมืองให้ถึงแก่มรณา ตั้งแต่เวลานั้นมาเมืองนาซาเร็ธก็ไม่เป็นบ้านของพระองค์ต่อไป เขาทั้งหลายได้ปฏิเสธไม่ต้อนรับพระมหากษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งหลายเสียแล้ว (ลูกา 4:21-29)

ข. ตั้งสถานเริ่มงานที่กัปเรนาอุม พระองค์เสด็จจากนาซาเร็ธไปยังเมืองกัปเรนาอุม (ลูกา 4:31) อันเป็นที่ประกอบพระราชกิจของพระองค์ โดยใช้เมืองนี้เป็นศูนย์กลาง พระองค์เสด็จออกไปเทศนาสั่งสอน และทรงกระทำการอัศจรรย์เป็นอันมาก (มัทธิว 11:23)

ทรงเร้งฝึกหัดสาวก ส่วนอันคะเรอา, เปโตร ยากอบ และยอห์น ผู้ซึ่งเป็นสหายของพระองค์มา สักปีหนึ่งนั้น บัดนี้พระองค์ทรงเชิญเขาทั้งหลายให้สละอวน และมากระทำกิจกับพระองค์ตลอดเวลา (มาระโก 1:16-20)

ค. ทรงเรียกอัครสาวก 12 คน พระเยซูทรงเลือกชาย 12 คนออกจากประชาชนเป็นอันมากที่ ติดตามพระองค์ให้มาเป็นอัครสาวก ให้รับมอบภารกิจที่จะสถาปนาคริสตจักรของพระองค์ และในการ ขยายพระราชอาณาจักรของพระองค์ให้กว้างขวางออกไป (ลูกา 6:13, มัทธิว 10:1-8)

มีบางคนในบรรดาอัครสาวกเหล่านี้กระทำภารกิจของพระองค์เป็นอย่างดีมาแล้ว พระองค์ทรง มอบให้เขากระทำกิจที่ใหญ่โตยิ่งขึ้น เขาต้องเป็นพยานรู้เห็นในราชกิจของพระองค์ ให้ได้เห็นพระองค์ และอยู่กับพระองค์หลังจากพระองค์ทรงคืนพระชนม์แล้ว ขณะให้นำข่าวกิตติคุณแห่งความรอดนี้ไป ให้แก่ประชาชนทั่วโลก

ฅ. คำเทศนาบนภูเขา เมื่อทรงเลือกได้อัครสาวก 12 คนแล้ว พระองค์ทรงเทศนาให้เขาฟังอยู่บน ภูเขาทันที พระองค์ทรงนำเขาขึ้นไปบนภูเขาแล้วทรงกล่าวสั่งสอนให้เขาทราบถึงความชอบธรรมแห่ง ราชอาณาจักรของพระองค์และอัตตลักษณ์ (Character) ของพลเมืองแห่งราชอาณาจักรนั้น

(มัทธิว 5 ถึง 7)

ง. ท่องเที่ยวไปในกาลิลี พระผู้เป็นเจ้าของเราพร้อมด้วยสาวกได้เสด็จรอบมณฑลกาลิลีเสีย 3 तरहลบท ทรงเยี่ยมหลายตำบลและหลายชนบท ไม่ว่าพระองค์จะเสด็จที่ใดพระองค์ทรงเทศนาสั่งสอน ประชาชนที่นั่น (มัทธิว 9:35)

จ. การอัศจรรย์และคำอุปมา ในระหว่างนี้และในปีสุดท้ายที่พระองค์ทรงประกอบกิจงานุกิจ พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงกระทำการอัศจรรย์เป็นอันมาก (มัทธิว 8) ทรงรักษาโรคทุกลักษณะ

(มัทธิว 4:23) ทรงกระทำการปกครองเหนือธรรมชาติ (มัทธิว 14:22-33) ประชาชนเห็นการ อัศจรรย์ของพระองค์ก็อัศจรรย์ใจถึงกับกล่าวว่า “เราไม่เห็นเช่นนี้เลย” (มาระโก 2:12) การอัศจรรย์นั้น เป็นข้อพิสูจน์ให้ประจักษ์ว่าพระองค์มีภาวะเป็นพระเจ้า และพระคำรัสเทศนาของพระองค์ก็เป็นความจริง เหล่านี้ช่วยความเชื่อและเป็นสัญลักษณ์แห่งภารกิจการช่วยของพระองค์ ดังเรื่องที่ว่าพระเยซูทรง รักษาคนตาบอดแต่กำเนิดให้เห็น ได้ยอมสำแดงว่าเขาทั้งหลายต้องการตาฝ่ายวิญญาณจิตที่จะเห็นความ จริงด้านวิญญาณจิตได้

การอัศจรรย์ เป็นคำสอนภาคปฏิบัติของพระเยซู

การอัศจรรย์และพระคำรัสเทศนาของพระองค์มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดสนิทกันมากที่สุด การอัศจรรย์ชักจูงประชาชนให้มาฟังพระคำรัสเทศนา พระเยซูทรงเลือกวิธีสั่งสอนประชาชนด้วยคำอุปมา เพราะว่าคำอุปมากระทำให้หัวใจของพระองค์กระชับแน่นในความทรงจำและกระทำให้ประชาชนเข้าใจง่ายขึ้น ดังคำอุปมาเรื่องแกะหายนั้นเขาคงจะเข้าใจผิดไปเป็นอย่างอื่นไม่ได้ (ลูกา 15:3-8)

หรือ เรื่องเงินหาย   ลูกา 15:8-10

บุตรหายไป   ลูกา 15:11-32

ชาวสะมาเรียใจดี   ลูกา 10:25-37

คนฟาริสีและนายภาษี   ลูกา 18:9-14

ขุมทรัพย์ที่ซ่อนไว้   มัทธิว 13:44

และเรื่องหญิงพรหมจารี 11 คน   มัทธิว 25:1-12 ก็เข้าใจได้ไม่ผิดพลาดเช่นเดียวกัน

คำอุปมานั้นเผยให้ผู้ที่มีจิตใจพร้อมอยู่แล้วเห็นความจริง กล่าวโดยทั่วไปแล้วประชาชนไม่ได้เตรียมตัวพร้อมที่จะฟังความจริงด้านวิญญาณจิตในเรื่องราชอาณาจักรของพระเจ้า แต่บรรดาสาวกของพระองค์พร้อมที่จะทราบความจริง มาระโก 4:11,12 คำอุปมาเรื่องคนหว่านพืชดีและข้าวละมาน

(มัทธิว 13:1-9, 24-30) เป็นเรื่องที่ประชาชนสนใจ และสาวกได้ความหมายด้านวิญญาณจิตด้วยว่าพระเยซูทรงสำแดงแก่เขาโดยเฉพาะต่างหาก (มัทธิว 13:10-23,36-43)

พระคำรัสเทศนาของพระเยซูเป็นคำติดดวงใจอย่างฝังแน่น ประชาชน “ประหลาดใจด้วยถ้อยคำประกอบด้วยพระคุณ ซึ่งออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์” และว่า “ไม่เคยมีผู้ใดพูดเหมือนคนนั้น”

พระองค์ก็ทรงเป็นที่เลื่องลือ คนทั้งประเทศก็สรรเสริญยกย่องพระองค์ก็ก้องไปชั่วขณะหนึ่ง เราารู้สึกอย่างกับว่าประชาชนน่าจะรับทราบว่าเป็นพระเมสสิยาห์แต่ผู้นำฝ่ายพวกยูดาอิจฉา พระองค์เนื่องด้วยประชาชนนิยมชมชอบพระองค์ จึงส่งนักร้องข่าวไปในกาลิลา เพื่อคอยเฝ้าดูพระองค์จะได้หาความผิดจับพระองค์ไปฟ้อง การต่อต้านของหัวหน้าที่มาจากกรุงเยรูซาเล็มมีมากขึ้นอย่างรวดเร็ว และพระผู้เป็นเจ้าของเราทรงทราบว่าภารกิจงานุกิจต่อประชาชนหมู่ใหญ่นั้นต้องถึงจุดจบในไม่ช้า

ฉ. การเลี้ยง 5000 คน (ยอห์น 6:1-15, มัทธิว 14:13-21, มาระโก 6:30-44, ลูกา 9:10-17) เมื่อสาวกกลับจากการท่องเที่ยวเทศนา มีผู้นำข่าวอันน่าสลดใจเกี่ยวกับยอห์นบัพติศมาถูกตัดศีรษะมาถึงหูแล้ว พระเยซูทรงชวนสาวกให้ลงเรือข้ามทะเลไปสู่ที่สงบเพื่อพักผ่อนและสำรวจจิตใจสักชั่วคราหนึ่ง เมื่อประชาชนเห็นพระองค์ลงเรือก็เดินอ้อมทะเลไปตามชายฝั่งทางทิศเหนือ กว่าพระเยซูจะเสด็จโดยทางเรือไปถึงฝั่ง เขาทั้งหลายก็ไปคอยพระองค์อยู่แล้ว พระบรมอาจารย์สังเวชพระทัยจึงทรงเลิกการพักผ่อน

ที่จำเป็นนั้นเสีย และทรงใช้เวลาที่เทศนาสั่งสอนจนพลบค่ำลง ประชาชนก็หิวและพระองค์ก็ทรงบันดาลให้เกิดอาหารเลี้ยงเขา ประชาชนตื่นตื่นด้วยการอัศจรรย์อันมหัศจรรย์นั้น และด้วยความร้อนใจของเขาทั้งหลาย เขาก็ใช้อำนาจบังคับเชิญพระองค์ให้เป็นกษัตริย์ของเขา แต่พระเยซูทรงหลบหลีกเขาไปเสียรุ่งขึ้นอีกวันหนึ่งพระองค์ก็เสด็จกลับไปยังกัปรนาอุม ทรงกล่าวพระธรรมเทศนา และได้ทรงแจ้งแก่ประชาชนให้ทราบว่า พระองค์มิได้เสด็จมาเพื่อนมิตอาหารให้เขา หรือปกครองเขาเยี่ยงกษัตริย์ชาวโลก แต่ราชอาณาจักรของพระองค์นั้นเป็นฝ่ายจิตวิญญาณจิต พระองค์ตรัสว่า “ถ้อยคำซึ่งเราได้กล่าวแก่ท่านทั้งหลายนั้นก็เป็วจิตวิญญาณและเป็นชีวิต” (ยอห์น 6:26-51,63) ประชาชนก็ขัดใจอย่างยิ่ง เขาทั้งหลายต้องการเมษียาห์สำหรับงานด้านการเมือง ผู้ซึ่งจะนำเข้าสู่สงครามและประทานของชั้นเจ้าให้แก่เขา ประชาชนก็เลยทอดทิ้งพระองค์อย่างมากมาย ประหนึ่งว่าจะเหลือแต่ลำพังพระองค์ผู้เดียว และพระองค์ทรงเหลือวไปถามสาวกด้วยความสลดพระทัยว่า “ท่านทั้งหลายจะกลับถอยไปด้วยหรือ” นี่เป็นระยะวิกฤตกาลในกิจจานุกิจของพระเยซู

ในปีที่คนทั่วไปรักใคร่สิ้นสุดลง อันตรายก็ห้อมล้อมใกล้เข้ามา พระคริสต์ทรงตระหนักในพระทัยว่า จำต้องจากไปหาที่พักผ่อนให้ได้ เพราะยังมีภารกิจอย่างอื่นซึ่งพระองค์ต้องกระทำให้สำเร็จ ก่อนที่ศัตรูจะมาจับพระองค์

แผนผังในกระดานดำ

1. ในปีแห่งความไม่กระจ่าง	ก. การรับศีลล้างบาป	
	ข. การทดลอง	พระธรรม
	ค. ปฐมสาวก	ยอห์น
	ฅ. ปฐมอัครอัคร	บท 1-4
	ง. ผู้กลับใจรายแรก	
2. กิจจานุกิจของพระคริสต์ (ต่อ)		
2. ในปีที่คนทั่วไปรัก	ก. ชาวนาซาเร็ธ	กิตติคุณทั้งสี่
	ข. ตั้งสถานเริ่มงานที่กัปปเรนาอุม	
	ค. ทรงแต่งตั้งอัครสาวก 12 คน	
	ฅ. คำเทศนาบนภูเขา	
	ง. ท่องเที่ยวไปในกาลิลี	
	จ. การอัครอัครและคำอุปมา	
	ฉ. การเลี้ยง 5000 คน	

คำถามทดสอบ

1. ในปีที่คนทั่วไปรักนั้นตั้งต้นด้วยกรณิดและสิ้นสุดลงด้วยกรณิด
2. ปีที่คนทั้งปวงรักนั้นเกิดขึ้นในเมืองใด
3. ในปีนี้พระเจ้าเป็นเจ้าของเรามีพระประสงค์อย่างไร
4. จงบอกถึงกรณิดทั้ง 5 ซึ่งเกิดขึ้นในปีที่คนทั่วไปรัก
5. จงกล่าวเรื่องชาวนาซาเร็ธไม่ต้อนรับพระองค์
6. ทำไมพระเยซูตั้งสถานเริ่มงานที่กัปปเรนาอุม
7. พระเยซูทรงแต่งตั้งอัครสาวกทั้ง 12 คน ด้วยพระประสงค์อันใด
8. อะไรเป็นจุดประสงค์สำคัญที่สุดของคำเทศนาบนภูเขา
9. การอัครอัครของพระคริสต์ให้ประโยชน์อะไรบ้าง
10. เหตุใดพระเยซูทรงใช้คำอุปมาในการเทศนาสั่งสอน
11. เมื่อประชาชนได้ยินพระเยซูเทศนา เขาู้สึกอย่างไร

12. ด้วยความจำเป็นอันใด พระองค์จึงทรงเลี้ยง 5000 คน
13. พวกผู้นำในหมู่ชนยูดามีความรู้สึกนึกคิดอย่างไรในพระเยซูคริสต์บ้าง
14. คำเทศนาใน ยอห์น 6:26-51 นั้นพระเยซูทรงสั่งสอนธรรมอันใด
15. ผลทันตาของคำเทศนานั้นมีอะไรบ้าง

บทที่ 6 2. กิจานุกิจของพระคริสต์ (ต่อ)

(3) ในปีที่มีแต่การขัดขวาง ตั้งแต่คราวที่เลี้ยง 5000 คน จนถึงสัปดาห์สุดท้าย

พระธรรมที่กล่าวถึง กิตติคุณทั้ง 4 เฉพาะอย่างยิ่งลูกา

กึ่งแรกของปีนี้ พระเยซูทรงพักผ่อนอยู่ที่ในกาลิลีภาคเหนือ พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงปลุกพระองค์จากประชาชน และทรงมอบพระองค์ไว้กับงานอบรมสั่งสอนอัครสาวกทั้ง 12 คน เพื่อเตรียมบุคคลเหล่านี้ให้พร้อมอยู่ในวาระที่พระองค์จะทรงจากเขาไป เขาทั้งหลายยังต้องรับคำแนะนำในการสถาปนาคริสตจักรอีก

กึ่งหลังของปี ส่วนใหญ่หมดไปในการที่พระเยซูประทับในเขตเปอรเรีย เมื่อทรงดำเนินจะเข้ากรุงเยรูซาเล็ม

กรณีสำคัญปีนี้คือ

ก. คำสารภาพของเปโตรในเรื่องพระคริสต์

ข. พระคำรัสพยากรณ์ถึงมรณภาพของพระองค์

ค. ทรงจำแลงพระกาย

ฅ. กิจานุกิจเขตเปอรเรีย

ง. ทรงปลุกลาซารัส

ก. คำสารภาพของเปโตรในเรื่องพระคริสต์ วันหนึ่งบรรดาอัครสาวกและพระเยซูคริสต์อยู่ห่างจากประชุมชน ณ ริมชายแดนกาลิลีภาคเหนือพระบรมอาจารย์ได้ตรัสถามสาวกว่า ประชาชนคิดว่าพระองค์คือผู้ใด และเมื่อสาวกให้คำตอบแล้ว พระองค์จึงตรัสถามโดยตรงไปตรงมาว่า “ฝ่ายพวกท่านนี้ว่าเราเป็นผู้ใดเล่า” แล้วเปโตรได้ตอบแทนบรรดาสาวกโดยกล่าวขึ้นอย่างภูมิฐานว่า “พระองค์เป็นพระคริสต์บุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่” เป็นการรับรองยืนยันอย่างแจ่มแจ้งและสมบูรณ์ว่า พระเยซูเป็นพระเจ้า และพระผู้เป็นเจ้าของเราก็อพพระทัย (มัทธิว 16:13-20)

ข. พระคำรัสพยากรณ์ถึงมรณภาพของพระองค์ พระเยซูตรัสอย่างเปิดเผยและแจ่มแจ้งว่า พระองค์จะต้องทนทุกข์ทรมานและมรณะที่กรุงเยรูซาเล็ม (มัทธิว 16:21) พระคำรัสนี้กระทำให้จิตใจสาวกโศกสลดมาก เขาไม่สามารถจะเชื่อได้ว่าภัยวิบัติดังกล่าวจะบังเกิดขึ้นได้ (มัทธิว 16:22-23) เขาแน่ใจว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ แต่เขาคิดอยู่เสมอว่าพระเมสสิยาห์นั้นต้องปกครองอยู่เหนืออาณาจักรในโลกตั้งแต่บัดนี้ต่อไป พระผู้ช่วยของเราจึงทรงให้ความจริงข้อนี้กระจ่างแก่ใจของสาวกอยู่เสมอ แม้ว่าจะเป็นกรณีที่เขาไม่ฟังประสงค์ แต่ก็ยังเป็นกรณีที่เขาคือต้องเชื่อในวาระที่สุด (มัทธิว 17:22,23)

ค. ทรงจำแลงพระกาย ในภาวะหัวเลี้ยวหัวต่อ ขณะที่สาวกจงนสนทนง่ห้ในพระคำรัสอันเกี่ยวกับ การมรณะของพระองค์ พระองค์จึงทรงนำเขาไปบนยอดเขาและจำแลงพระกายต่อหน้าต่อตาเขา เขาได้ ประจักษ์ในทิวส่วางราศีของพระองค์ พระเยซูเป็นพระบุตรของพระเจ้าอย่างแท้จริง (มัทธิว 17:1-9) ความทรงจำในสิ่งที่เขาเห็นและได้ยินต้องเป็นสิ่งที่ช่วยเหลืออย่างมากมายในกาลต่อมาเมื่อเขาเกิดความ วิตกและกังวล

ระยะ 6 เดือนที่พระเยซูและอัครสาวกอยู่ในกาลิลีภาคเหนือสิ้นสุด ณ บัดนี้แล้ว ต่อไปอีก 6 เดือนพระองค์ทรงปรากฏในสาธารณสถาน ดำเนินกิจการของพระองค์ต่อไป แต่ทรงตั้งพระทัยแน่วแน่ที่ จะดำเนินไปสู่เยรูซาเล็ม อันเป็นสถานที่ซึ่งพระองค์มีพระประสงค์จะมรณะเพื่อคนบาปทั้งมวล

ฅ. กิจจานุกิจในเขตเปอร์เรีย พระองค์เสด็จข้ามแม่น้ำยาระเด้น ไปทางฝั่งตะวันออก และได้ ประกาศกิตติคุณแก่ประชาชนในเขตนั้นอยู่หลายเดือนและได้จับการอบรมอัครสาวกทั้ง 12 คน พระองค์ ทรงกระทำการอัศจรรย์หลายอย่าง ทรงกล่าวคำอุปมาที่สละสลวยที่สุด เรื่องบุตรน้อย, แกะหาย ชาว สะมาเรียใจดี, การเลี้ยงใหญ่ เรือคนฟาริสีและนายภาษีก็เป็นเรื่องที่ทรงกล่าว ณ ที่นี้

ตลอดปี การขัดขวางและความขมขื่นก็ทวียิ่งขึ้น ผู้นำฝ่ายยูดาได้ตั้งใจแน่วแน่แล้วว่าเขาไม่ พอใจในราชอาณาจักรฝ่ายวิญญาณจิตแบบนี้ และไม่ยอมรับว่าพระองค์เป็นผู้นำของเขา เขาขัดขวาง พระองค์ในกรณีต่อไปนี้

พระองค์สังคมกับคนบาป (ลูกา 15:2) และไม่รักษาวนสะบาโต และยิ่งกว่านั้นพระองค์ทรง กระทำพระองค์ให้เสมอกับพระเจ้า (ยอห์น 5:18)

ถึงปลายปีพระองค์เสด็จไปบ้านเบธานี และทรงกระทำการอัศจรรย์ใหญ่ยิ่งที่สุดในกิจจานุกิจ ซึ่งพระองค์ได้กระทำมาแล้วคือ

จ. จงปลุกลาซารัส (ยอห์น 11) พระเยซูทรงพอพระทัยในความอารีเพื่อแม่ที่มาเรีย มาธาและ ลาซารัสมีต่อพระองค์ ในบ้านของเขาที่เบธานีเมื่อลาซารัสป่วยอยู่ พี่สาวก็ส่งข่าวไปถึงพระผู้เป็น เจ้าของเรา ขณะพระองค์ยังเสด็จอยู่ทางแม่น้ำยาระเด้นฟากโน้น กว่าพระองค์จะเสด็จ ไปถึงเบธานี ลาซารัสก็ตายไป 4 วันแล้ว พระบรมอาจารย์ได้ปลุกลาซารัสให้กลับคืนชีวิตโดยพระคำรัส การอัศจรรย์ นั้นเป็นกรณีพิมพ์ใจอย่างสุดซึ้ง เป็นกรณีที่สนับสนุนความไว้วางใจของอัครสาวกและเป็นเหตุให้พวก ยูดาหลายคนเชื่อในพระองค์ และเป็นกรณีที่พวกยูดาตัดสินใจว่าต้องประหารพระองค์เสีย (ยอห์น 11:47-53) ตั้งแต่เวลานั้นมาเขาเฝ้าหาโอกาสที่จะจับพระองค์

พระเยซูทรงหลบไปยังที่สงัดพักหนึ่ง แล้วจึงเสด็จไปเยรูซาเล็ม พระองค์เสด็จผ่านเมืองยะริโฮ พระองค์ทรงรักษาบาโรธะมาธ ณ ที่นี้พระองค์ได้ชักคายมาเป็นสาวก (ลูกา 18:35 ถึง 19:6) แล้วเสด็จ

กลับมาซึ่งเบธานี มีสหายบางคนต้อนรับพระองค์ ทูลเชิญให้เสวยด้วย อีกไม่กี่วัน กิจงานุกิจของพระองค์ก็จะสิ้นสุดลง (ยอห์น 12:1-8)

แผนผังในกระดานดำ

1. ในปีแห่งความ	<ul style="list-style-type: none"> ก. การรับศีลล้างบาป ข. การทดลอง ค. ปฐมสาวก 	<ul style="list-style-type: none"> พระธรรม ยอห์น
ไม่กระจ่าง{	<ul style="list-style-type: none"> ฅ. ปฐมอัครอัคร ง. ผู้กลับใจรายแรก 	บท 1-5
2. กิจงานุกิจของ{ พระคริสต์	<ul style="list-style-type: none"> ก. ชาวนาซาเร็ธ ข. ตั้งสถานเริ่มงานที่กัปรนาอุม ค. ทรงแต่งตั้งอัครสาวก 12 คน ฅ. คำเทศนาบนภูเขา 	กิตติคุณทั้งสี่
2. ในปีที่คนทั่วไปรัก{	<ul style="list-style-type: none"> ง. ท่องเที่ยวไปในกาลิลี จ. การอัครอัครและคำอุปมา ฉ. การเลี้ยง 5000 คน ค. คำสารภาพของเปโตรในเรื่องพระคริสต์ ข. พระคำรัศพยากรณ์ถึงมรณภาพของพระองค์ 	
3. ในปีที่มีแต่การขัดขวาง{	<ul style="list-style-type: none"> ค. ทรงจำแลพระกาย ฅ. กิจงานุกิจ ง. ทรงปลุกลาซาไรัส 	กิตติคุณทั้งสี่

คำถามทดสอบ

1. มีกรณีพิพาทพิเศษอันใดซึ่งพระผู้เป็นเจ้าของเราทรงกระทำในตอนต้นปีที่มีแต่การขัดขวาง
2. พระเยซูทรงประกอบภารกิจที่ไหนในกิ่งแรกของปี
3. บอกกรณีสำคัญ 4 เรื่องในปีนี้
4. คำสารภาพของเปโตรนั้นว่าอย่างไร
5. ทำไมอัครสาวกจึงล่าช้าเหลือเกินในการที่จะเชื่อฟังในพระคำรัสพยากรณ์ถึงมรณภาพของ

พระเยซู

6. การจำแลงพระกายช่วยสนับสนุนความเชื่อของอัครสาวกอย่างไรบ้าง
7. พระคริสต์ทรงประกอบภารกิจในกิ่งหลังของปีนี้ที่ไหน
8. ในระยะปีนี้พระเยซูตรัสคำอุปมาอะไรบ้าง
9. จงให้เหตุผล 4 ประการที่ผู้นำพวกยูดาให้ขัดขวางกิจการของพระองค์
10. ลาซารัสคืนชีวิตที่ไหน เมื่อไร
11. การที่ลาซารัสคืนชีวิตนั้นเกิดผลแก่อัครสาวก และแก่พวกยูดา และแก่ผู้นำพวกยูดาอย่างไร

บ้าง

12. เมื่อพระเยซูทรงกระทำการอัศจรรย์นี้พวกผู้นำยูดาได้ตัดสินใจขึ้นใจ

บทที่ 7 2. กิจานุกิจของพระคริสต์ (ต่อ)

(4) สัปดาห์ที่พระเยซูทรงและทรงชนะ

พระธรรมที่อ้าง กิตติคุณทั้ง 4

เป็นสัปดาห์ที่พวกยูดากำลังถือปีศาจ คงมีแขกที่เข้ามาในกรุงเยรูซาเล็มประมาณ สามล้านคน บางคนเข้ามาโดยหวังว่าจะพบพระเยซูประกาศเผยอำนาจว่าพระองค์เป็นประมุขของชาติ อีกฝ่ายหนึ่งก็มีผู้นำพวกยูดามาประชุมอยู่ที่นั่น เพื่อหาโอกาสจับพระองค์ด้วยวิธีที่มีให้กระทบกระเทือนจิตใจประชาชน (มัทธิว 26:3-5)

กรณีกิจสำคัญในสัปดาห์นี้คือ

ก. เสด็จเข้ากรุงเยี่ยงผู้พิชิต

ข. ขับไล่ผู้ปลุกการร้าย

ค. ทรงเทศนาเปิดเผย

ง. วันหยุดพัก

จ. ทรงเลี้ยงอักรสาวก

ฉ. ที่ส่วนเกทเสมณี

ช. ณ ที่พิจารณาคดี

ซ. การตรึงที่กางเขน

ซ. มหาชัย

เมื่อวันสะบาโต (วันเสาร์) พระเยซูประทับพักผ่อน ณ บ้านมิตรสหายของพระองค์ที่เบธานี วันอาทิตย์ อันเป็นวันต้นสัปดาห์ เป็นวันที่พระเยซูเสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็มอย่างผู้พิชิต พระองค์เสด็จจากบ้านเบธานีในตอนเช้า และเสด็จมากรุงเยรูซาเล็มอย่างพระเมสสิยาห์ เวลาที่พระองค์จะประทับเงียบ ๆ ได้สิ้นสุดลงแล้ว พระองค์ทรงรับความสัการะของประชาชนและพอพระทัยในการที่เขาทิ้งหลายโหล่ร้องต้อนรับพระองค์เยี่ยงพระเมสสิยาห์กษัตริราชเจ้า

พระองค์เสด็จเข้าไปในพระวิหาร ทอดพระเนตรดูสิ่งทั้งปวงอย่างเงียบ ๆ แล้วก็เสด็จกลับไปเบธานี (มาระโก 11:11) ไม่ต้องสงสัยเลยที่ประชาชนจะไม่รู้สึกผิดหวังที่พระองค์มิได้ทรงเข้ายึดเยรูซาเล็มและดำเนินปกครอง แต่อาณาจักรของพระองค์มิใช่อำนาจจักรของโลกรนี้

วันจันทร์ ในวันนี้พระองค์ทรงสถาปตันมะเดื่อเทศที่ไม่มีผล ขณะที่พระองค์เสด็จจากเบธานีไปกรุงเยรูซาเล็ม พระองค์เสด็จเข้าไปในวิหารดังองค์พระผู้เป็นเจ้า และสำแดงอำนาจหน้าที่ของ

พระองค์โดยขับไล่พวกนักการค้า ผู้กระทำให้พระราชฐานแห่งพระบิดาเป็นมลทินนั้นให้ออกไปเสีย (มัทธิว 21:12-17) พวกฟาริสีผู้รับผลประโยชน์ได้ในธุรกิจของนักการค้าเหล่านั้น ไม่มีความพอใจอย่างยิ่ง

วันอังคาร เป็นวันสุดท้ายที่พระองค์ทรงสอนประชาชนทั่วไป ขณะที่อัครสาวกเดินออกจากเบธานีมาในเวลาเช้า เขาทั้งหลายทูลให้พระองค์ทราบถึงดินมะเดื่อเทศที่พระองค์ตรัสสถาปเมื่อวานนี้ เดี่ยวนี้ดินมะเดื่อเทศนั้นแห้งไปแล้ว เมื่อถึงกรุงเยรูซาเล็ม เขาทั้งหลายก็เข้าไปในวิหาร และพวกฟาริสีได้ทำทนายพระองค์ ด้วยเรื่องสิทธิในการสอน พระองค์ตรัสตอบเขาและทรงกล่าวคำอุปมาถึงเรื่องบุตรสองคนเป็นคำเปรียบเปรย (มัทธิว 21:28-32) ผู้เช่าสวนใจร้าย (มัทธิว 21:32-45) และงานอภิเชกมเหสีให้ราชโอรส (มัทธิว 22:1-14) ศัตรูของพระองค์พยายามจะให้พระองค์จมนม แต่ก็ไม่สำเร็จ ขณะที่พระองค์ตรัสชมหญิงหม้ายที่ถวายทองแดงสองแผ่น (มาระโก 12:41-44)

พอสายหน้อยพระเยซูทรงพาอัครสาวกออกไปสู่ภูเขามะกอกเทศ และเมื่อทอดพระเนตรกรุงแล้ว ก็ตรัสพยากรณ์ถึงสมัยที่กรุงนี้จะถูกทำลาย และเรื่องวันพิพากษาสุดท้าย (มัทธิว บท 24,25)

วันพุธ พระเยซูทรงพักผ่อนที่เบธานี คงเป็นวันที่พระองค์ทรงอธิษฐานและสงบ

วันพฤหัสบดี คุณเหมือนตอนเช้าวันนี้พระเยซูประทับที่เบธานี ทรงรับสั่งให้เปโตรและยอห์นไปเตรียมเลี้ยงปัสกาที่กรุงเยรูซาเล็ม พอถึงเวลาบ่ายพระเยซูทรงกล่าวสั่งสอนเขาทั้งหลายด้วยการทรงล้างเท้าบรรดาอัครสาวก แล้วก็รับประทานปัสกาที่นั่นพระผู้เป็นเจ้าของเราได้ตรัสด้วยพระทัยโทมน์สว่า อัครสาวกคนหนึ่งจะทรยศต่อพระองค์ (ยอห์น 13:21-31) และยูดาที่ออกจากคณะเพื่อประกอบกิจของซาตาน พระเยซูทรงจัดพิธีศีลมหาสนิท (มัทธิว 26:17-35) พระองค์ตรัสสอนด้วยพระวาที่ประเสริฐ ขณะเสวยปัสกาและเสด็จเข้าไปในสวนเกทเสมนี ณ ที่นี้พระองค์ทรงทนทุกข์ทรมานในพระทัย ยูดาอิสคาริโอตทรยศต่อพระองค์ แล้วพระองค์ทรงถูกจับ (มัทธิว 26:36-56) มหาปุโรหิตนอกตำแหน่งชื่ออานนาสฟังพระคำรัสให้การของพระองค์ (ยอห์น 18:13) กายะฟาและส่วนหนึ่งของคณะชั้นฮิตรินได้พิจารณาคดีของพระเยซู (มัทธิว 26:52-66)

วันศุกร์ ตอนเช้าสภาชั้นฮิตรินประชุมกันลงมติให้ประหารพระเยซูด้วยสาเหตุที่ว่าพระองค์ทรงหมิ่นประมาทพระเจ้า พวกเขาไม่มีหน้าที่ให้คำพิพากษา เขาจึงพาพระเยซูมาหาปีลาต ข้าหลวงโรมผู้ครองนครอยู่ในขณะนั้น (มาระโก 15:1) ปีลาตไม่เอาใจใส่ในข้อหาที่ว่าพระเยซูทรงหมิ่นประมาทพระเจ้า ฉะนั้นคณะสภาชั้นฮิตรินจึงเปลี่ยนข้อหา และประกาศว่า พระเยซูกบฏต่อรัฐบาลโรม (ลูกา 23:1-24)

ต่อหน้าปีลาต และเฮโรด พระเยซูทรงถูกพิจารณาอย่างไม่เป็นธรรมทั้ง ๆ ที่สภาฮิตรินรู้ว่าไม่เป็นธรรม ปีลาตประกาศว่าไม่มีความผิดอันใดในพระเยซู แต่พวกเขาจะยื่นคະขວ່າพระองค์จะต้องมรณา ปีลาตจึงพิพากษาให้ตรึงพระเยซูเพื่อเป็นการเอาใจพวกเขา เขาจึงพาพระผู้เป็นเจ้าของเราไปสู่เนินเขาโกลาโกธา (มัทธิว 27:33-50) ณ ที่นั่นพระองค์ทรงมรณะเพราะความบาปของเราทั้งหลาย

(1 เปโตร 2:24)

วันเสาร์ พระศพของพระเยซูอยู่นิ่งในอุโมงค์

วันอาทิตย์ เป็นวันมหาชัย ในเช้าวันนี้พระองค์ทรงคืนพระชนม์ เป็นพระเจ้าผู้ทรงพิชิต

หลังจากการคืนพระชนม์ พระองค์ทรงปรากฏแก่สาวกอย่างน้อยถึง 12 ครั้ง ดังนี้
ครั้งที่หนึ่ง ปรากฏแก่สตรี มัทธิว 28:9

- “ 2 “ มาเรียมัณฑารามาระโก 16:9,10
- “ 3 “ เปโตรที่เยรูซาเล็ม ลูกา 24:34
- “ 4 “ สาวก 2 คนตามทางไปเอ็มมาอุ ลูกา 24:13
- “ 5 “ สาวก 10 คนที่ห้องชั้นบน ยอห์น 20:19-24
- “ 6 “ สาวก 11 คนที่ห้องชั้นบน ยอห์น 20:26
- “ 7 “ สาวก 7 คนที่ทะเลกาลิลี ยอห์น 21:1-24
- “ 8 “ สาวก 11 คนที่ภูเขาในกาลิลี มัทธิว 28:16-17
- “ 9 “ บรรดาพี่น้อง 500 คนทันทีทันใด 1 กอ. 15:6
- “ 10 “ ยากอบ 1 โครินธ์ 15:7
- “ 11 “ ประชาชนเมื่อเสด็จขึ้น กิจการ 1:9-12
- “ 12 “ เปาโล 1 โครินธ์ 15:8

แผนผังในกระดานดำ

2. กิจงานุกิจของ พระคริสต์	(4) สัปดาห์ที่พระเยซู ทรงมรณะและชนะ	ก. เสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็มผู้พิชิต	
		ข. จับไล่่นักการค้า	พระธรรม
		ค. ทรงเทศนาเปิดเผย	กิตติคุณทั้ง 4
		ฅ. วันหยุดพัก	
		ง. ทรงเลี้ยงอักรสาวก	
		จ. ที่สวนเกทเสมนี	
		ฉ. ณ ที่พิจารณาคดี	
		ช. การตรึงที่กางเขน	
		ซ. มหาชัย	

คำถามทดสอบ

1. เมื่อวันอาทิตย์ทำไมพระเยซูเสด็จทรงลาเข้ากรุงเยรูซาเล็ม
2. พระองค์ทรงจัดขบวนการหาทำไรของพวกเขาไปโรหิตอย่างไร
3. ในวันอังคารพระองค์ทรงกล่าวคำอุปมาตักเตือนอย่างไร
4. พระเยซูทรงเปลี่ยนพิธีปัสกาเป็นอะไร
5. เขานำพระองค์มาต่อหน้าผู้ใดเพื่อให้พิจารณาคดี
6. เขาปรักปรำพระเยซูในข้อใดบ้าง
7. ประชาชนใช้ความข้อใดเป็นมูลที่ให้ปลาตตัดสินประหารพระเยซู
8. พระเยซูทรงคืนพระชนม์ในวันอะไร
9. หลังจากทรงคืนพระชนม์แล้วพระองค์ปรากฏแก่สาวกกี่ครั้ง แก่ผู้ใดบ้าง

บทที่ 8 คริสตจักรในกรุงเยรูซาเล็ม

ตั้งแต่วันฟื้นเทศกาลถึง ซะเตฟาโนตายเพราะถูกขว้างด้วยก้อนหิน

พระธรรมที่อ้าง กิจการ บท 1 ถึง 8

ก่อนที่พระเยซูเจ้าของเราเสด็จขึ้น พระองค์ทรงรับสั่งให้สาวกคอยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม จนกว่าเขา “จะได้ประกอบด้วยฤทธิ์เดชที่มาจากเบื้องบน” ลูกา 24:49 แล้วตั้งแต่นั้นไปเขาควรจะนำข่าวดีแห่งความรอดไปประกาศให้ทั่วพิภพ กิจการ 1:8

กรณีสำคัญในต้นพงศาวดารแห่งยุคของอัครสาวกคือ

1. พระวิญญานบริสุทธิ์ที่เทลงมา
2. การเทศนาของอัครสาวก
3. การเริ่มต้นของสังคมคริสเตียน
4. การข่มเหงครั้งแรกที่คริสเตียนได้รับ

1. พระวิญญานบริสุทธิ์ที่เทลงมา เหนือพวกอัครสาวกนั้น เกิดขึ้นเมื่อวันฟื้นเทศกาลหลังจากวันที่พระผู้เป็นเจ้าเสด็จขึ้น 10 วัน เมื่อสาวก 120 คนคอยที่ห้องชั้นบนประชุมอธิษฐานกันอยู่ พระวิญญานบริสุทธิ์สถิตเหนือเขา แล้วประจุเขาด้วยของประทานอัครรรย์ต่าง ๆ กิจการ 2:1-12 สาวกทั้งหลายจึงประกอบด้วยอัครลักษณะอันสมบูรณ์และมีกำลังใจยิ่งในบริการ

2. การเทศนาของอัครสาวก ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป บุคคลเหล่านี้ประกาศเปิดเผยว่า พระคริสต์ทรงมรณะและทรงคืนพระชนม์ขึ้นอีก เป็นการช่วยให้เรารอด พวกยูดาผู้นำเห็นแจ้งว่าการกำจัดพระเยซูเสียนั้นหาได้ยุติกิจการของพระองค์ไม่ เขาจึงตั้งใจจะระงับปากเสียงของบุคคลเหล่านั้นที่กล่าวพระนามของพระเยซู แต่กระงับปากเสียงเขาไม่สำเร็จ “อัครสาวกประกอบด้วยฤทธิ์เดชใหญ่ยิ่งและได้เป็นพยานว่า พระเยซูเจ้าได้คืนพระชนม์แล้ว และพระคุณอันใหญ่ยิ่งได้อยู่กับเขาทุกคน” กิจการ 4:33 คำเทศนาของเปโตรที่กล่าวในวันฟื้นเทศกาลนี้ ยังผลให้มีคนกลับใจใหม่ 3000 คน และไม่ช้าจำนวนนี้ก็ทวีขึ้นเป็นลำดับจนเป็น 5000 คน จำนวนสาวกเพิ่มขึ้นทุกวัน ๆ

3. การเริ่มต้นของสังคมคริสเตียน บรรดาผู้ที่เชื่อถือทั้งหลายร่วมกันในการอธิษฐาน และประชุมหารือและมีมิตรภาพฉันท์คริสเตียนด้วยกัน ฉะนั้นจึงก่อให้เกิดสังคมคริสเตียนขึ้น พิธีศีลล้างบาป และศีลมหาสนิทเริ่มเป็นระเบียบ (กฎ) ที่ถือกัน และบรรดาผู้ที่เชื่อถือทั้งหลายได้รับคำชี้แจงสั่งสอนในเรื่องพระวาทนะของพระเจ้า กิจการ 2:41-47, 4:32 บรรดาอัครสาวกจึงเป็นผู้นำรุ่นแรก ต่อมาไม่ช้าความขัดสนใจคริสตจักรเป็นเหตุให้ต้องแต่งตั้งมัคนายนขึ้น 7 คน เพื่อช่วยเหลือบรรดาอัครสาวก ซะเตฟาโน และฟิลิปทั้งสองคนนี้เป็นมัคนายที่สำคัญ กิจการ 6:1-8

คริสตจักรได้รวมกันอยู่ภายในนครเยรูซาเล็มประมาณ 4 ปี ดูเหมือนว่าบรรดาอัครสาวกจะลืมพระบัญชาของพระเจ้าที่เป็นเจ้าที่ทรงรับสั่งให้นำกิตติคุณไปยังประชาชนทั้งสิ้น หรือมิฉะนั้นก็ไม่ทราบซึ่งในความหมายของพระบัญชา เขาทั้งหลายจึงคิดว่าข่าวความรอดนั้นเป็นของพวกเขาโดยเฉพาะ

ชะเตฟาโนเป็นคลุหัสต์และเป็นครูคนแรกที่เห็นว่า คริสตศาสนามีได้ถูกจำกัดอยู่ภายใต้หลักปฏิบัติของพวกเขา แต่เป็นศาสนาของโลก เมื่อท่านไปเยี่ยมใคร ๆ ตามบ้านและเมื่อท่านกล่าวในธรรมศาลาทั่ว ๆ ไป ท่านสอนว่ากิตติคุณของพระคริสต์นั้นให้ความอิสระ ท่านจึงถูกจำและถูกนำตัวมาหาพวกเขาชั้นผู้นำ และเมื่อท่านให้การแก้ตัวนั้น ท่านชี้แจงว่าในการที่จะให้สำเร็จตามแผนผังการไถ่ของพระเจ้า คริสตศาสนาได้เข้าแทนจารีตต่าง ๆ ของพวกเขา และท่านยังได้ปรักปรำว่าบรรดาโจทก์เป็นผู้เข้ามาพระเมซียาห์ กิจการ 7

นี่เป็นครั้งแรกที่พวกเขาชั้นผู้นำเห็นว่า บรรดาสาวกของพระคริสต์ไม่ใช่เป็นลัทธิยิว แต่เป็นผู้เลื่อมใสในศาสนาใหม่อีกศาสนาหนึ่ง

4. การข่มเหงครั้งแรกที่คริสเตียนได้รับ เมื่อชะเตฟาโนแถลงจบลง พวกเขา ก็เกรี้ยวกราดและรู้สึกบาดใจมากยิ่งขึ้น จึงผลักไสชะเตฟาโนออกนอกกรุงแล้วเอาหินขว้างท่านตาย กิจการ 7:54-60 ความกริ้วโกรธที่เกิดขึ้นด้วยคำของชะเตฟาโนไม่หมดลงเมื่อชะเตฟาโนตาย แต่เป็นเหตุให้มีการข่มเหงต่อไปอีก การยอมตายในเรื่องศาสนารายแรกนี้ เป็นเหมือนอาณัติสัญญาบอกว่าการข่มทั่ว ๆ ไป จะเกิดขึ้น และคริสเตียนเป็นอันมากที่พอใจแต่จะอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม จึงถูกขับไล่ออกไปอยู่ทีอื่นเพื่อนำกิตติคุณไปบอกกล่าวแก่คนทีนั้น นี่แหละพระเจ้าทรงกระทำให้การข่มเหงนั้น บังเกิดผลเป็นการขยายคริสตจักร กิจการ 8:1-4

แผนผังในกระดานดำ

3. คริสตจักรในกรุงเยรูซาเล็ม	<ol style="list-style-type: none"> 1. พระวิญญานบริสุทธิ์ที่เทลงมา 2. การเทศนาของอัครสาวก 3. การเริ่มต้นของสังคมคริสเตียน 4. การข่มเหงครั้งแรกที่คริสเตียนได้รับและศิษย์ผู้ยอมตายคนแรก
------------------------------	--

คำถามทดสอบ

1. มีคริสตจักรอยู่เฉพาะในกรุงเยรูซาเล็มนานเท่าใด
2. ก่อนที่พระเจ้าผู้เป็นเจ้าเสด็จขึ้น พระองค์ทรงมีพระบัญชาว่าอะไร
3. บอกกรณีสำคัญ 4 กรณี ในเรื่องคริสตจักรในกรุงเยรูซาเล็ม
4. การที่พระวิญญาณบริสุทธิ์เทลงมานั้นยังผลอันใดให้แก่สาวกบ้าง
5. อะไรเป็นหัวใจในคำเทศนาของอัครสาวก
6. จงกล่าวถึงความเป็นไปได้ในคริสเตียนหมู่แรก
7. เขาได้แต่งตั้งหน้าที่อะไรใหม่ขึ้นบ้าง
8. ทำไมอัครสาวกอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มถึง 4 ปี ก่อนที่จะออกไปสอนที่อื่น ๆ
9. คฤหัสถ์คนใดเป็นครูแรกที่สอนว่าคริสตศาสนานั้นมิได้อยู่ใต้หลักปฏิบัติของพวกยิว แต่เป็นศาสนาสำหรับโลก
10. การข่มเหงคริสเตียนยังผลอันใดให้เกิดขึ้นบ้าง

บทที่ 9 4. คริสตจักรที่แผ่ไปถึงชนต่างด้าว

ตั้งแต่สะเตฟาโนยอมตายเพราะศาสนา จนถึงสมัยการแต่งตั้งจาริกทูต (มิชชันนารี) ต่างประเทศ
รุ่นแรก

พระธรรมที่อ้าง กิจการ 8 ถึง 12

ในขณะนี้อุปสรรคของการเผยแผ่ก็ติดขัดน้อย ๆ หมดไป พวกอัครสาวกได้สอนพวกคริสเตียนยูดาจนเขารับว่าชนต่างด้าวที่มีสิทธิที่จะรับพระกรุณาธิคุณของพระเจ้า

กรณีสำคัญของระยะนี้คือ

- (1) คริสตจักรในสะมาเรีย
- (2) การที่เซาโลชาวตาระโซกลับใจ
- (3) ชนต่างด้าวที่กลับใจคนแรก
- (4) คริสตจักรในอิตาลีอ็อกเซีย

1. คริสตจักรในสะมาเรีย เมื่อมีคนยากฟิลิปถูกขับไล่จากกรุงเยรูซาเล็ม โดยถูการข่มเหง
หลังจาก

สะเตฟาโนยอมตายแล้ว เขามาถึงสะมาเรียและเทศนาเรื่องพระเยซูที่นั่น มีประชาชนเชื่อถือนามาก
กิจการ 8:5-12 ชาวสะมาเรียเป็นลูกครึ่ง (คือครึ่งยูดาและครึ่งชนต่างด้าว) การนมัสการของ
เขาก็คล้ายกันกับของพวกยูดา เมื่อกิตติคุณแผ่มาถึงพวกสะมาเรียแล้ว ก็นับได้ว่าการนำกิตติคุณไปสู่น
ชนต่างด้าวนั้นสำเร็จไปขั้นหนึ่ง ชาวสะมาเรียเป็นเหมือนสะพานให้กิตติคุณข้ามไปสู่โลกของชนต่างด้าว

โดยพระวิญญูณบรสิทุทธ์ทรงนำ ฟิลิปได้พาขันทีแอฟริกันมาถึงพระคริสต์ และกิตติคุณได้
เผยแผ่ไปโดยขันทีผู้นี้ กิจการ 8:26-40

2. การที่เซาโลชาวตาระโซกลับใจ ไม่ช้าก็จำเป็นต้องใช้คนที่ได้รับการศึกษาเป็นพิเศษเพื่อนำกิตติ
คุณไปถึงชนต่างด้าว เซาโลผู้เป็นศัตรูขมขื่นของพวกคริสเตียน เป็นบุคคลที่พระเจ้าทรงเลือกสรร พระ
เยซูคริสต์เจ้าทรงปรากฏแก่ท่านตามทางที่ท่านไปเมืองดามัสกัส ตั้งแต่นั้นมาท่านก็เป็นคริสเตียนที่ร้อน
คนหนึ่ง กิจการ 9:1-22 หลังจากนั้นท่านก็ไปยังทะเลทรายอาราเบีย ท่านไปศึกษาสนิทสนมกับพระเจ้า
เช่นเดียวกับโมเสส เพื่อเตรียมตัวให้พร้อมที่จะกระทำกิจงานุกิจของพระองค์ในระหว่างเวลานั้น พระเจ้า
ทรงเตรียมทางให้แก่เซาโล ซึ่งตั้งแต่นั้นต่อไปเรียกว่าเปาโล (เซาโลเป็นชื่อภาษาฮีบรู เมื่อท่านออกสั่งสอน
พวกกรีกก็ใช้ชื่อใหม่ว่าเปาโล อันเป็นชื่อในภาษากรีก)

3. ชนต่างด้าวที่กลับใจคนแรก บรรดาผู้นำของคริสตจักรต้องได้รับความเข้าใจว่าชนต่างด้าว
นั้นควรได้รับการช่วยให้รอดด้วยได้เปโตร เป็นชาวยูดาที่เคร่งครัดคนหนึ่ง ผู้ไม่ยอมทำกิจเกี่ยวข้องกับ

ชนต่างค้ำ แต่ขณะที่อริยฐานอยู่ที่เมืองยบเป ท่านได้รับศุภนิมิตสอนว่าพระคริสต์นั้นเป็นของทุกคน ในเวลาเดียวกัน โกรเนเลียวผู้เป็นนายทหาร โรมคนหนึ่งซึ่งที่เมืองกายซาโรอา ได้รับการทรงนำจากพระเจ้า แจ้งให้ส่งคนไปหาเปโตรที่เมืองยบเป เปโตรจึงไปยังเมืองกายซาโรอาและเทศนาให้โกรเนเลียวฟัง เมื่อโกรเนเลียวกลับใจและพระวิญญานบริสุทธิ์ก็สถิตอยู่กับเขา เปโตรจึงเข้าใจว่าพระเมตตาของพระเจ้านั้นมีอยู่และพร้อมที่จะประทานแก่มนุษย์ เปโตรจึงกลับมารุงเยรูซาเล็มและประกาศข่าวนี้แก่พี่น้องทั่วไปให้ทราบ กิจการ 10,11

4. คริสตจักรในอันติโอเกีย กิจการ 11:19-26 ศูนย์กลางของงานศาสนาใหม่ได้ถูกตั้งขึ้นแล้ว สมาชิกส่วนมาก ประกอบด้วยคนชาติกรีกมีบางคนมาถึงเมืองอันติโอเกียเป็นเมืองของคนที่ไม่ถือพระเจ้า แต่พระเจ้าทรงอวยพระพรแก่คำเทศนาของจาริกทูตถิ่นบ้านที่ซ็อสตัยเหล่านั้น จึงมีคริสเตียนหมู่ใหญ่เข้ามารวมกันเป็นสังคมคริสเตียน บุคคลที่กลับใจเชื่อถือเป็นส่วนมากเป็นชนชาติกรีก เมื่อพวกคริสเตียนยูดาในกรุงเยรูซาเล็มได้ยินถึงกิจการอันประหลาดแห่งพระกรุณาธิคุณในเมืองอันติโอเกีย และทราบว่ามีพวกกรีกเข้าเป็นสมาชิกของคริสตจักรมากมายเช่นนั้น เขาก็ส่งบารนาบาให้ไปสืบดูว่าที่เป็นเช่นนั้นมีความหมายอย่างไรกันแน่ เมื่อบารนาบาไปเห็นงานที่นั่นแล้วท่านก็แน่ใจว่าบรรดาผู้ที่กลับใจเชื่อถือนั้นเป็นผู้ที่กระทำไปด้วยความจริงใจ ท่านจึงพักอยู่ที่นั่นและช่วยเขาสร้างคริสตจักรขึ้น ท่านสนใจในงานนั้นมากถึงกับไปเชิญเซาโลที่เมืองตาระโซให้มาช่วยที่อันติโอเกีย

คริสตจักรแห่งนี้แหละ ซึ่งสมาชิกส่วนมากไม่เชื่อพระเจ้ามามาก่อน แต่กลับใจใหม่มาเข้า ได้เปิดพิธีตั้งงานขึ้นใหญ่ยิ่ง คืองาน การออกสอนศาสนาต่างประเทศ โดยที่พระวิญญานบริสุทธิ์ของพระเจ้าคลใจ เขาได้สถาปนากเทศน์เรื่องนามที่สุด คือบารนาบากับเปาโล ให้เป็นผู้แทนออกไปทำงานในท้องถิ่นต่างค้ำ

แผนผังในกระดานดำ

<p>4. คริสตจักร { ทั่วไปในโลก</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. การเดินทางของจาริกทูตคราวแรก 2. สภาที่กรุงเยรูซาเล็ม 3. การเดินทางของจาริกทูตคราวที่สอง 4. การเดินทางของจาริกทูตคราวที่สาม 5. การเดินทางไปกรุงโรม 	<p>พระธรรม กิจการ จดหมายฝาก ของเปาโล</p>
---------------------------------------	--	--

คำถามทดสอบ

1. ระยะเวลาเริ่มต้นและจบลงด้วยเรื่องสำคัญอะไร
2. จงบอกถึงกรณีสำคัญ 4 เรื่องในระยะเวลา
3. การเทศนาแก่พวกสะมาเรีย เป็นอุปกรณ์ในการเตรียมงานเทศนาแก่ชนต่างด้าวอย่างไรบ้าง
4. การเทศนาของฟิลิปยังผลอะไรให้บ้าง
5. จงกล่าวถึงการกลับใจของซาโล
6. คนที่ไม่ใช่ชาวยูดาที่เป็นคริสเตียนคนแรกชื่ออะไร
7. การที่โกระเนเลียกลับใจใหม่นั้น ยังผลอะไรให้เกิดแก่เปโตรบ้าง
8. คริสตจักรอันติโอเกียเกิดขึ้นมาได้อย่างไร
9. ผู้นำสำคัญผู้ช่วยกิจการที่อันติโอเกียนั้นมีใครบ้าง
10. คริสตจักรอันติโอเกียได้เริ่มงานอะไรอันนับว่าเป็นงานที่สำคัญที่สุด

บทที่ 10 คริสตจักรทั่วไปในโลก

ตั้งแต่สมัยการเดินทางของจาริกทูตคณะแรกไปถึงสมัยที่เปาโลถูกจำอยู่ที่กรุงโรม

พระธรรมที่อ้าง กิจการ บท 13 ถึง 28 จดหมายฝากของเปาโล

ในระหว่างระยะนี้ คริสตจักรได้จับงานนำกิตติคุณไปทั่วโลก กรณีสำคัญนั้นเกี่ยวกับการเดินทางทั้ง 3 คราวของจาริกทูตเปาโลและการที่ท่านเดินทางไปกรุงโรม

กรณีสำคัญในระยะนี้ คือ

- (1) การเดินทางของจาริกทูตคราวแรก
- (2) สภาที่กรุงเยรูซาเล็ม
- (3) การเดินทางของจาริกทูตคราวที่สอง
- (4) การเดินทางของจาริกทูตคราวที่สาม
- (5) การเดินทางไปกรุงโรม

1. การเดินทางของจาริกทูตคราวแรก เมื่อบาระนาบา และเปาโลได้รับการแต่งตั้งให้เป็นจาริกทูตไปหาชนที่ไม่รู้จักพระเจ้าแล้ว ท่านก็ออกเดินทางจากเมืองอันติโอเกีย ข้ามทะเลไปยังเกาะกุปโรเขา แล่นเรือออกจากเกาะกุปโรไปจนถึงเมืองเปเรฆะ อันเป็นเมืองบนแผ่นดินใหญ่ส่วนที่เรียกว่าเอเชียไมเนอร์ ที่นั่นยอห์น มาระโก ซึ่งเป็นผู้ช่วยให้แยกจากเขาไป จาริกทูตทั้งสองเทศนาตามธรรมศาลาและที่อื่น ณ เมืองอันติโอเกียในซีเรีย เมืองอิโคนัน ลุศตราและเดเรเบ ไม่ว่าท่านจะไปสู่ที่ใด พวกกรีกได้เข้ามาฟังด้วยความสนใจยิ่ง โดยทั่วไปพวกเขาได้ยุวกกรีกให้ต่อต้านจาริกทูต และชักชวนให้สมทบกับเขาในการต่อต้าน ฝ่ายเปาโลและบาระนาบาก็กลับไปอันติโอเกียและรายงานไปยังบรรดาพี่น้องให้ทราบ กิจการ 13,14

2. สภาที่กรุงเยรูซาเล็ม ประมาณเวลานี้เองมีคริสเตียนยูดาบางคนมายังอันติโอเกีย และแจ้งแก่พวกกรีกว่า ถ้าเขามิได้ปฏิบัติตามหลักปฏิบัติของยูดาแล้วเขาจะรอดไม่ได้ เรื่องนี้กระทำให้งังเกิดความวุ่นวายใหญ่โต เป็นเหตุให้คริสตจักรอันติโอเกียจัดการส่งเปาโลและบาระนาบาเป็นตัวแทนไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และได้ถามปัญหาสำคัญนี้ต่อผู้นำของคริสตจักรที่นั่น เปาโลก็ไปเล่าเรื่องราวต่าง ๆ และ

เปโตรก็บรรยายเรื่องราวพระเจ้าทรงนำพาท่านไปหาโกระเนเลียอย่างไร สภาคริสเตียนที่นั่นลงมติว่าพวกกรีกมีสิทธิ์เท่าเทียมกับชนชาติยูดา ในเรื่องที่จะได้รับพระพรของพระเจ้าและในการมีมิตรภาพคริสเตียน โดยไม่ต้องปฏิบัติตามขนบประเพณีของพวกเขา แต่ก็เห็นสมควรที่จะขอร้องให้บรรดากรีกที่กลับใจใหม่แล้วนั้นปฏิบัติตามกฎพิธีบางประการของพวกเขา เพราะเขาทั้งหลายต้องอยู่ด้วยกันกับพวกเขาที่กลับใจใหม่ กิจการ 15:1-31

3. การเดินทางของจาริกทูตคราวที่ 2 บัดนี้เปาโลกับซีลาเป็นจาริกทูต เขาเดินทางไปเยี่ยม บรรดาคริสตจักรต่าง ๆ ที่ได้ก่อตั้งขึ้นในครั้งที่จาริกทูตเดินทางมาในคราวแรก ทิโมธีมาสมทบท่านทั้งสองที่เมืองลุตตรา ทั้งคณะเดินเรือไปทางทิศตะวันตกในทวีปเอเชีย ผ่านเมืองกาลาเทีย ฟรุเกีย จนมาถึงเมืองโตรอา ซึ่งอยู่บนทะเลอีเจียน (ดูแผนที่) ณ ที่นี้ ลูคา แพทย์ที่รักมาสมทบเป็นสมาชิกคนหนึ่งของคณะ สุกนิมิตเรื่องชาวมาคะโดเนีย หนุนนำคณะข้ามทะเล เช่นนี้แหละ กิตติคุณก็มาถึงทวีปยุโรป คณะนี้ได้เทศนาอย่างได้ผลที่ฟิลิปปี, เซสะโลนิกา เบรอยะ, อเธนาย และโครินธ์ ได้ยั้งอยู่เมือง

โครินธ์อันเป็นเมืองศูนย์กลางของการพาณิชย์ของประเทศกรีซ ขากลับคณะได้แวะที่เมืองเอเฟซัส แล้วเดินทางมายังกรุงเยรูซาเล็ม คณะได้ออกจากเมืองอันติโอเกียไปประมาณ 3 ปี จึงจะได้ออกกิจกรรม 15:36 ถึง 18:22

ระหว่างการเดินทางคราวนี้เปาโลได้เขียนจดหมายฉบับแรกที่เมืองโครินธ์ คือเซสะโลนิกา ฉบับหนึ่งและสอง (ค.ศ. 50,51) ในจดหมายนั้นท่านได้แสดงความรู้สึกโมทนาคุณในเรื่องความไว้วางใจและความมานะอดทนของเขาทั้งหลาย และได้ตอบปัญหาเรื่องพระคริสตนิวัติ (การเสด็จกลับมาของพระเยซู) ในตอนปลาย ๆ ของการเดินทางคราวนี้ชะรอยเปาโลจะเขียนหนังสือกาลาเทียด้วย (ค.ศ. 51) เป็นหนังสือที่วาดเค้าโครงของเรื่องความรอดและย้ำเรื่องการพ้นจากพันธะของพระบัญญัติและ “การเป็นคนชอบธรรมโดยศรัทธาในพระคริสต์” กาลาเทีย 2:16

4. การเดินทางของจาริกทูตคราวที่ 3 เปาโลได้ไปเยี่ยมเยียนคริสตจักรที่ท่านตั้งขึ้นในทวีปเอเชีย และในที่สุดได้ไปถึงเมืองเอเฟซัส แล้วอยู่ที่นั่นเกือบสามปี ภายหลังเมื่อได้เยี่ยมเยียนคริสตจักรในยุโรปแล้วท่านได้เดินทางไปกรุงเยรูซาเล็ม ทราบแน่ในใจว่า ถ้าไปที่นั่นท่านคงถูกจำจอง แต่ท่านหวังว่าจะได้โอกาสเทศนาในกรุงโรมบ้าง กิจกรรม 18:23 ถึง 21:17

ดูเหมือนเปาโลเขียนจดหมายในคราวจาริกครั้งนี้ถึง 3 ฉบับ ท่านเขียนจดหมายถึงชาวโครินธ์ (ค.ศ. 56,57) ที่เมืองเอเฟซัส ต่อมาสักหน่อยท่านส่งจดหมายฉบับที่สองถึงชาวโครินธ์ เขียนจากประเทศมาคะโดเนีย ในจดหมายเหล่านี้ท่านอัครสาวกได้แสดงว่าท่านกังวลอยู่มาก เกรงว่าสมาชิกจะหันห่างไปจากกิตติคุณของพระคริสต์ และได้ส่งการเข้าใจหลายประการในเรื่องความสัจย์ชื่อมาด้วย ในช่วงคราวที่ท่านไม่สามารถเทศนาที่กรุงโรม ท่านได้เขียนจดหมายถึงคริสเตียนในโรม (ค.ศ. 58) บรรยายอย่างถี่ถ้วนถึงนโยบายแห่งความรอด นี่เป็นกิตติคุณที่ส่งไปถึงชาวโรม

5. การเดินทางไปกรุงโรม เปาโลได้กลับมากรุงเยรูซาเล็ม และนำเอาทรัพย์สินมาบริจาคให้แก่คริสเตียนจน ๆ ในเมืองนั้น เมื่อพวกเขาเห็นท่านในพระวิหารก็เข้าไปกระทำร้ายท่าน ท่านจึงถูกจับและถูกส่งไปยังกายซาโรอา และถูกจำจองอยู่ที่นั่นถึง 2 ปี เพราะท่านได้อุทธรณ์ไปยังกายซาโร จึงถูกส่งตัวไปยังกรุงโรมในฐานะนักโทษ ท่านถูกจำขังอยู่ที่นั่น 2 ปี เมื่อถูกจำขังอยู่ที่โรมในคราวแรกนี้ ท่านเขียน

จดหมาย (ค.ศ. 62) ไปยังชาวเอเฟซัส ได้คัดเตือนให้เขาประพฤติให้สมเกียรติ ที่ถูกเรียกจากเบื้องบน และเขียน (ค.ศ. 62,63) ชมเชยชาวฟิลิปปี ในเรื่องความซื่อตรงและความรักของเขา เขียน (ค.ศ. 62) ถึงชาวโคโลสี เพื่อสำแดงให้เห็นพระรัศมีของพระคริสต์ เขียนที่โคโลสีถึงสหายคนหนึ่งชื่อ ฟิเลโมน เรื่องไอโนลิโม ป่าวของสหายคนนี่ว่า ได้กลับใจเป็นคริสเตียนโดยตัวท่านเองเป็นผู้ชักชวน

เปาโลถูกไต่สวนแล้วเขาก็ปล่อยตัวไป ต่อจากนี้ไปท่านเขียนจดหมายฉบับแรกถึงทิโมธี และอีกฉบับหนึ่งถึงทิตัสแนะนำให้ทราบถึงหน้าที่และอัตลักษณ์ของเจ้าหน้าที่และสมาชิกของคริสตจักร

เปาโลถูกจับเข้าอีกครั้งหนึ่ง และคราวนี้ถูกจำไว้ในคุกมีด ณ ที่นี้ท่านได้เขียนจดหมายฉบับสุดท้ายอันเป็นจดหมายถึงทิโมธีฉบับสอง เป็นจดหมายของผู้ชนะเขียนลาอย่างกล้าหาญ

นี่ก็อยู่ในราว ค.ศ. 67 แล้ว อีกไม่ช้าท่านก็ยอมตายด้วยเรื่องศาสนาโดยน้ำมือของจักรพรรดิเนโร แต่อิทธิพลของท่านยังคงยั่งยืนอยู่ พอได้เวลารัฐบาลโรมกลับเป็นศูนย์กลางของพวกคริสเตียน

ในจำนวนจดหมายฝากทั่วไป 7 ฉบับ ฉบับแรกเป็นจดหมายของยากอบ เชื่อว่าท่านเป็นอนุชาของพระผู้เป็นเจ้าของเรา แสดงถึงความสัมพันธ์ความไว้วางใจและการงาน

เปโตรฉบับต้น เป็นจดหมายเล่าโลมใจคริสเตียนที่ถูกรทอลอง และชักชวนให้เขาทั้งหลายอดทนสู้ความยากลำบาก

เปโตรฉบับที่สอง เป็นจดหมายเจตนาจะกีดกันการสอนที่ผิด

ยอห์นฉบับต้น เป็นคำของศิษยาภิบาลที่พรรณาถึงความรัก

ยอห์นฉบับที่สองและสาม เป็นจดหมายส่วนตัว ชมเชยความเอื้ออารีของคริสเตียน

จดหมายฝากยูดา นั้นยูดาพี่น้องของยากอบเป็นผู้เขียน เป็นคำคัดเตือนให้ต่อสู้ป้องกันความเชื่อที่แท้ไว้ ไม่ทราบว่ามีใครแต่งหนังสือ ฮีบรู ส่วนมากเขามักรวมไว้ในกลุ่มจดหมายของเปาโล สารัตถสำคัญของจดหมายนี้คือ ความดีเลิศของพระคริสต์และคำสั่งสอนของพระองค์

แผนผังในกระดานดำ

<p>4. คริสตจักรที่แผ่ไปถึงชนต่างด้าว</p>	<p>1. คริสตจักรในสะมาเรีย 2. การที่เฮาโลชาวตะระโซกลับใจ 3. ชนต่างด้าวที่กลับใจคนแรก 4. คริสตจักรในอันติโอเกีย</p> <p>พระธรรมกิจการ</p>
--	--

คำถามทดสอบ

1. เรื่อง “คริสตจักรทั่วไปในโลก” นี้ตั้งต้นและจบลงด้วยกรณีใดบ้าง
  2. ใครบ้างที่เป็นจาริกทูตรุ่นแรก
  3. จงบอกชื่อสถานที่ที่จาริกทูตรุ่นแรกได้ไปเยี่ยม
  4. เหตุใดจึงเปิดการประชุมสภาในกรุงเยรูซาเล็มขึ้น และสภานี้ลงมติเรื่องอะไร
  5. ผู้ใดได้เริ่มร่วมทางเดินพร้อมกับเปาโลในการออกจาริกครั้งที่สอง
  6. มีใครอีกสองคนที่มาพบกับเขาระหว่างทาง
  7. จงแสดงทางเดินของจาริกทูตรุ่นที่สองในแผนที่
  8. ในการเดินทางคราวที่สอง คณะได้ไปถึงเมืองสำคัญใดบ้าง
  9. จงบอกชื่อพระธรรมจดหมายฝาก 3 ฉบับที่เขียนขึ้นในระหว่างการเดินทางคราวที่สาม และเปาโลอยู่ที่ไหนนานในการเดินทางคราวนี้
  10. จงกล่าวถึงการที่เปาโลถูกจำจอง
  11. เมื่อเปาโลถูกจองจำครั้งแรกที่โรมนั้นได้เขียนจดหมายฉบับใดบ้าง
  12. มีจดหมายฉบับใดที่เขียนในคราวถูกจำจองครั้งที่สอง
- ให้นักเรียนใช้หัวข้อในแผนผังบนกระดานดำทำหัวข้อสังเขปเรื่องคริสตจักรทั่วไปในโลกให้ดี

ถั่ว

สังเขปโครงเรื่อง

คำนำ

แผ่นดินที่พระเยซูประทับ

สถานที่ซึ่งพระเยซูเสด็จเยี่ยม

1. ชีวิตประวัติเบื้องต้นของพระคริสต์

กรณีสำคัญ

1. กำเนิด
  2. ชีวิตในครอบครัว
  3. การศึกษา
  4. การอาชีพ
2. กิจจานุกิจของพระคริสต์
- (1) ในปีแห่งความไม่กระจ่าง
กรณีสำคัญ
    - ก. การรับศีลล้างบาป
    - ข. การทดลอง
    - ค. ปฐมสาวก
    - ฅ. ปฐมอัครรรย
    - ง. ผู้กลับใจรายแรก ๆ
  - (2) ในปีที่คนทั่วไปรัก
กรณีสำคัญ
    - ข. ชาวนาซาเร็ธไม่ต้อนรับ
    - ข. ตั้งสถานเริ่มงานที่กัปปัรนาอูม
    - ค. ทรงตั้งอัครสาวก 12 คน
    - ฅ. คำเทศนาบนภูเขา
    - ง. ท่องเที่ยวไปในกาลิลี
    - จ. การอัครรรยและอำอุปมา
    - ฉ. การเลี้ยง 5000 คน
  - (3) ในปีที่มีแต่การขัดขวาง
กรณีสำคัญ
    - ก. คำสารภาพของเปโตรในเรื่องพระคริสต์
    - ข. พระคำรัสพยากรณ์ถึงมรณภาพของพระองค์
    - ค. ทรงจำแลงพระกาย
    - ฅ. กิจจานุกิจในเขตเปอร์เรีย
    - ง. ทรงปลุกลาซารัส
  - (4) สัปดาห์ที่พระเยซูทรงมรณะและทรงชนะ

ก. เสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็ม

ข. ขับไล่นักการค้า

ค. ทรงเทศนาเปิดเผย

ฅ. วันหยุดพัก

ง. ทรงเลี้ยงอักรสาวก

จ. ที่สวนเกทเสมนี

ฉ. ณ ที่พิจารณาคดี

ช. การตรึงที่กางเขน

ซ. มหาชัย

3. คริสตจักรในกรุงเยรูซาเล็ม

กรณีสำคัญ

1. พระวิญญานบริสุทธิ์ที่ตกลงมา

2. การเทศนาของอักรสาวก

3. การเริ่มต้นของสังคมคริสเตียน

4. การข่มเหงครั้งแรกที่คริสเตียนได้รับ

4. คริสตจักรที่แผ่ไปถึงชนต่างด้าว

กรณีสำคัญ

1. คริสตจักรในสะมาเรีย

2. การที่เซาโลชาวตาระโศกลับใจ

3. ชนต่างด้าวที่กลับใจคนแรก

4. คริสตจักรในอันติโอเกีย

5. คริสตจักรทั่วไปในโลก

กรณีสำคัญ

1. การเดินทางของจาริกทูตคราวแรก

2. สภาที่กรุงเยรูซาเล็ม

3. การเดินทางของจาริกทูตคราวที่สอง

4. การเดินทางของจาริกทูตคราวที่สาม

5. การเดินทางไปกรุงโรม

ภาคที่ 3

สถาบันพระคริสตธรรมคัมภีร์และรวีวารศึกษา

บทที่ 1 สถานศักดิ์สิทธิ์

เพื่ออุ้มชูและบำรุงชีวิตด้านศาสนาของประชาชนอิสราเอล ดังที่เราได้ศึกษามาแล้วนั้น เขาจัดให้มีสถานศักดิ์สิทธิ์ 5 อย่าง ขึ้นเพื่อเป็นที่นมัสการพระเจ้าต่างเวลาและต่างสมัยกัน คือ

1. แท่นบูชา
2. พลับพลา
3. พระวิหาร
4. ธรรมศาลา
5. โบสถ์คริสเตียน

1. แท่นบูชา เป็นแท่นที่ก่อขึ้นง่าย ๆ ด้วยก้อนหินที่ไม่ต้องตบแต่ง และโดยมากจะก่อขึ้นตรงสถานที่ที่พระเจ้าทรงเผยให้ประจักษ์ (ปฐมกาล 12:7, 26:24, 25, 35:1) เป็นสถานที่แรกซึ่งพระเจ้าและมนุษย์ได้กำหนดให้เป็นที่พักกัน ณ สถานที่นี้บุคคลที่มีจิตศรัทธามาถวายคำอธิษฐาน คำสรรเสริญ และมีมิตรภาพกับพระเจ้า แท่นบูชานี้เป็นสาธารณสถานสำหรับนมัสการจนถึงสมัยอพยพออกจากอียิปต์

2. พลับพลา เป็นสถานที่สำหรับนมัสการตั้งแต่สมัยอพยพ จนถึงรัชสมัยซาโลมอน รวมเวลาประมาณ 500 ปี พระเจ้าทรงประทานแบบแปลนแก่โมเสสขณะที่ท่านเฝ้าพระองค์ อยู่บนภูเขาซีนาย เป็นสิ่งก่อสร้างที่นำเคลื่อนไปมาได้ ใช้กระดานที่บุด้วยทองคำ หลังคาเป็นผ้าม่าน 3 ผืน ซ้อนทับกัน ยาวประมาณ 17 เมตร กว้าง 4.4 เมตร มีลานรอบด้านยาว ๆ 45 เมตร กว้าง 22.5 เมตร

(ปฐมกาล 27:9-19)

ที่ลานนี้ตรงทางเข้าสู่พลับพลา มีแท่นบูชาขี้เถ้า (ปฐมกาล 27:1-8)

และที่ลานนี้ใกล้ ๆ กับทางเข้าสู่พลับพลามิขັນ (ปฐมกาล 30:18)

พลับพลาแบ่งออกเป็น 2 ห้อง ห้องแรกคือ ห้องบริสุทธ์ มีเชิงเทียนทำด้วยทองคำ

(ปฐมกาล 25:31-40) มีโต๊ะขนมสำหรับบูชา (ปฐมกาล 25:23-30) และแท่นเผาเครื่องหอม

(ปฐมกาล 30:1-30)

ห้องชั้นใน หรือที่เรียกกันว่า ห้องบริสุทธ์ที่สุด นั้น มีหีบสัญญาไมตรี เป็นสัญลักษณ์แสดงว่าพระเจ้าประทับอยู่ด้วย หีบนี้บุด้วยทองคำทั้งข้างนอกและข้างใน เป็นหีบที่มีศิลาบันทึกพระราชบัญญัติสิบประการ บนหีบมีฟ้าทำด้วยทองคำ เรียกว่า พระที่นั่งกรุณา มีรูปทูตสวรรค์อยู่บนนั้น

พลับพลาพร้อมกับมีรัศมีดั่งเมฆอยู่เหนือสอนให้ประชาชนทราบ ว่า พระเจ้าสถิตท่ามกลางเขาทั้งหลาย (ปฐมกาล 25:8)

3. พระวิหาร พระวิหารหลังแรกนั้นซาโลมอนเป็นผู้สร้างขึ้น พระวิหารนี้มีอายุยืนนานถึง 400 ปี ชาวบาบิโลนมาทำลายพระวิหารนี้เสียในปี ค.ศ. 587 พระวิหารนี้ก่อสร้างขึ้นด้วยศิลา มีขนาดเป็น 2 เท่าของพลับพลา เครื่องใช้ในพระวิหารก็อย่างเดียวกับเครื่องใช้ในพลับพลา นอกจากขนาดใหญ่กว่าและมีจำนวนมากว่าเท่านั้น มีเชิงเทียน 10 ที่มีโตะชนมถวาย 10 โตะ มีขัน 10 ลูก แทนที่จะมีอย่างละหนึ่ง แทนบูชาัญญ์ที่ในพระวิหารก็ใหญ่กว่าที่พลับพลา 1 พงสาวดาร บท 6,7 พระวิหารหลังที่ 2 นั้น

ชะรูบาเบลเป็นผู้สร้างขึ้นเมื่อได้พ้นจากเป็นเชลยอยู่ในบาบิโลนแล้ว พระวิหารนี้มีอายุยืนอยู่ประมาณ 500 ปี

พระวิหารหลังที่ 3 เป็นผลงานของกษัตริย์เฮโรดมหาราช คือเป็นผลของการขยายพระวิหารที่ชะรูบาเบลสร้างไว้ให้กว้างใหญ่ขึ้น ชาวโรมได้ทำลายวิหารนี้เสียใน ค.ศ. 70

4. ธรรมศาลา ก่อกำเนิดมาในสมัยที่พวกอิสราเอลตกเป็นเชลย เมื่อพระวิหารหลังแรกถูกทำลายเสียแล้ว ประชาชนอยู่ห่างไกลจากภูมิลำเนาเดิมของตน เขาไปพบปะกันบ่อย ๆ เพื่อนมัสการพระเจ้าและสั่งสอนกันและกัน การพบปะกันอย่างนี้นานเข้าก็เป็นธรรมเนียมธรรมศาลาขึ้น เขาารู้สึกว่าการประชุมเช่นนี้ยังผลประโยชน์ให้มากที่สุด จึงทำกันเรื่อยมาจนถึงแม้ว่าได้อพยพกลับมาอยู่ในภูมิลำเนาเดิมในประเทศปาเลสไตน์แล้ว ก็ยังไม่เลิกล้ม ในสมัยพระคริสตธรรมใหม่มีธรรมศาลามาก พระคริสตเจ้าและบรรดาสาวกเห็นว่าธรรมศาลาเหล่านี้เป็นที่เหมาะที่จะใช้ประกาศกิตติคุณ

5. โบสถ์คริสเตียน สถาบันอื่น ๆ ด้านศาสนาเป็นดั่งบันไดนำไปสู่มูลฐานของโบสถ์คริสเตียน ซึ่งเป็นสถานที่สำหรับสั่งสอนทางด้านวิญญาณจิตอย่างสมบูรณ์และมากมายยิ่ง และเป็นสถานที่นมัสการที่พึงพอใจมากยิ่งขึ้นด้วย

แผนผังในกระดานดำ

1. แท่นบูชา	ลาน	แท่นบูชาয় {ชั้น
2. พลับพลา {ห้องบริสุทธ์		เชิงเทียน โต๊ะวางขนมถวาย แท่นเผาเครื่องหอม
ห้องบริสุทธ์ที่สุด		หีบสัญญาไมตรี
ลาน		{แท่นบูชา
ที่นั้ฆการ {3. พระวิหาร {ห้องบริสุทธ์		ชั้น 10 ลูก เชิงเทียน 10 ที่
4. ธรรมศาลา	ห้องบริสุทธ์ที่สุด	{โต๊ะวางขนมถวาย 10 โต๊ะ
5. โบสถ์คริสเตียน	(คริสตจักร)	แท่นเผาเครื่องหอม หีบสัญญาไมตรี

คำถามทดสอบ

1. จงบอกชื่อสถานสำหรับนั้ฆการ 5 อย่าง อันเป็นที่นั้คหมายที่จะพบพระเจ้า
2. แท่นบูชาสำคัญอย่างไรบ้าง
3. แท่นบูชาเป็นที่นั้ฆการอยู่ถึงสมัยไหน
4. พลับพลาเป็นสถานสำหรับนั้ฆการอยู่นานเท่าใด
5. ที่ลานรอบพลับพลาจะมีอะไรบ้าง
6. ในห้องบริสุทธ์นั้นจะมีอะไรบ้าง
7. มีอะไรในห้องบริสุทธ์ที่สุดบ้าง
8. พระวิหารต่างกับพลับพลาอย่างไร
9. ใครสร้างพระวิหารหลังที่ 2

10. ใครเป็นผู้สร้างพระวิหารหลังที่ 3
11. ธรรมศาลาก่อกำเนิดมาอย่างไร
12. อะไรเป็นสถานสำหรับนมัสการที่สำคัญในสมัยหลังที่สุด

บทที่ 2 พิธีศักดิ์สิทธิ์ต่าง ๆ

1. ผู้ปรนนิบัติสำคัญด้านศาสนาในสมัยพระธรรมคัมภีร์เดิมมี ศาสดาพยากรณ์ และปุโรหิต

ก. ศาสดาพยากรณ์ เป็นคนจากพระเจ้ามาหาเพื่อนมนุษย์

เขาเป็นผู้พูดแทนพระเจ้า และข่าวที่เขานำมาเป็นเรื่องที่พระเจ้าทรงพอใจเขา บางทีเขาพูดถึงเหตุการณ์ในอนาคต แต่อย่างไรก็ตาม คำสั่งสอนของเขา ส่วนมากเกี่ยวกับสภาวะปัจจุบัน เขาเป็นนักเทศน์ กล่าวถึงเรื่องความชอบธรรม ภารกิจแห่งการให้ข่าวของเขาก็คือการที่จะสถาปนาแผ่นดินของพระเจ้า อับราฮัมเป็นศาสดาพยากรณ์คนหนึ่ง (ปฐมกาล 20:7) โมเสสก็เป็น (เฉลยธรรมบัญญัติ 34:10) และดาวิดก็ใช่ (กิจการ 2:29,30) รวมทั้งซามูเอล, เอลียาห์ อะลีซา อีสยาห์ และผู้นำสำคัญอื่น ๆ อีก

ข. ปุโรหิต เป็นคนจากมนุษย์ไปเฝ้าพระเจ้า โดยนำเอาคำอธิษฐานและคำสรรเสริญไปทูลถวายพระเจ้า ปุโรหิตแทนประชาชนและทูลขออโรรังตามกรณีของประชาชน

พวกอิสราเอลที่มีความหนักอกหนักใจ ผู้ปรารถนาจะเข้าเฝ้าพระเจ้า ก็นำสัตว์มาที่ลานของพลับพลา หรือลานพระวิหาร เมื่อมาถึงแท่นบูชาัญญู เขาก็มือของคณวางบนหัวของสัตว์ แสดงว่าตัวเขากลับใจใหม่ และถวายตัวแก่พระเจ้า แล้วก็ฆ่าสัตว์นั้น และปุโรหิตก็เอาเลือดสัตว์ประพรมและทำตามแท่นบูชาัญญู แล้วจึงนำเครื่องสักการะนี้ทั้งหมดหรือส่วนหนึ่งไปเผาบนแท่นบูชาัญญู ปุโรหิตเข้าไปในห้องบริสุทธี ผ่านภาชนะศักดิ์สิทธิ์อันมีเชิงเทียนและ โต๊ะวางขนมถวาย เข้ามาจนถึงแท่นเผาเครื่องหอม แล้วก็ถวายคำอธิษฐาน ในปีหนึ่งก็มีวันหนึ่งที่มหาปุโรหิตผ่านจากห้องบริสุทธีแหวกม่านเข้าไปถึงห้องบริสุทธีที่สุด จนมาอยู่ต่อหน้าหีบสัญญาไมตรี แล้วจึงทูลขอต่อพระเจ้าแทนประชาชน

2. มีการสักการบูชา 5 ชนิด

ก. การบูชาไถ่บาป (Sin Offering) ผู้ทำสักการะรู้สึกถูกทับบถมด้วยความผิดที่ติดตัวไป และยอมสารภาพรับว่าตัวผิด จึงนำเอาสัตว์มาฆ่าบูชาถวาย เพราะว่า “ถ้าไม่มีโลหิตไหลออกมาแล้ว ก็จะไม่มีการยกบาป” (ฮีบรู 9:22) การสักการบูชาเช่นนี้เป็นพยานสำแดงว่า “ผลของความบาปนั้นคือความตาย” และพระเจ้าทรงเตรียมผู้แทนไว้มรณะเพื่อจำเลย เป็นภาพลวงหน้าแสดงว่า “พระเมษโปดกของข้าพเจ้า เป็นผู้ทรงรับความผิดบาปของโลกนี้” (ยอห์น 1:29 , เลวีนิติ 4:5-12)

ข. การบูชาไถ่ความผิด (The Trespass Offering) เป็นการบูชาที่ผู้กระทำสักการบูชาได้กระทำร้ายคนอื่น ต้องใช้แกะตัวผู้ถวายบูชาแก่พระเจ้าต้องสารภาพรับผิดชอบและทำการชดใช้แก่ผู้เสียหาย (เลวีนิติ 6:1-7)

ค. การบูชาัญญู (The Burnt Offering) ในการสักการบูชาแบบนี้ ผู้กระทำสักการะต้องแจ้งว่าตนจะถวายตัวเองแก่พระเจ้า ความคิดเรื่องบูชาแทนบาปไม่เป็นที่ถือว่าสำคัญในแบบนี้ เป็นการสำแดงว่าตนถวายกายและจิตใจ กระทำบริการแก่พระเจ้า ในภาษาพระคริสตธรรมใหม่ว่า “ให้ถวายตัวแก่พระเจ้า

เป็นเครื่องบูชาอันมีชีวิตอยู่ อันทบริสุทธ์ และเป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า ซึ่งเป็นการปฏิบัติสมกับฝ่าย
 วิญญาณจิตของท่านทั้งหลาย” (โรม 12:1 เลวินิติ 1)

ฅ. การบูชาโมทนาพระคุณ (The Peace Offering) การบูชาแบบนี้มี 3 ชนิด คือ

1. เป็นการแสดงกตัญญูกตเวทิต่อพระเจ้าเพราะคนได้รับพระพรอย่างไม่คิดหวังและอย่างไม่
 สมควรจะได้รับ

2. โมทนาพระคุณพระเจ้าเพราะพระองค์โปรดปรานตามที่คนได้ปฏิบัติตามตัวได้

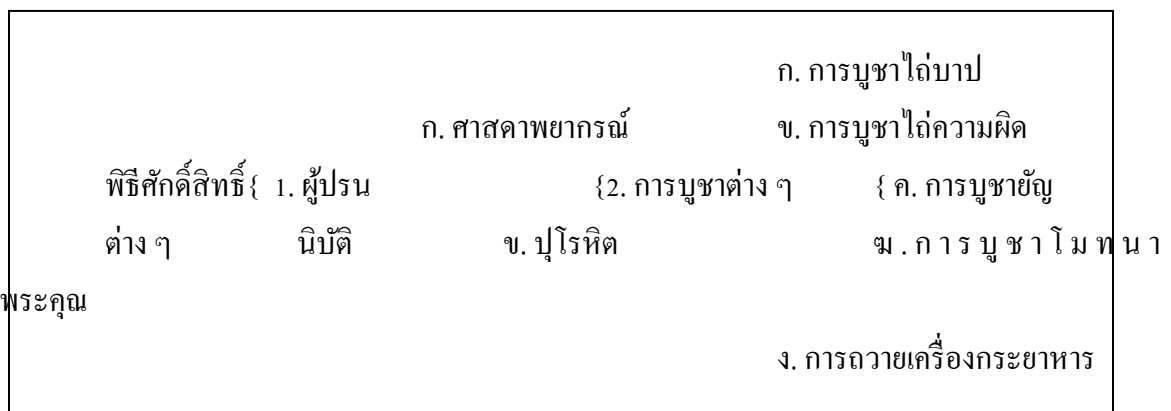
3. เป็นการบูชาตามความสมัครใจเพื่อแสดงความรักที่คนมีต่อพระเจ้า (เลวินิติ 3)

ง. การถวายเครื่องกระษอาหาร (The Meal Offering) การบูชาแบบนี้ประกอบด้วยอาหารขาวหรือขนมปัง
 ไม่มีเชื้อ ขนมพุ่มีเกลือใส่ เพื่อสำแดงการโมทนาพระคุณเพราะพระเจ้าทรงอำนาจพระพรมาก
 (เลวินิติ 2)

กษัตริย์ดาวิดได้อาพระทัยใส่ในการปรับปรุงพิธีรีตองในพระวิหารของพระเจ้ามาก เมื่อ
 ชาโลมอนสร้างโบสถ์เสร็จแล้ว พิธีต่าง ๆ นั้นเขาทำกันอย่างละเอียดถี่ถ้วนมาก การนมัสการ
 ของประชาชนนั้น มีคณะไคร์ร้องเพลงช่วยด้วย

ในสมัยพระคริสตธรรมใหม่ การนมัสการทางศาสนานั้นทำกันอย่างง่าย ๆ “เขาทั้งหลายตั้ง
 มั่นคงอยู่ในคำสอนของจำพวกอัครสาวก และร่วมใจกันในการหักขนมปังและการอธิษฐาน”

แผนผังในกระดานดำ

คำถามทดสอบ

1. ผู้ปรนนิบัติสำคัญด้านศาสนา ในพระธรรมคัมภีร์เดิมมีใครบ้าง
2. ศาสนาพยากรณ์มีหน้าที่การงานอะไร
3. ปุโรหิตมีหน้าที่การงานอะไรบ้าง
4. จงบอกวิธีที่ผู้กระทำสักการบูชาเข้ามาใกล้พระเจ้าที่ละชั้น ๆ
5. จงบอกสักการบูชาทั้ง 5 ชนิด และบอกความหมายของการบูชาแต่ละชนิดไว้ด้วย
6. ในสมัยดาวิดและซาโลมอนการนมัสการเปลี่ยนแปลงไปอย่างไร
7. คริสเตียนในตอนเริ่มต้น มีการนมัสการอย่างไร

บทที่ 3 พิธีศักดิ์สิทธิ์ประจำปี

มีพิธีศาสนาหลายวิธีอันเป็นพิธีพิเศษประจำปีเพื่อช่วยประชาชนทางด้านวิญญาณจิต และสนับสนุนให้มีความรักชาติ เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน

1. มหาพิธี เป็นพิธีใหญ่ที่ผู้ชายทั่วประเทศเข้าส่วนด้วย มีอยู่หลายพิธีดังนี้

ก. มหาพิธีปีศาจ ทำกันในฤดูใบไม้ผลิเป็นพิธีที่ให้ระลึกถึงการที่พ้นจากทาสในประเทศอียิปต์ (ปฐมกาล 12:1-28)

ในพิธีนี้ประชาชนระลึกถึงคืนที่มฤตยูมาร่าชีวิตบุตรหัวปีของชาวอียิปต์ไป และพระเจ้าทรงพระกรุณาผ่านบ้านของพวกอิสราเอลไปเสีย เพราะเขาประพฤติตามพระเทวบัญชา และยอมเอาโลหิตประพรมที่ประตูและรับประทานเนื้อแกะที่ฆ่าทำพิธีนั้น เขายืนรับประทานอาหารมีอันนี้และพร้อมที่จะเดินออกจากบ้านไปตามพระคำรัสของพระเจ้า เพื่อไปสู่แผ่นดินที่พระองค์ทรงมอบให้ แกะให้พิธีปีศาจเป็นแบบจำลองหมายถึงพระคริสต์ (1 โครินธ์ 5:7,8)

ข. มหาพิธีเพนเทคอสเต เป็นพิธีต่อจากพิธีปีศาจไป 40 วัน เป็นพิธีฉลองการเลิกฤดูเกี่ยวข้าวมหาพิธีนี้เป็นที่ระลึกถึงกันต่อมาก็โดยเรื่องพระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จสถิตเหนือสาวกของพระเยซูในวันนั้น (กิจการ 2:1-11)

ค. มหาพิธีหีบอาศัย (พลับพลา) (เลวีนิติ 23:39-44) มีในเดือนกันยายนหรือตุลาคม ประชาชนไปทำเพิงกระท่อม หรือกระท่อมอยู่ตลอดเวลา 7 วัน เพื่อระลึกถึงความเป็นอยู่ของบรรพบุรุษของเขาที่ต้องท่องเที่ยวในป่าเขาทำเพิงหรือหีบอาศัยเหล่านี้ตามถนน นอกกำแพงกรุงเยรูซาเล็ม และตามข้างบนหลังคาบ้าน ลักษณะการที่สำคัญในพิธีนี้คือกลางวันมีการถวายบูชา กลางคืนก็มีการจุดไฟสว่างไสว ประชาชนจะถือทางตาลหรือใบไม้เดินรอบแท่นบูชาทุกวันตลอดสัปดาห์นั้น เป็นเวลาที่สนุกสนานปีติยินดีมาก นอกจากนั้นยังเป็นการโหมทนาขอบคุณพระเจ้า ถึงฤดูเกี่ยวเก็บซึ่งเพิ่งผ่านพ้นไปด้วย

2. เทศกาล มี 3 เทศกาล คือ

ก. เทศกาลเป่าแตร พิธีนี้เริ่มขึ้นในฤดูใบไม้ร่วง เป็นที่แสดงถึงการเริ่มต้นปีใหม่ทุก ๆ วันขึ้นค่ำ เขาจะเป่าแตรเงินเพื่อเป่าร้องให้ทราบทั่วกันแล้วก็ทำพิธีบูชาขัยญ (กันดารวิถี 10:10) ถ้าเป็นวันขึ้นค่ำของเดือนใหม่ในปีใหม่ด้วย ก็ทำพิธีพิเศษ (กันดารวิถี 29:1-6) เขาคิดกันว่าสดุดีบท 81 เป็นเพลงที่เขียนไว้ใช้ในพิธีนี้

ข. เทศกาลฉลองโบสถ์ เป็นพิธีฉลองใหม่สมัยที่ยูดาแมคคาบีช่วยอิสราเอลให้พ้นจากแอกของประเทศซุเรีย พระเยซูทรงเทศนาแทงใจประชาชนที่มาชุมนุมในพิธีที่กรุงเยรูซาเล็ม (ยอห์น 10:22-42)

ค. เทศกาลฟูริม เป็นเทศกาลที่ระลึกถึงเรื่องพระนางเอสเธอร์ช่วยชาติอิสราเอลให้พ้นจากมหาหายนกรรม โดยน้ำมือของฮามาน (กันดารวิถี 9:26-32)

3. เวลาศักดิ์สิทธิ์อื่น ๆ

ก. วันสะบาโต กำหนดได้ตั้งแต่สมัยสร้างโลก (ปฐมกาล 2:2,3) เป็นสัญลักษณ์แห่งพระสัญญา ระหว่างพระเจ้ากับชนชาติอิสราเอล (ปฐมกาล 31:13) เป็นวันตั้งไว้สำหรับให้หยุดพักและนมัสการ

ข. ปีสะบาโต ในปีที 7 ต้องปล่อยท่อนนาให้อยู่ว่าง ถ้ามีสิ่งใดงอกงามขึ้นมาในนานั้นก็ต้องถือว่าเป็นของสาธารณะ (กันดารวิถี 25:1-7)

ค. ปีจูบิลี เป็นปีที่ 40 ในปีนี้ใครมีทาสต้องปล่อยให้เป็นไทหมด ที่ดินที่รับมาก็ต้องคืนแก่เจ้าของเดิม (กันดารวิถี 25:8-19)

ง. วันไถ่บาป (Day of Atonement) วันนี้เป็นวันพิธีศักดิ์สิทธิ์ประจำปี เมื่อประชาชนมีความทุกข์ยากในใจเพราะความบาปผิด เขาถือวันนี้เป็นวันถือศีลอดอาหารและอธิษฐาน เป็นวันเดียวที่กำหนดไว้ตลอดปี ให้มหาปุโรหิตเข้าไปสู่ห้องบริสุทธิ์ที่สุดซึ่งเป็นที่ที่พระเจ้าสถิตระหว่างรูปกะรูปิม เมื่อจบพิธีเตรียมอย่างซาบซึ้งจริงใจแล้ว มหาปุโรหิตจะนำของบูชาล้างบาปด้วยโลหิต และถือกระถางไฟเผาเครื่องหอมเข้าไปสู่ห้องบริสุทธิ์ที่สุดแล้วท่านจะเอาโลหิตพรมลงบนหีบสัญญาไมตรีแล้วเผาเครื่องหอม เพื่อไถ่บาปของท่านเอง และของประชาชนทั้งหมด งานพิธีตลอดวันนี้สำแดงว่าคนผิดบาปได้คืนดีกับพระเจ้าแล้ว (กันดารวิถี 16)

แผนผังในกระดานดำ

	ก. ปีศกา	
ปีที่ศักดิ์สิทธิ์ {	1. มหาพิธี	ข. เพนเทคอสต์
		ค. ทับอาสัย
		ก. เป้าแดร
		ข. ฉลองโบสถ์
		ค. ฟูริม
	2. เทศกาล	ข. วันสะบาโต
		ค. ปีสะบาโต
		ค. ปีจูบิลี
		ง. วันไถ่บาป

คำถามทดสอบ

1. จงบอกชื่อมหาพิธีทั้งสาม
2. จงบอกชื่อเทศกาลทั้งสาม
3. พิธีปลุกเสกนั้นทำกันเมื่อไร เป็นที่ระลึกถึงอะไร
4. พิธีทบอาลัย มีความหมายว่าอะไรและมีเมื่อไร
5. พิธีเพนเทศศเต นั้นมีไว้เพื่อฉลองอะไร
6. พิธีฉลองโบสถ์เป็นพิธีระลึกถึงอะไร
7. พิธีเป่าแตรมีไว้เพื่อฉลองอะไร
8. พิธีฟูรม เป็นพิธีระลึกถึงอะไร
9. จงบอกชื่อเวลาศักดิ์สิทธิ์อีก 4 เวลา
10. วันสะบาโตมีไว้เพื่อประสงค์อะไร
11. ปีสะบาโตมีไว้เพื่อประสงค์อะไร และมีข้อบังคับให้ปฏิบัติอย่างไรบ้าง
12. ปิฎุบีลีให้ผลดีแก่ผู้ใดบ้าง
13. ปิฎุบีลีมีบ่อ ฯลฯ หรืออย่างไร
14. วันไถ่บาปคือวันอะไร

บทที่ 4   รวีวารศึกษา

รวีวารศึกษา คือบริการด้านการสั่งสอนซึ่งคริสตจักรกระทำ ตามหลักการและจุดประสงค์ของสถาบันพระคริสตธรรมคัมภีร์

หน้าที่การสั่งสอนพระวจนะของพระเจ้าตกเป็นภาระของประชาชนอยู่เสมอ

1. บริการการสั่งสอนอันปรากฏในสมัยที่ระบุไว้ในพระธรรมคัมภีร์

พวกอิสราเอล ได้รับพระบัญญัติให้สั่งสอนบุตรหลานของตนอย่างแข็งขัน

(เฉลยธรรมบัญญัติ 6:6-9,20-25)

ก. โมเสส ได้รับพระบัญชาให้รวบรวมประชาชนชาติอิสราเอลเข้าด้วยกันไม่ว่าจะเป็นชายหรือหญิง ทั้งเด็ก เพื่อฟังและศึกษา เพื่อเขาทั้งหลายจะประพฤติตามน้ำพระทัยของพระเจ้าได้

(เฉลยธรรมบัญญัติ 31:12)

ข. ยะโฮซาฟัด พระราชาผู้ปฏิวัติได้ส่งข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ และพวกเลวีและพวกปุโรหิต ให้ออกไปตามหัวเมืองทั่วแผ่นดินยูดา เพื่อสั่งสอนให้ประชาชนทราบถึงพระบัญญัติของพระเจ้า

(2 พงศาวดาร 17:7-9)

ค. ในสมัยเนหะมีย์ ท่านอัครทูต เอสรา ได้ตั้งโรงเรียนพระคริสตธรรมขึ้นที่กรุงเยรูซาเล็ม นับว่าเป็นกิจที่สำคัญยิ่ง ท่านมีพวกเลวี 13 คน เป็นผู้ช่วยอ่านพระวจนะของพระเจ้า และอธิบายให้ประชาชนเข้าใจ (ปฐมกาล 8)

ฅ. ตามธรรมเนียมของพวกยูดา มีโรงเรียนสำหรับสอนศาสนา ขณะที่เขาประชุมกันเป็นประจำ เด็กอายุตั้งแต่ 5-10 ปี จะได้รับการสั่งสอนพระคริสตธรรมคัมภีร์ ต่อจากนั้นเขาจะศึกษาคำอธิบายและจาริตประเพณีของพวกเรบบี พอบ่ายวันสะบาโตก็มีการสอนทั้งเด็กและผู้ใหญ่อีกคำรบหนึ่ง โดยใช้วิธีที่เราเรียกในสมัยนี้ว่า “ธรรมสากัจฉา”

ง. พระเยซู ทรงสั่งสอนความจริงอยู่เสมอ (มัทธิว 4:23) พระองค์ทรงสั่งสอนอัครสาวกทั้ง 12 คนเป็นส่วนใหญ่ เมื่อพระเยซูทรงจากเขาไปแล้วบรรดาอัครสาวกจึงสั่งสอนในธรรมศาลาและตามบ้าน (กิจการ 5:21,19:8,20:20)

จ. คริสตจักรในสมัยแรกตั้ง ได้จัดให้มีโรงเรียนสำหรับคนที่ศรัทธาเชื่อใหม่ ๆ ทั้งเด็กและผู้ใหญ่ บุคคลเหล่านี้ต้องเข้าใจพระคำรัสของพระคริสต์อย่างถ่องแท้

2. ความเจริญก้าวหน้าของรวีวารศึกษา สมัยปัจจุบัน ระหว่างยุคทมิฬนั้นมีการศึกษาพระคริสตธรรมคัมภีร์น้อยเต็มที่ นอกจากพวกที่เข้มแข็งจริง ๆ อย่างพวก วอลเดนเซส (Waldenses) ในอิตาลี เท่านั้นที่ยังคงศึกษาพระคริสตธรรมคัมภีร์อยู่เรื่อย ๆ

สมัยปฏิวัติ และสมัยที่คริสตจักรลัทธิโปรเตสแตนต์เกิดขึ้นในศตวรรษที่ 15 ถึง 17 นั้น มีกำลัง
ค้ำในการศึกษาพระคริสตธรรมคัมภีร์ เกิดขึ้นมาใหม่ลูเธอร์และแคลวินสนับสนุนในการจัดตั้ง
โรงเรียนคริสเตียน และทั้งคู่ก็เขียนหลักสูตรสังเขปเป็นคู่มือของผู้สอน ท่านเวสเลย์, ไวท์ฟิลด์, ซิน
เซนคอฟ และคนอื่น ๆ เป็นอันมากสนใจในด้านการศึกษาของเด็ก

โรเบิร์ตเรคส์ (Robert Raikes) เป็นผู้ให้กำเนิดรวีวารศึกษาแผนปัจจุบันตั้งแต่ ค.ศ. 1780 ท่าน
เห็นเด็กอังกฤษที่เกลาเศษเตอร์เล่นกันตามถนนหนทางในวันอาทิตย์ และด่ากัน เล่นการพนัน และร้อง
เพลงเลว ๆ ท่านประสงค์จะปฏิวัติเด็กเหล่านี้ จึงรวบรวมเด็กดังกล่าวเข้าเป็นโรงเรียนวันอาทิตย์ ท่านจ้าง
ครู 4 คนมาทำการสอน ให้ค่าแรงวันละ 24 เซ็นต์ ครูเหล่านี้สอนอ่านและเขียนและสอนหลักสูตร
สังเขปของคริสตศาสนา โรงเรียนของท่านค่อย ๆ กลายเป็นโรงเรียนพระคริสตธรรมคัมภีร์

ต่อมาอีกไม่กี่ปี คริสตจักรก็รับเอาโรงเรียนประเภทนี้เป็นของตน กระทำให้เป็น โรงเรียนสอน
พระคัมภีร์สำหรับคนทุกชั้นทุกวัย ที่แรกนักเรียนท่องข้อพระคัมภีร์ให้ครูฟังเป็นส่วนใหญ่เท่านั้น

ค.ศ. 1826 เกิดบทเรียนตามแผนการคัดเลือก (Selected Lesson Plan) ขึ้นในประเทศอเมริกา
และเขานำไปกันอย่างแพร่หลาย แผนงานชนิดนี้กำหนดบทเรียนให้เรียนประจำสัปดาห์เป็นเรื่อง ๆ ไป มี
หนังสือคำถามตามแนวแผนงานนี้ขึ้นและใช้กันทั่วไป

ค.ศ. 1872 เริ่มใช้ระบบบทเรียนปกติสถาน (Uniform Lesson System) กรรมการกลางที่ทำ
บทเรียนได้คัดเลือกบทเรียนอันได้มาจากพระธรรมคัมภีร์เดิมและพระคริสตธรรมใหม่เพื่อบรรจุ
หลักสูตร 6 ปี ต่อมาตั้งแต่ ค.ศ. 1872-1892 ใช้หลักสูตรบทเรียนหมุนเวียนรอบ 7 ปี

ในปี ค.ศ. 1908 สมาคมรวีวารศึกษาระหว่างชาติ (International Sunday School Association)
ได้อนุมัติให้ใช้ระบบบทเรียนตามวัย (Graded Lesson System) และคริสเตียนนิกายต่าง ๆ ได้นำไป
ดัดแปลงใช้กันอย่างแพร่หลาย ที่แรกเขาออกบทเรียนสำหรับรุ่นเด็ก ๆ ก่อนแต่ขยายเรื่อยไป จนบัดนี้มี
บทเรียนตามวัยใช้ได้โรงเรียนทุกชั้น ในการใช้บทเรียนที่จัดไว้นี้ย่อมมีความลำบากอยู่บ้าง และบ้างก็
คำนึงถึงการอบรมศาสนาและศีลธรรมเป็นแบบตามแผนก ไม่ใช่ตามวัยหรือตามชั้น คือกำหนดบทเรียน
ให้เหมาะสมแก่แผนก (เช่นในโรงเรียนมีแผนกประถม, มัธยมต้น, มัธยมปลาย, เตรียมและอุดม) บาง
นิกายจึงใช้บทเรียนที่จัดขึ้นประจำแผนก (Department Graded Lesson) ซึ่งนักศึกษาในแผนกใดก็ใช้
บทเรียนประจำแผนกนั้น

สหรวีวารศึกษาอเมริกัน (American Sunday School Union) ได้เริ่มมีขึ้นใน ค.ศ. 1824 องค์การ
ได้ทำหน้าที่เช่นเดียวกับนิกายอื่น ๆ คือเป็นผู้ดำเนินการจัดตั้งโรงเรียนขึ้นตามที่ที่ขาดแคลนการศึกษา
ประเภทนี้

สมาคมรวีวารศึกษาสากล (The World's Sunday School Association) เป็นสมาคมที่มีการประชุมครั้งแรกในกรุงลอนดอนประเทศอังกฤษ เมื่อ ค.ศ. 1889 ได้เจริญก้าวหน้าจนเป็นองค์กรที่จัดการประชุมรวบรวมสถิติ และนำคนทำงานที่อยู่ต่างประเทศและร่วมมือกับองค์กรอื่น ๆ ในการส่งเสริมประสิทธิภาพของโรงเรียนรวีวารศึกษาทั่วโลก ต่อมาในปัจจุบันนี้ สมาคมรวีวารศึกษาสากลได้รวมอยู่ในสากลสภาแห่งคริสตเตียนศึกษา (World Council of Christian Education)

ด้วยเหตุผลดังสาธยายมาแล้ว งานรวีวารศึกษาในสมัยปัจจุบันจึงเป็นงานที่กำลังก้าวหน้า นิกายคริสเตียนที่ใหญ่ ๆ มีความสามารถที่จะส่งผู้อำนวยการการศึกษาด้านนี้เข้าไปประจำตามรัฐและตามตำบลต่าง ๆ เพื่อแนะนำและช่วยบรรดาโรงเรียนต่าง ๆ ที่อยู่ในถิ่นของตน

แผนผังในกระดานดำ

	ก. โมเสส	ก. ผู้ปฏิวัติ
1. ในสมัย	ข. ยะโฮซาฟาด	ข. เรคส์
รวีวารศึกษา {	ค. เอสรา	2. สมัยปัจจุบัน { ค. บทเรียนตาม
พระคริสต	ฅ. ธรรมศาลา	แผนคัดเลือก
ธรรมคัมภีร์	ง. พระเยซู	ฅ. ระบบบทเรียนปัทศถาน
	จ. คริสตจักรเริ่มแรก	ง. ระบบบทเรียนตามวัย
		จ. สมาคมรวีวารศึกษา
		สากล
		ฉ. สากลสภาแห่ง
		คริสตเตียนศึกษา

1. ใน เฉลยธรรมบัญญัติ 31:12 พระเจ้าทรงบัญชาแก่มอเสสว่าอะไร
2. พระราชาเยโฮซาฟัดกระทำอะไรในด้านอบรมประชาชนบ้าง
3. จงกล่าวถึงโรงเรียนพระคริสตธรรมตามธรรมศาลา
4. ในพระคริสตธรรมใหม่มีเรื่องการสอนพระคัมภีร์อย่างไรบ้าง
5. คริสตจักรในยุคเริ่มแรกได้จัดการสั่งสอนเด็กและผู้ใหญ่อะไรบ้าง
6. จงบอกชื่อผู้ปฏิบัติที่สนใจเรื่องการจัดตั้งโรงเรียนคริสเตียน
7. จงเล่าถึงเรื่องการทำงานของโรเบิร์ตส
8. ใน ค.ศ. 1826 โรงเรียนหลายแห่งรับเอาแผนงานชนิดใดไปดำเนิน
9. ใน ค.ศ. 1872 มีระบบบทเรียนแบบใดที่เขานำมาใช้
10. ระบบบทเรียนตามวัย (Graded Lesson System) ได้รับอนุญาตให้ใช้กันเมื่อไร

บทที่ 5 ความสัมพันธ์ของกันและกันระหว่าง คริสตจักรและรวิ

วารศึกษา

งานรวิวารศึกษาเป็นงานส่วนหนึ่งของคริสตจักรเป็นสมาชิกหนึ่งของครอบครัวคริสตจักรจึงไม่เป็นสถาบันที่แยกออกไม่ต่างหาก บริการด้านรวิวารศึกษาเป็นบริการของคริสตจักรด้วย

1. ความสัมพันธ์ของคริสตจักร และรวิวารศึกษา

(1) คริสตจักรควรดูแลงานรวิวารศึกษา เจ้าหน้าที่ของคริสตจักรควรปฏิบัติตามหน้าที่ แต่ทั้งนี้ต้องปฏิบัติอย่างเฉลียวฉลาดโดยไม่ให้เกิดความเข้าใจผิดสมาชิกในคณะเจ้าหน้าที่รวิวารศึกษาควรเป็นบุคคลในส่วนของโรงเรียนรวิวารศึกษา เพื่อจะสามารถป็นนโยบายของรวิวารศึกษาให้เป็นไปได้ตามปกติ หน้าที่ด้านวิญญูณจิตและความเอาใจใส่ของเขาในการทำงานควรจะเป็นเหตุให้เขามีคะแนนเสียงในการจัดการ โรงเรียนรวิวารศึกษา

(2) คริสตจักรควรอุดหนุนรวิวารศึกษา

(ก) โดยจัดสถานที่ และหาอุปกรณ์จำเป็นต่าง ๆ ให้ หากครูที่สามารถให้แก่งานรวิวารศึกษา

(ข) สมาชิกของคริสตจักรควรสนับสนุนงานรวิวารศึกษาโดยเข้าเป็นนักศึกษาด้วยความสนใจ ถ้าวรวิวารศึกษาเป็นงานศึกษาพระคริสตธรรมคัมภีร์ สมาชิกทุกคนควรเข้าไปเกี่ยวข้องกับการศึกษา เช่นนั้น

(ค) คริสตจักรควรเป็นผู้ช่วยงานรวิวารศึกษาในด้านการเงิน และควรกระทำด้วยความเต็มใจไม่เหน็ดเหนื่อย

(ง) งานรวิวารศึกษาควรเป็นงานที่ประจักษ์แก่บรรดาสมาชิกของคริสตจักร โดยให้ผู้ขึ้นธรรมาสน์เทศนาประจำอาทิตย์ ประกาศโฆษณา เทศนาและกล่าวถึงอยู่เสมอ ๆ

(3) โรงเรียนรวิวารศึกษา ควรมีความจงรักภักดี ความจงรักภักดีของงานรวิวารศึกษา จะแสดงออกมาได้ด้วย

ก. เชื่อฟังเจ้าหน้าที่ของคริสตจักร

ข. ไปประชุมในงานอื่น ๆ ของคริสตจักร

ค. สอนตามหลักคำสอนของคริสตจักร

2. ความสัมพันธ์ของรวิวารศึกษากับบ้าน งานรวิวารศึกษาไม่ใช่เป็นงานที่แทนบ้าน ครูในรวิวารศึกษาจะไปเป็นพ่อแม่ของเด็กแทนพ่อแม่แท้ของเขาไม่ได้ และก็จะไปรับผิดชอบในตำแหน่งพ่อแม่ของเด็กไม่ได้เช่นเดียวกัน

(1) รวีวารศึกษาควรเสริมการสอนทางบ้าน การสอนรวีวารศึกษาที่ดีแท้นั้นต้องเสริมบิดามารดาของเด็กในการสั่งสอนเด็กที่บ้าน รวีวารศึกษาควรเสริมการสอนที่บ้าน ถ้าทางบ้านสอนขาดตกบกพร่องตรงไหน รวีวารศึกษาก็ต่อเติมที่ขาดอยู่นั้นให้เต็ม พระเจ้าทรงพอพระทัยที่จะใช้รวีวารศึกษาในการนำอิทธิพลของศาสนาเข้าไปสู่บ้านที่ขาดศาสนา

(2) รวีวารศึกษาควรแสดงอิทธิพลคริสเตียนแก่นักศึกษา พ่อแม่ของเด็กก็มีสิทธิที่จะคะยั้นคะยอให้ครูรวีวารศึกษาเป็นคริสเตียนที่ดี

(3) ทางบ้านควรร่วมมือกับรวีวารศึกษาด้วยความเต็มใจ คือผู้ปกครองเด็กควร

(ก) กล่าวชมเชยรวีวารศึกษา

(ข) สนับสนุนเด็ก ให้ไปเรียนรวีวารศึกษาเสมอ ๆ

(ค) ช่วยเด็กเตรียมบทเรียนที่เด็กต้องไปเรียน

(ง) ตนเองไปเรียนรวีวารศึกษา

แผนผังในกระดานดำ

ความสัมพันธ์ของกัน	1. คริสตจักรและรวีวารศึกษา {	1. ควบคุม
และกันระหว่างคริสตจักร {		2. ส่งเสริม
รวีวารศึกษาและบ้าน		3. ักดี
2. รวีวารศึกษาและบ้าน	{2. อิทธิพลคริสเตียน	1. เสริมการสอน
		3. ร่วมมือ

คำถามทดสอบ

1. รวีวารศึกษามีความสัมพันธ์กับคริสตจักรอย่างไร
2. จงบอกหน้าที่ 2 อย่างของคริสตจักรซึ่งมีต่อรวีวารศึกษา
3. การที่จะควบคุมรวีวารศึกษานั้นควรกระทำอย่างไรจึงจะดี
4. คริสตจักรจะสนับสนุนรวีวารศึกษาได้อย่างไร
5. รวีวารศึกษาควรรักดีต่อคริสตจักรในสถานใดบ้าง
6. รวีวารศึกษามีความสัมพันธ์กับบ้านอย่างไรบ้าง
7. จงบอกหน้าที่ 2 ประการที่รวีวารศึกษามีต่อบ้าน

8. จงบอกว่าที่บ้านจะสนับสนุนรวิารศึกษาได้ถึง 4 ประการอย่างไรบ้าง

บทที่ 6 วัตถุประสงค์ของรวีวารศึกษา

โรงเรียนรวีวารศึกษาเป็นตัวแทนของคริสตจักรทำหน้าที่รวบรวมบุคคลทั้งที่เป็นคริสเตียนและที่ไม่เป็นซึ่งอยู่ในชุมชนของคริสตจักร ให้เข้ามาศึกษาพระวจนะของพระเจ้า เพื่อเขาจะได้ทราบความสัมพันธ์ระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ และทราบถึงพระเจ้าว่าทรงสำแดงพระองค์แก่มนุษย์ในภาวะของพระเยซูคริสต์ เพราะฉะนั้นการสอนรวีวารศึกษาจึงควรมีวัตถุประสงค์ 3 ประการดังนี้

1. นำวิญญานจิตมาถึงพระคริสต์
2. ก่อให้เกิดอัครลักษณะคริสเตียน
3. สอนและฝึกหัดคนงานคริสเตียน

1. นำวิญญานจิตมาถึงพระคริสต์ ข้อนี้เป็นการเปลี่ยนท่าทีของนักเรียนหลาย ๆ คนซึ่งจะมีต่อพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าของเรา เป็นการเปลี่ยนชีวิตจากการทำตามแบบเดิมและจากการสมัครใจไม่เชื่อฟัง มาเป็นชีวิตที่ยอมมอบถวายแก่พระเจ้า

การเช่นนี้สำหรับบางคนจะเป็นเรื่องเสียให้แจ้งว่าพระคริสต์คือพระเจ้าผู้ช่วยองค์ที่เขาเคยรักและเคารพตั้งแต่เขายังเป็นเด็ก ๆ อยู่แล้ว

เป็นหน้าที่สำคัญที่สุดของรวีวารศึกษาที่จะเอาใจใส่ให้สมาชิกทุกคนได้รับพระคริสต์ในฐานะที่ทรงเป็นผู้ช่วย และยอมติดตามพระองค์ในฐานะที่พระองค์ทรงเป็นพระบรมอาจารย์

ก. การไปเยี่ยมตามบ้าน การไปเยี่ยมตามบ้านนี้ จะยังผลให้มีคนมาเรียนรวีวารศึกษาใหม่อีกนับเป็นพัน ๆ และมาใกล้ชิดกับความต้องการด้านจิตวิญญาณของแต่ละบุคคล

ข. การเตรียมให้ประกาศตนเพื่อรับศีล ครูควรจะร่วมมือกับศิษยาภิบาลด้วยความเต็มอกเต็มใจ เพื่อส่งนักศึกษาที่มีอายุและมีความสนใจพอสมควรแก่การที่จะรับคำสอนตามหลักธรรมสังเขปบรรยายของรวีวารศึกษาช่วยส่งเสริมงานด้านนี้ได้มาก

ค. วันตัดสินใจ (วันเกี่ยวเก็บ) คือควรจัดให้มีสักวันหนึ่งที่นักศึกษาจะมีโอกาสประกาศตัวเปิดเผยว่าตนสมัครใจจะรับพระเยซูคริสต์เป็นพระเจ้าผู้ช่วย

2. การสอนให้รู้ถึงความจริงที่ช่วยให้รอด ชีวิตและการสั่งสอนของครูรวีวารศึกษา เป็นตัวแทนที่สำคัญที่สุดของรวีวารศึกษา เพราะว่าสิ่งทั้งสองนี้ นำเอาการชักจูงด้านวิญญาณมาสู่นักศึกษาทั้งหลาย

3. ก่อให้เกิดอัครลักษณะคริสเตียน การสอนรวีวารศึกษาเป็นงานด้านวิญญานจิตหมายถึงการปรับปรุงจิตวิญญาณ เมื่อนักศึกษาในรวีวารศึกษาถูกนำมาถึงพระคริสต์แล้ว งานสำคัญเพียงเริ่มต้นเท่านั้นเอง ต่อไปต้องพยายามทุกวิถีทางที่จะช่วยให้นักศึกษาสร้างนิสัยกินอยู่อย่างคริสเตียนขึ้น คือ

คำถามทดสอบ

1. วัตถุประสงค์สามประการของการศึกษาพระคริสตธรรมคัมภีร์นั้นมีอะไรบ้าง
2. การนำวิญญาณจิตมาถึงพระคริสต์มีความหมายอย่างไร
3. การไปเยี่ยมตามบ้านมีประโยชน์อย่างไร
4. อะไรเป็นจุดประสงค์ของวันตัดสินใจ
5. ครุมีอำนาจชักจูงอย่างไรบ้าง
6. ในการสร้างอัตลักษณ์ให้แก่นักเรียนนั้นเราต้องทำอะไรบ้าง
7. ต้องฝึกนักเรียนอย่างไรในการทำงานคริสเตียน

บทที่ 7 การจัดตั้งและการเตรียมเครื่องใช้ของรวิวารศึกษา

องค์การที่จัดตั้งขึ้นย่อมต้องมีระเบียบและมีประสิทธิภาพ ในการที่จะเกี่ยวผลเต็มขนาดของงานรวิวารศึกษานั้น ต้องมีการจัดตั้งกันอย่างถูกต้อง และมีเจ้าหน้าที่ที่สามารถ

1. รวิวารศึกษาที่จัดตั้งถูกต้อง ต้องประกอบด้วยเจ้าหน้าที่ทั่วไปและกรรมการต่าง ๆ ดังนี้

(ก) ศิษยาภิบาล ของคริสตจักรย่อมเป็นศิษยาภิบาลของรวิวารศึกษาด้วย เขาควรอยู่ในโรงเรียนรวิวารศึกษา และให้ความคิดความพยายามอันแท้จริงของเขาแก่งานนี้ เขาจะต้องเป็นมิตรและผู้แนะนำที่สำคัญของบรรยเวกษ์ และเป็นผู้นำด้านวิญญาณจิตของโรงเรียนรวิวารศึกษาทั้งหมด เขาเป็นหัวหน้าในงานด้านศึกษา และเขาต้องพัวพันอยู่ในเรื่องการส่งเสริมการศึกษาด้านวิญญาณจิต

(ข) บรรยเวกษ์ เป็นเจ้าหน้าที่ผู้ดำเนินกิจการของรวิวารศึกษา เขาต้องเป็นคนอธิษฐานเสมอ คอยแสวงหาการทรงนำฝ่ายวิญญาณอยู่เสมอ เป็นนักศึกษาพระคริสตธรรมคัมภีร์ และเป็นตัวอย่างอันดีในเรื่องความรู้ในบทเรียนแก่ทุกคนทั่วไปในโรงเรียน เขาต้องรักเด็ก และมีความเห็นอกเห็นใจครูและเด็กด้วยเป็นผู้จัดการที่ดี มีฝีปากในการเสาะหาครูผู้สามารถและชักชวนเขามาทำงานจนสำเร็จได้

(ค) บรรยเวกษ์ผู้ช่วย ควรเป็นผู้สามารถช่วยบรรยเวกษ์ได้ทุกเวลาเขาต้องตรวจดูว่า ครูคนใดขาด และจัดหาผู้แทนให้เต็มอยู่เสมอ

(ง) เลขานุการ เป็นหัวหน้าแผนกรายงานและสถิติ เป็นหน้าที่ของเขาที่ต้องเก็บเรียกชื่อนักศึกษาจัตรายงานของครูผู้สอน ของเจ้าหน้าที่ และนักเรียนอย่างถูกต้อง แล้วรายงานไปยังโรงเรียนรวิวารศึกษาให้ทราบตามกำหนด

(จ) เทรย์นุญิก เลือกไว้ให้ดูแลการเงินของรวิวารศึกษา เขาต้องดูแลรักษาทรัพย์ที่เรียไรได้มาและแจ้งให้โรงเรียนทราบว่า ทรัพย์นั้นจะใช้ในกรณีใดบ้าง และเป็นผู้หาวิธีหาเงินให้แก่โรงเรียน

(ฉ) บรรณารักษ์ ควรดูแลหนังสือ เขาควรช่วยผู้มาอ่านหนังสือในห้องสมุดนั้นได้อย่างดี เขาควรนำชื่อหนังสือที่มีคุณค่ามาให้โรงเรียนทราบ หรือถ้าจะนำจาริกทูตมากล่าวด้วยก็ยิ่งดี

(ช) ที่ประชุมเจ้าหน้าที่ เป็นที่ประชุมซึ่งศิษยาภิบาล บรรดาบรรยเวกษ์และเจ้าหน้าที่อื่น ๆ มาประชุมร่วมกัน เพื่อกำหนดอธิษฐานกำหนดแผนงานให้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน และแสวงหาความสามัคคีอย่างจริง ถ้ามีวิธีดำเนินการอะไรใหม่ ๆ ถูกนำมาเข้ามา ที่ประชุมควรจะได้พิจารณาก่อนที่จะนำไปใช้ในโรงเรียน

(ซ) เลขานุการ หรือ กรรมการมัชชวรีต กิจการของโรงเรียนมีงานมัชชวรีตอยู่ไม่น้อย เขาควรว่องไวที่จะนำเอาแบบอย่างใหม่ ๆ ของมัชชวรีตเข้ามาเพื่อใช้ในวันอาทิตย์มัชชวรีต เขาควรพร้อมที่จะ

มอบวิธีการใหม่ ๆ ให้บรรยเวกษก์และครูผู้สอน ถ้าในโรงเรียนใช้บัตรมัชชวรีต เขาต้องเป็นผู้รักษาบัตรนั้นไว้อย่างดี และมีบัตรพร้อมเพื่อกระทำบริการได้ทันที

2. รวีวารศึกษาที่จัดตั้งถูกต้องนั้นควรมีเจ้าหน้าที่ประจำแผนกดังนี้

(ก) บรรยเวกษก์เป็นผู้รับผิดชอบวิธีดำเนินการในแผนกของตน เขาจะต้องเอาใจใส่ศึกษาความต้องการในแผนกของเขา อำนวยงานสอนของบรรดาครูทั้งหลาย และกระทำทุกวิธีทางที่จะหนุนให้การทำงานในแผนกของตนสูงขึ้นที่สุดในด้านประสิทธิภาพ

(ข) เลขานุการของทุกแผนก ต้องรักษารายงานของแต่ละแผนกและทำรายงานตามที่เลขานุการใหญ่ได้กำหนดไว้ คือรายงานผู้มาศึกษาและทะเบียนเป็นต้น หรือทำรายงานใด ๆ สุดแต่เลขานุการใหญ่จะกำหนดให้กระทำ

(ค) เหรัญญุกัแผนกประจำ จะรับเงินถวายทำรายงานที่จำเป็นต่าง ๆ และนำเงินถวายส่งต่อไปยัง เหรัญญุกัใหญ่

3. เครื่องอุปกรณ์ของงานรวีวารศึกษา ถ้าทำได้ควรแบ่งรวีวารศึกษาออกเป็นแผนก ๆ ตามวัยหรือตามกำหนดบทเรียน (สุดแล้วแต่จะกำหนด) ชั้นเด็ก ๆ ควรมีห้องของเขาต่างหาก ถ้าหาห้องต่างหากไม่ได้จะใช้ม้านหรือบังคากันไว้ก็ได้

ควรมีพระคริสตธรรมคัมภีร์, หนังสือเพลง, และคู่มือของบทเรียนอย่างพอเพียง ต้องการกระดานคำด้วย ยังมีแผนผัง แผนที่ และห้องสมุดดี ๆ ได้ว่ายิ่งดี มีห้องสมุดสำหรับครูเพื่อให้ครูมีโอกาสค้นคว้าเพิ่มพูนความรู้ของตนด้วย

แผนผังในกระดานคำ

	ก. ศิษยาภิบาล	ก. บรรยเวกษก์
	ข. บรรยเวกษก์	2. เจ้าหน้าที่
การจัดตั้ง	1. เจ้าหน้าที่	ค. บรรยเวกษก์ผู้ช่วย
การเตรียม	ทั่วไป	ข. เลขานุการ
เครื่องใช้ของ	(สภาเจ้าหน้าที่)	ค. เหรัญญุกั
ธรรม	จ. เลขานุการ	ข. บรรณารักษ์
รวีวารศึกษา	จ. เหรัญญุกั	ก. พระคริสต
คู่มือ	ข. บรรณารักษ์	3. เครื่องอุปกรณ์
	ข. เล. มัชชวรีต	เพลง
		ข. กระดานคำ, แผนผัง
		แผนที่, ห้องสมุด

คำถามทดสอบ

1. ทำไมงานรวิวารศึกษาจึงต้องการการจัดตั้งอย่างละเอียดรอบคอบ
2. ศิษยาภิบาลทำอะไรให้แก่รวิวารศึกษาได้บ้าง
3. บรรยเวทษกัที่ติคควรมีคุณลักษณะอย่างไรบ้าง
4. บรรยเวทษกัผู้ช่วยมีหน้าที่อะไรบ้าง
5. เลขานุการมีหน้าที่อะไรบ้าง
6. เหรัญญิกมีหน้าที่อะไรบ้าง
7. บรรณารักษัช่วยโรงเรียนรวิวารศึกษาได้อย่างไร
8. โรงเรียนรวิวารศึกษาควรมีเจ้าหน้าที่ประจำแผนกใดบ้าง
9. เครื่องอุปกรณัชนิดใดบ้างที่โรงเรียนรวิวารศึกษาต้องมีไว้

บทที่ 8 งานรวิวารศึกษาตามวัย

งานรวิวารศึกษาตามวัย ก็คือการจัดโรงเรียนรวิวารศึกษาให้เหมาะกับเด็กรุ่นอายุต่าง ๆ กัน มีความสามารถและความสนใจใกล้เคียงกัน แล้วจัดเป็นชั้นให้อยู่ในการควบคุมของครูผู้เหมาะสมแก่รุ่นตามวัยนั้น ๆ ในการจัดชั้นตามวัยนี้มีหลักสำคัญว่า เมื่อชั้นใดมีความสนใจและความสามารถสูงกว่าชั้นนั้น ๆ แล้วก็ให้เลื่อนชั้นนั้นไปยังห้องอื่น เพื่อรับสิ่งแวดล้อมและสิ่งที่น่าสนใจใหม่ต่อไป

1. แผนกต่าง ๆ ของโรงเรียนรวิวารศึกษาที่จัดอย่างระบบตามวัย

เราแบ่งโรงเรียนรวิวารศึกษาออกเป็น 3 ส่วน ตามวัยนักศึกษาทั้ง 3 รุ่น คือวัยเด็ก, วัยอนุชน, วัยผู้ใหญ่

1. ส่วนวัยเด็ก คือนักศึกษาอายุต่ำกว่า 12 ปี มี

ก. ทารกบาล (Cradle Roll) แผนกนี้เตรียมไว้รับเด็กต่ำกว่าอายุ 4 ขวบ เขายังเล็กเกินที่จะเข้าไปเรียนตามชั้นอย่างปกติ แต่บรรยเวทยกัประจำแผนกนี้ นำชื่อเขาขึ้นทะเบียนไว้ ไปเยี่ยมตามบ้านของเขา และติดต่อกับเด็กเล็ก ๆ เหล่านี้เสมอ ๆ จนกว่าเขาจะโตพอเข้าประจำชั้นได้

ข. ทารกที่มาโรงเรียน (Nursery) ให้มีห้องต่างหาก ให้มีพี่เลี้ยง จัดเด็กให้เล่นมากกว่ารับคำสอน เพื่อให้พ่อแม่ไปเข้าห้องเรียนรวิวารศึกษาได้

ค. อนุบาล (Beginners) แผนกเด็กอายุ 4 และ 5 ขวบ เด็กพวกนี้ต้องการการออกกำลัง และห้องเรียนของเขาเองแล้ว

ง. ประถม (Primary) พอเด็กย่างเข้า 6 ขวบก็มาอยู่แผนกนี้และเล่าเรียนตามบทเรียนของแผนกนี้จนถึงอายุ 9 ขวบ จึงได้ชื่อว่าเรียนจบแผนกประถม

จ. มัธยมต้น (Junior) แผนกนี้สำหรับเด็กอายุ 9, 10, และ 11 ขวบ ในแผนกประถมเด็กชายหญิงเรียนปนกัน แต่พอถึงแผนกมัธยมต้นนั้นก็ให้พิจารณาว่าควรจะแยกชายหญิงไว้ต่างหากกันหรือไม่สุดแล้วแต่ความเคยชินของเด็ก (ถ้าเด็กเคยเรียนด้วยกันก็ไม่ต้องแยกกัน)

2. สำหรับวัยอนุชน (ตั้งแต่อายุ 12 ปีถึง 23 ปี)

ก. มัธยมปลาย (Intermediate) สำหรับเด็กอายุ 12, 13, และ 14 ปี ในแผนกนี้ควรมีการจัดชั้นและการปกครองชั้นอย่างดีทีเดียว หัดให้นักเรียนจัดและควบคุมชั้นของเขาเองได้ยิ่งดี (เช่น ให้มีหัวหน้าชั้น มีกรรมการต่าง ๆ ประจำชั้น)

ข. นิสิต (Senior) สำหรับเด็กอายุ 15, 16 และ 17 ปี แผนกนี้สำคัญมาก เพราะเด็กจะสนใจเรียนดีหรือไม่ก็อาศัยการจัดงานและวิธีดำเนินการสอนตลอดจนการเตรียมบทเรียนด้วย ถ้าไม่จัดให้ทะมัดทะแมงแล้วก็ยากจะเก็บเด็กไว้ได้

ค. ฟีกหัดครู มีโรงเรียนรวิวารศึกษาหลายแห่ง พอเด็กจบชั้นมัธยมปลายหรือชั้นนิตินิตแล้วเขาก็จัดให้เข้าอยู่ในแผนกฝึกหัดครูทีเดียว ชั้นนี้เป็นชั้นแรกที่จะเพาะครูรวิวารศึกษา

ฅ. อนุชน ตั้งแต่อายุ 17 ถึง 23 ปี เข้าหลักสูตรอนุชนได้ทีเดียว

3. ส่วนวัยผู้ใหญ่ (ตั้งแต่อายุ 24 ปีเรื่อยขึ้นไป)

ก. จัดชั้นเรียนตามระบบการจัดชั้นพระคริสตธรรมศึกษาชั้นผู้ใหญ่ (คือให้ผู้ใหญ่เหล่านี้จัดตั้งกรรมการต่าง ๆ ของตัวเอง เช่น กรรมการสังคม ฯลฯ)

ข. แผนกบ้าน แผนกนี้จัดไว้สำหรับเกี่ยวข้องกับคนที่ไม่ไปโรงเรียนรวิวารศึกษา (คือพวกที่ไม่ได้หรือไม่ยอมไปโรงเรียนรวิวารศึกษา) แต่เขายังปรารถนาที่จะศึกษาบทเรียน และติดพันกับงานรวิวารศึกษาอยู่

2. หลักเกณฑ์ในการจัดชั้นตามวัย

1. นักศึกษาจะเขยิบจากชั้นหนึ่งไปสู่อีกชั้นหนึ่งได้ ก็ด้วยความสามารถรับความรู้ไว้ได้ประการหนึ่ง อีกประการหนึ่งคืออายุเพิ่มขึ้น ถ้าผู้ใดมีความรู้ดีแล้วจะเลื่อนชั้นด้วยเกียรติก็ได้ และควรกำหนดวันประชุมประกาศเลื่อนชั้น การเลื่อนประจำปีเป็นเรื่องสำคัญมาก

2. การสอนในชั้นหนึ่ง ๆ ควรดัดแปลงให้เหมาะกับความต้องการของเด็กในวัยนั้น ๆ แล้วก็ใช้บทเรียนที่จัดไว้ตามวัยให้เหมาะสม ขอแนะนำให้ใช้บทเรียนในชั้นสำหรับเด็กเสียก่อนแล้ว ก็เลื่อนสูงขึ้นไปตามชั้น

3. ควรให้ครูอยู่ประจำแผนก พอเลื่อนไปสู่แผนกใหม่ เด็กก็มีโอกาสเปลี่ยนครูด้วย

แผนผังในกระดานดำ

	1. ส่วนวัยเด็ก	
	ก. ทารกบาล	ฉ. ประถม
	ข. ทารกที่มาโรงเรียน	ง. มัธยมต้น
	ค.อนุบาล	
1. แผนก {	2. ส่วนวัยอนุชน	
	ก. มัธยมปลาย	ค. ฝึกหัดครู
	ข. นิสิต	ฉ. อนุชน
รวิวารศึกษาตามวัย {	3. ส่วนวัยผู้ใหญ่	
	ก. ชั้นที่จัดเป็นคณะ (มีกรรมการ)	
	ข. ตามบ้าน	
	1. เลื่อนตามอายุและชั้นความรู้	
2. หลักเกณฑ์ {	2. ดัดแปลงการสอน	
	3. ครูอยู่ประจำแผนก	

คำถามทดสอบ

1. การจัดรวิวารศึกษาตามวัยมีความหมายอย่างไร
2. จงบอกส่วนทั้งสามของรวิวารศึกษา
3. เขาจัดงานในแผนกทารกบาลอย่างไร
4. เด็กในแผนกอนุบาลมีอายุเท่าไร
5. เด็กในแผนกประถมนั้นคือเด็กพวกไหน
6. ในแผนกมัธยมต้น เขาจัดเด็กอย่างไร
7. ในส่วนวัยผู้ใหญ่ นั้น มีแผนกใดบ้าง
8. ในการเลื่อนเด็กขึ้นไปตามชั้นและแผนกนั้น ถืออะไรเป็นมาตรฐานบ้าง
9. ในการจัดชั้นตามวัยนั้นยังมีหลักเกณฑ์อะไรอีกบ้าง

บทที่ 9 วิธีส่งเสริมวิวารศึกษา

1. ฝึกครู ปัญหาสำคัญที่สุดที่โรงเรียนรวิวารศึกษาจะต้องประสบ คือ ทำอย่างไรจึงจะหาครูได้มาก ๆ และทำอย่างไรการงานจึงจะดีขึ้นเสมอ ๆ ถ้าสอนกันไม่ดีแล้วงานรวิวารศึกษาก็ล้มเหลว

ทุกโรงเรียนควรมีแผนกฝึกหัดครูเป็นประจำทีเดียว เพื่ออบรมบุคคลที่หวังจะเป็นครูได้ต่อไป เด็กที่มีอายุ 16 ปี หรือแก่กว่า และเป็นเด็กที่มีลักษณะก้าวหน้า ควรได้รับเชิญให้มาเข้าเรียนในชั้นนี้ คนที่จะเป็นครูควรเป็นคนดีที่สุดที่จะหาได้ ตำราฝึกครูก็ควรเป็นตำรามาตรฐาน ที่มีบทเรียนเรื่องพระคริสตธรรมคัมภีร์เรื่อง โรงเรียน เด็กนักเรียน และครู ชั้นซึ่งประกอบด้วยครูปัจจุบันควรจัดให้มีขึ้น ไม่ใช่เฉพาะในเวลาเดียวกันกับที่มีงานรวิวารศึกษา แต่ควรเป็นเวลาอื่น ในการจัดให้มีชั้นที่ประกอบด้วยครูในปัจจุบันและผู้ที่จะเป็นครูใหญ่นั้น เป็นการจัดไปสู่ความเจริญในอนาคตอย่างแท้จริง

2. ประชุมคนงาน ในการที่จะให้โรงเรียนมีประสิทธิภาพสูงที่สุด เจ้าหน้าที่และบรรดาครูทั้งหลาย ต้องมาร่วมประชุมกันเพื่อ

- (ก) พิจารณาถึงความต้องการของโรงเรียน
- (ข) วางแผนการที่จะปรับปรุงโรงเรียนให้ดีขึ้น
- (ค) ศึกษาวิธีจะสอนบทเรียนให้ดีที่สุด
- (ง) แลกเปลี่ยนความคิดและการสนับสนุนน้ำใจ
- (จ) รวมงานเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน

3. การเยี่ยมเป็นประจำ สมาชิกของโรงเรียนรวิวารศึกษาจะมีเพิ่มขึ้น ถ้ามีการเยี่ยมเยียนตามบ้านในละแวกของโรงเรียนเป็นประจำ การเยี่ยมนั้นต้องจัดการให้รอบคอบถี่ถ้วน ผู้เยี่ยมต้องมีนาม ที่พัก และลัทธิของแต่ละคน และให้ทราบด้วยว่า เขาไปศึกษาที่โรงเรียนใด แล้วจะวางบัตรเชิญให้ไปเรียนรวิวารศึกษาไว้ตามบ้านที่ไปเยี่ยมนั้นก็ไว้ เพื่อจะให้ได้ผลยั่งยืน ต้องทำการเยี่ยมสม่ำเสมอและโดยความเชื่อตรงต่อหน้าที่จริง ๆ

ใครที่ไม่มาเรียนรวิวารศึกษาก็ควรมีคนพยายามชักชวนและอธิษฐานเพื่อความรื้อนจริง ๆ

4. ชั้นทารกบาล เป็นชั้นที่จัดขึ้นรับพวกที่เป็นเด็กเกินไป เข้าเรียนรวิวารศึกษาตามชั้นเป็นปรกติยังไม่ได้ จุดประสงค์ยิ่งใหญ่ คือ ทางคริสตจักรหาหนทางป้องกันเด็กเล็ก ๆ เพื่อเปิดโอกาสให้

ศิษยาภิบาลหรือเจ้าหน้าที่ของคริสตจักรและรวิวารศึกษา มีโอกาสไปติดต่อเป็นบ้านของเด็กนั้น ๆ โดยใช้ความสนใจในตัวทารกนี่เป็นสื่อ นี้แหละจะเป็นเหตุให้เด็กได้รับผลจากโรงเรียน และโรงเรียนก็จะได้รับความร่วมมือจากบ้านในโอกาสแรก ๆ ที่เดียว

เพราะเหตุนี้เองชั้นทารกบาล จึงมีส่วนสำคัญในการก่อตั้งและส่งเสริมงานรวีวารศึกษา ถ้าได้จัดการแผนกนี้ดีแล้ว เด็ก ๆ ก็จะค่อย ๆ ผ่านขึ้นไปสู่ชั้นอนุบาลเพื่ออายุครบ 4 ปี

5. แผนกบ้าน แผนกนี้มีไว้ช่วยพวกที่ไปเรียนที่โรงเรียนตามปรกติไม่ได้ รวมทั้งคนชรา คนทุพพลภาพ และคนที่ติดธุระนอกบ้านหรือติดงานอื่น ๆ ไม่สามารถไปร่วมเรียนที่โรงเรียนได้

สมาชิกควรได้เรียนบทเรียนรวีวารศึกษาเองอย่างน้อยสัปดาห์หนึ่งไม่น้อยกว่าครึ่งชั่วโมง

แผนกนี้ต้องมีบรรยเวกษ์ที่สามารถ และมีผู้เยี่ยมมากน้อยตามแต่งงานของแผนก ผู้เยี่ยมควรไปเยี่ยมถึงบ้านอย่างน้อยสามเดือนต่อครั้ง แล้วมอบบทเรียนประจำภาคไว้ให้ และมีซองสำหรับทรัพย์สินถวาย และบนซองนี้มีรายงานกำหนดบทเรียน และรายงานจำนวนทรัพย์สินไว้ให้ด้วย

งานแผนกนี้เมื่อทำกันเป็นประจำแล้วอาจจะทำให้สมาชิกในโรงเรียนรวีวารศึกษาเพิ่มขึ้นอีก

6. ฝึกผู้ปกครอง ผู้ปกครองหรือบิดามารดามีโอกาส และความรับผิดชอบในเรื่องศาสนาศึกษาของเด็กมากที่สุด งานรวีวารศึกษาที่ปราศจากความร่วมมือจากทางบ้านไม่เป็งานที่ได้ผลเต็มขนาด จึงเป็นหน้าที่ของคริสตจักรที่จะช่วยยกฐานะทางวิญญาณจิต และทางศีลธรรมของบ้าน และช่วยอบรมผู้ปกครองและพ่อแม่ของเด็กด้วย

เพื่อให้ได้ผลตามวัตถุประสงค์ที่กล่าวแล้ว จึงต้องมีบรรยเวกษ์ เพื่อบรรยเวกษ์จะกำหนดแผนงานตามหลักเกณฑ์ต่อไปนี้ได้

ก. จัดชั้นสำหรับผู้ปกครอง เพื่อช่วยให้เกิดศาสนาศึกษาแก่เด็ก จะเปิดชั้นเวลาร้วีวารศึกษา หรือจะนัดเวลาอื่น เช่นตอนบ่ายหรือตอนกลางคืนก็ได้สุดแล้วแต่จะสะดวกในการพบปะกัน ใช้หลักสูตรอย่างทันสมัยในเรื่องการอบรมเรื่องบ้านคริสเตียนก็ได้

ข. จัดห้องสมุดไว้ในโรงเรียน เพื่อให้ผู้ปกครองเด็กเข้าอ่านหนังสือตามที่ตนต้องการนั้นได้

แผนผังในกระดานดำ

วิธีส่งเสริมการรวีวารศึกษา{	1. ฝึกครู
	2. ที่ประชุมคนงาน
	3. การเยี่ยมประจำ
	4. แผนกอนุบาล
	5. แผนกบ้าน
	6. ฝึกผู้ปกครอง

คำถามทดสอบ

1. จะจัดชั้นฝึกครูในโรงเรียนได้อย่างไร
2. ที่ประชุมคนงานให้ผล 4 ประการ มีอะไรบ้าง
3. การเขียนเขียนมีประโยชน์อย่างไรบ้าง
4. จงบอกงานบางสิ่งที่คุณมาเขียนอาจทำได้
5. การจัดให้มีชั้นทารกบาลนั้น เพื่อประสงค์อะไร
6. แผนกบ้านจัดไว้เพื่อประสงค์อะไร
7. แผนกบ้านอาจจะให้เกิดผลแก่โรงเรียนรวีวารศึกษาอย่างไรบ้าง
8. บรรณเวทีก์แผนกบ้านและผู้เขียนมีหน้าที่อะไรบ้าง
9. จงบอกถึงแผนงาน 2 อย่าง ในการอบรมผู้ปกครองเด็ก

บทที่ 10 มิชชั่น และคริสตจักรสากล

พระคริสตธรรมคัมภีร์ที่เราศึกษาและใช้สอนนั้นเป็นพระกระแสน้ำของพระเจ้าแก่ประชาชนชาวโลกพระองค์ทรงประทานความจริงให้แก่เรา เพื่อเราจะได้นำพระพรให้แก่คนอื่นต่อไป “ท่านทั้งหลายจงออกไป กระทำให้ทุกคนเป็นสาวกของเรา” เป็นพระกระแสน้ำที่มีมาถึงโรงเรียนรวีวารศึกษา

หน้าที่ของโรงเรียนรวีวารศึกษา โรงเรียนรวีวารศึกษาทุกแห่ง ควรมีจุดประสงค์ที่จะแสวงหาผู้ไม่รู้จักพระคริสต์ และนำเขามายังโรงเรียน นี่นับว่าเป็นหน้าที่สำคัญของโรงเรียน อย่ามุ่งแต่เฉพาะอบรมลูกหลานของคริสเตียนเท่านั้น ลูกหลานของคนอื่นที่มีใจคริสเตียนก็ควรมีโอกาสได้รับการอบรมเช่นเดียวกัน จริงอยู่ระดับความรู้ความเข้าใจย่อมจะแตกต่างกับลูกหลานของคริสเตียนอยู่บ้าง แต่ทางโรงเรียนควรจัดชั้นให้เหมาะสม

มิชชั่นคืออะไร คริสตศาสนาเข้ามาในประเทศไทย ก็ด้วยองค์การหนึ่งซึ่งเรียกว่ามิชชั่น เมื่อคริสตจักรมีกำลังพอสมควรแล้ว เขาก็ส่งคนของคริสตจักรออกไปสอนและประกาศกิตติคุณนอกคริสตจักร และนอกตำบลที่ตั้งของคริสตจักร และห่างไกลออกไปจนนอกประเทศที่คริสตจักรตั้งอยู่ องค์การของคริสตจักรออกไปตั้งทำการสอนนอกประเทศที่คริสตจักรของตนตั้งอยู่นี้เอง เรียกว่า มิชชั่น ในประเทศไทยมิชชั่นเข้ามาทำงานอยู่หลายคณะด้วยกัน

ในโรงเรียนรวีวารศึกษา ควรมีบทเรียนที่จะสอนถึง องค์การมิชชั่นบ้าง พึงจำไว้เสมอว่า มิชชั่นก็คือตัวแทนของคริสตจักรที่ออกไปทำการแทนคริสตจักร เช่นองค์การอเมริกันเพรสไบเตอเรียนมิชชั่น ก็เป็นตัวแทนคริสตจักรเพรสไบเตอเรียนในอเมริกา นอกจากนี้ครูรวีวารศึกษาควรสอนให้นักศึกษารู้จักมิชชั่นอื่น ๆ อีก เช่น คริสเตียน มิชชั่นเนริอะไลแอนส์มิชชั่นเซเวนเดย์แอคเวนตีสมิชชั่น เซเชสออฟไครสต์มิชชั่น ฯลฯ

ในบทเรียนรวีวารศึกษา ตามปรกติก็มีบทเรียนเรื่องมิชชั่นนี้อยู่อย่างน้อย 1 หรือ 2 บทเสมอทุกปีครูจะเริ่มการสอนด้วยนำเรื่องใน กิจการ 13:1-52 มาเป็นแนวสอนก็ได้ เปาโลได้ชื่อว่าเป็นจาริกทูต

(มิชชั่นนารี) สำคัญที่สุดของโลกคนหนึ่ง

สภาคริสตจักร เมื่อในประเทศหนึ่งมีคริสตจักรเกิดขึ้นมากมาย และมีลัทธิในกายแตกต่างกันหลาย ๆ อย่าง ก็มักพยายามหาวิธีมารวมกัน ตามแนวพระคำริชของพระเยซู (ยอห์น 17:20-21) การที่คริสตจักรพยายามรวมกันเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันเช่นนี้ ย่อมเป็นแบบอย่างอันดีแก่คนที่ยังมีได้เลื่อมใสในคริสตจักรและเป็นประโยชน์ที่จะให้คริสตจักรบริหารงานภายในประเทศนั้น ๆ ง่ายเข้าด้วย

สากลสภาแห่งคริสตจักร สภาคริสตจักรในประเทศต่าง ๆ ในโลกนี้ รวมทั้งคริสตจักรในลัทธิ นิกายต่าง ๆ มาประชุมพร้อมกัน ได้หารือตกลงที่จะประกอบกิจการบางอย่างของคริสตจักรร่วมกัน ทำให้เกิดเป็นสากลสภาแห่งคริสตจักรขึ้นแล้ว กระทำให้คริสตจักรทั่วไปมีความสัมพันธ์เป็นอันหนึ่งอัน เดียวกัน พยายามทำความเข้าใจกัน ช่วยเหลือกันและกัน ไม่พยายามแบ่งแยกให้ขาดจากกันต่อไป กระทำให้ โลกมองเห็นความสนิทสนมกลมเกลียวของคริสตจักรดีขึ้น เมื่อคริสตจักรรวมกันได้มาก ๆ เช่นนี้ เรา ก็เรียกได้ว่าเป็นคริสตจักรสากล

ในโรงเรียนรวีวารศึกษา ควรจัดการสอนให้เข้าใจถึงคริสตจักรสากล และให้ศึกษาต่อไปว่า คริสตจักรได้กระทำการคุณประโยชน์อะไรให้แก่โลกบ้าง แม้วินิจฉัยจะเป็นของใหม่อยู่มากก็จริง แต่ก็ มี คำหรับตำราที่จะหามาศึกษากันได้

ในบทเรียนเรื่ององค์การมิชชั่น หรือคริสตจักรสากลนี้ โรงเรียนจะช่วยให้ นักศึกษามองเห็น ความหวังดีของคริสตจักรต่างประเทศ และเร้าใจให้คริสตจักรของตนเกิดความอุตสาหะที่จะมองไกล ออกไปจากวงงานคริสตจักรของตนเอง กระทำให้เป็นคนมีใจกว้าง ไม่เห็นแก่ตัวและมีความเห็นอกเห็น ใจกัน ไม่เหยียดหยามต่างชาติ หรือคริสเตียนชาติอื่น

แผนผังในกระดานดำ

		ก. คืออะไร
	มิชชั่น	{ข. มิชชั่นในประเทศไทย
มิชชั่นและคริสตจักรสากล {	สภาคริสตจักร	
	สากลสภาแห่งคริสตจักร	

คำถามทดสอบ

1. โรงเรียนรวีวารศึกษาควรพยายามสอนผู้ใดบ้าง
2. มิชชั่น คืออะไร
3. ในประเทศไทยนี้มีมิชชั่นอะไรมาทำงานอยู่บ้าง
4. สภาคริสตจักรมีวัตถุประสงค์อย่างไร
5. สากลสภาแห่งคริสตจักรคืออะไร มีไว้เพื่อประสงค์อะไร
6. ทำไมโรงเรียนรวีวารศึกษาต้องสอนเรื่องราวอันเกี่ยวกับคริสเตียนประเทศอื่น ๆ ด้วย

ภาคที่ 4

นักเรียน

บทที่ 1 ความสำคัญในการที่จะต้องรู้จักนักเรียน

อนุสาวรีย์ที่ทำด้วยหินอ่อนหรือศิลาสีเทา ย่อมรู้จักพังทำลาย และคนก็ไม่ใคร่อ่านคำที่จารึกไว้ “จงสลักชื่อของท่านไว้ที่ใจของมนุษย์ เพราะเขาเท่านั้นแหละที่เป็นอมร” ซีโอดอร์ แอล ไคเลอร์

1. ทำไมครูจึงต้องศึกษาให้รู้จักนักเรียน

(1) ความต้องการของนักเรียนทำให้ต้องศึกษา ชาวสวนไม่ต้องศึกษาวิธีดูแลรักษาสวนของตนให้ดีที่สุดหรือ เขารดน้ำต้นไม้บ้างต้นมาก บางต้นน้อยบางต้นต้องการแสงแดดมาก บางต้นไม่ต้องการเลย

ช่างเสื้อไม่ต้องตัดแบบเสื้อของตนให้เหมาะแก่เจ้าของเสื้อแต่ละคนดอกหรือ ฉะนั้นครูจึงจำเป็นต้องรู้จักจิตใจของศิษย์ เพราะครูเป็นผู้ปลูกเมล็ดพืชไว้ที่ใจเด็ก และดัดแปลงวิธีการอันกว้างขวางของตนให้เหมาะแก่ชีวิตของเด็กแต่ละคน

(2) ธรรมดาการสอนทำให้ต้องศึกษา ครูไม่ใช่ช่างปั้นดินเพราะดินเป็นกสานต์ ไม่มีปฏิกิริยาตอบหรือขัดขึ้น และครูไม่ใช่ช่างแกะสลัก ที่จะใช้ก้อนหรือสิ่วสกัดมุมที่ไม่ต้องการนั้นทิ้งไปให้เหลือแต่ส่วนที่งดงาม เพราะหินอ่อนไม่คัดค้านหรือยินยอมแต่เด็กไม่ใช่หินอ่อน ครูไม่ใช่สหายที่ใจดีที่จะคอยบรรจุเข้าในใจของศิษย์อย่างบรรจุของไว้ในกล่องเพื่อจะนำออกมาเมื่อต้องการ การสั่งสอนไม่ใช่เป็นการบอกบทเรียนหรือฟังบทเรียน สิ่งเหล่านี้เป็นแต่ส่วนหนึ่งของวิธีการเท่านั้น

“การสอนก็คือ การกระทำให้อีกคนหนึ่งรู้จักและรู้สึกถึง ความชอบธรรม (ความถูกต้อง) แล้วก็กระทำตาม”

2. ครูต้องรู้อะไรในเรื่องนักเรียนบ้างเมื่อได้ศึกษาในตัวเด็ก ครูจะทราบถึง

(1) อັตลักษณ์ (ลักษณะทั่ว ๆ ไปของเด็ก) ว่าค่อยเติบโตใหญ่ขึ้นมาอย่างไร เพื่อเขาจะสำนึกว่าเด็กอายุต่างกันต้องได้รับการปฏิบัติต่าง ๆ กันด้วย

(2) ความสนใจเฉพาะอย่างของนักเรียน ครูต้องรู้ว่าเด็ก ๆ เกิดความสนใจแล้ว จึงจะมีความตั้งใจเกิดขึ้น เขาต้องค้นให้ทราบความจริงว่าสิ่งใดเด็กชายสวัสดีชอบ และเด็กชายไสวไม่ชอบ เมื่อครูทราบเช่นนี้แล้ว จึงจะเข้าใจถึงเด็กได้ทางความสนใจเฉพาะอย่างของเด็กแต่ละคน นี่เป็นทางที่มี

อุปสรรคน้อยที่สุด

(3) ความหมายแห่งการกระทำของเด็ก ทารกร้องไห้เพื่อเรียกร้องความสนใจที่ตัวเองต้องการ หรือเรียกร้องสิ่งที่เขาอยากได้ เด็ก ๆ อยากได้เครื่องเล่น และเด็กที่หนีบ้านหรือโรงเรียนก็เป็นเรื่องที่ยกมาให้แจ้แจ้งว่าจิตใจหรือความปรารถนาของเขายังไม่ได้รับความอím ถ้าครูทราบความจริงตามธรรมชาติเช่นนี้

และพยายามปรนนิบัติให้พอเพียงให้งานของครูเป็นงานป้องกัน ไม่ใช่งานแก้ไขแล้วบรรดาเด็ก ๆ ก็จะติดโรงเรียนรวิวารศึกษา

การที่เด็กบิดขี้เกียจ หรือที่เด็กผู้ชายฮาป่าหรือเด็กผู้หญิงหัวเราะคิก ๆ คัก ๆ นั้นเป็นเครื่องหมายแห่งความเจริญตามธรรมชาติ เรื่องต่าง ๆ เหล่านี้ครูต้องเป็นผู้แนะนำให้ถูกทาง ไม่ใช่สักแต่จะบีบบังคับมีเด็กผู้ชายหลายคนเสียไป เพราะบิดามารดาและครูไม่ทราบกิริยาอาการเช่นนี้อย่างถูกต้อง

(4) เด็ก 2 แบบ เราอาจแยกเด็ก ๆ ออกได้เป็น 2 จำพวกใหญ่ ๆ คือ พวกชั่วเล่น และพวกสุขุม แต่บางคนก้ำกึ่งก้ำกลาง ใน 2 พวกนี้

(ก) เด็กชั่วเล่น เหมือนอย่างรถยนต์สตาร์ทง่าย แต่เวลาสตาร์ททำเสียงดัง ไปไวและนำดูแต่อีกอีกเขาหยุดก็ลงก็ได้ เป็นเด็กที่มีความร้อนรนและมีความกระตือรือร้นสูง เข้าใจได้เร็วตัดสินใจได้ไว แต่ก็เปลี่ยนใจได้ง่ายและเร็วด้วยทำก่อนคิดเก็บความรู้ได้เร็วและลืมง่ายลืมเร็วด้วย

(ข) เด็ก “สุขุม” เป็นเด็กสงบและคิดมากตอบช้าแต่ลงได้หันแล้วก็มุ่งตรงไปที่เดียว ที่แรก ๆ ก็ดูท่าที่ไม่เป็นที่น่าสนใจเท่าใดนัก แต่นานเข้าจะดูเข้าที่มากขึ้น เป็นการยากที่เด็กชนิดนี้จะได้รับความรู้ แต่พอเขาได้เรียนรู้อะไรสักครั้งหนึ่ง เขาจะยึดความรู้นั้นไว้ได้นาน

3. ครูจะศึกษานักเรียนได้อย่างไร

(1) อ่านหนังสือการศึกษาเรื่องเด็กอย่างดี ๆ ที่หาได้ ด้วยความเอาใจใส่ที่สุด

(2) คอยสังเกตดูเด็ก (อย่าให้เขารู้ตัวว่าถูกสังเกต)

(3) ไปเยี่ยมตามบ้าน สังเกตดูว่าเขาได้รับการทำโทษอย่างไร สังเกตจากเหตุที่เขาต้องกระทำตาม ว่าเขากระทำเพราะความกลัวหรืออย่างไร สังเกตดูบรรยากาศในบ้าน

(4) คอยหาโอกาสให้เขาได้พบท่าน ในด้านสังคมและให้พบพร้อมกันมาก ๆ ทั้งชั้นก็ได้ อย่าพูดเรื่องศาสนากับเขาเสียทุกครั้งเมื่อท่านพบเขา

(5) ให้ทราบถึงมิตรสหายของเขา งานของเขา การเล่นของเขาและแผนการดำเนินชีวิตของเขา ด้วย จงรู้จักเด็กวันจันทร์ เด็กวันเสาร์ จะรู้จักเด็กวันอาทิตย์ได้ดี

4. ครูจะใช้ความรู้เรื่องนักเรียนได้อย่างไร

(1) พยายามชอบสิ่งที่เด็กชอบ (ถ้าทำได้ด้วยความเหมาะสม) และทำให้เด็กรักท่าน เมื่อเป็นอย่างนี้จะก่อให้เกิดความเห็นอกเห็นใจกัน

(2) ศึกษาสิ่งที่เด็กรู้แล้ว พยายามโยงบทเรียนของเราเข้ากับสิ่งที่เด็กรู้นั้น ดูเขาเล่นและให้เขาอธิบายเครื่องเล่นของเขาให้ฟัง

(3) ต้องตัดสินใจอย่างยุติธรรมที่สุดและให้ตัวเราเป็นเขาไว้ใจได้

แผนผังในกระดานดำ

ความสำคัญในการ { ที่จะรู้จักนักเรียน	1. ทำไม	1. ความต้องการของเด็ก {2. ธรรมชาติของการสอน
	2. คืออะไร	1. อัตลักษณ์ {2. ความสนใจ
	3. อย่างไร	3. การกระทำ 1. อ่าน {2. สังเกต 3. เยี่ยม
	4. ประโยชน์ที่จะได้แก่ครู	

คำถามทดสอบ

1. ทำไมจึงเป็นที่จะต้องทราบจิตใจของเด็ก
2. ทำไมจึงว่าครูไม่เหมือนกับช่างแกะสลักหรือช่างปั้น
3. การสอนคืออะไร
4. มีสามสิ่งที่ครูควรทราบเรื่องนักเรียน คือ อะไรบ้าง
5. เมื่อเราทราบถึงการกระทำของเด็ก เราจะทราบอะไรได้อีกบ้าง
6. เด็ก “ซัวเล่น” คือเด็กชนิดใด
7. เด็ก “สุขุม” คือเด็กชนิดใด
8. ครูจะศึกษาเรื่องเด็กได้อย่างไร
9. ครูจะใช้ความรู้ในเรื่องเด็กได้อย่างไร

บทที่ 2 รู้จักเด็กโดยการเล่นของเด็ก

“ให้เรามาชูกับเด็กกันเถอะ” – โฟรเบล

เด็กนักเรียนชั้นหนึ่ง ออกเดินไปพร้อมกับครูทราบว่หนทางนั้นไกลเกินกว่าที่เขาคาดหมาย เขาก็อ่อนเปลี้ย และการสนุกสนานในตอนบ่ายก็หมดสนุกไป แต่ครูที่มีไหวพริบดี พอสังเกตเห็นความยุ่งยากที่จะเกิดขึ้น ก็รีบเปลี่ยนชั้นของเขาเป็นกองทัพที่กำลังออกรบ และนำเขาเดินร้องเพลงไปจนถึงหนทางถึงจุดหมายปลายทางอย่างสบายใจและร่อนรน นี่แหละการเล่นมีอำนาจรุนแรงดั่งขึ้น

ความพอใจในการเล่น ฟังลึกอยู่ในจิตใจของเด็กธรรมดาทั่วไปทุกคน

ครูทุกคนต้องเข้าใจดีว่ามีการกระทำอันใดบ้างที่เกี่ยวข้องกับชีวิตของเด็ก

1. การเล่นอำนวยตามความต้องการของเด็ก

(1) ฝ้ายกาย

ก. การเล่นใช้กำลังงานที่เหลือให้หมดสิ้นไป เด็กที่ถูกขังหรือถูกกักให้อยู่เงียบ ๆ และให้สนใจอยู่เสมอนั้น เขาสะสมกำลังงานไว้มาก ถ้าไม่มีทางออก กำลังงานที่สะสมไว้คงดันจุกออกมาจนได้ และก่อให้เกิดอันตราย ถ้ามีเด็กคนใดที่เมื่อออกจากห้องรวิวารศึกษา ก็เ็ดตะโรตามระเบียบหรือส่งเสียขรมตามห้องข้างเคียง ก็พึงเข้าใจเถาะว่า กำลังงานสำหรับการเล่นของเขาต้องมีทางออก

ข. การเล่นนั้นฝึกหัดเด็กไว้สำหรับชีวิตภายนอก การเล่นลูกบอล เล่นสะเกต การว่ายน้ำเหล่านี้เป็นการออกกำลังมัดกล้ามเนื้อ อากาศสดชื่นและแสงแดด จะช่วยสร้างรากฐานอันไว้ใจได้สำหรับชีวิตผู้ใหญ่ให้

(2) ฝ้ายจิตใจ ชีวิตทางด้านจิตใจ จะเจริญเติบโตได้โดยการเล่น เด็ก ๆ จะกระปรี้กระเปร่าและการตัดสินใจของเขาจะได้รับการฝึกอันสมควร

(3) ฝ้ายศีลธรรม ความยุติธรรม ความไม่เห็นแก่ตัว ความจงรักภักดี เป็นคุณธรรมซึ่งจะได้มาด้วยการเล่น ความจำเป็นที่จะต้องเชื่อฟัง คำเนิน “ตามกติกาของการเล่น” จะก่อให้เกิดคุณลักษณะอันเป็นที่น่านับถือหลายอย่างหลายประการ

2. การเล่นนั้นเผยให้ประจักษ์ความโน้มน้าวของเด็กนักเรียน

(1) ทารกเป็นนักค้นคว้า สัมผัสที่กระหายของเขานั้นจะต้องการเสียงใหม่ ภาพใหม่ และรสใหม่ มาเลี้ยงให้อิ่มหนำ และสิ่งเหล่านี้จะเป็นมูลฐานแห่งชีวิตอนาคตของเขาต่อไป และพอใจจะดึง บิด นึกของทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาช่วยมาได้ นี่ไม่ใช่เพราะเขาเป็นคนชน แต่เพราะเขากำลังที่จะปรนปรี้อต่อความปรารถนาของการค้นคว้าของเขาต่างหาก ทารกที่เอาศีรษะทิ่มเข้าไปในกลองนั้นไม่ใช่เขาประสงค้อย่างอื่น เขาอยากหาคว่า อะไรทำให้กลองมีเสียงดัง การเล่นของเขาเป็นการทดลองและเป็นการลองอยู่ลำพัง

เขาไม่พะวงในการที่จะต้องเผื่อแผ่เจือจานแก่ใครต่อใครที่ไหน เขาจะสนุกสนานอยู่กับเครื่องเล่นแต่ลำพังได้อย่างสบาย

(2) เด็กเป็นนักแข่งขัน เขาอยากได้คู่แข่งที่จะมาแข่งฝีมือกับเขา เขายังไม่ได้รับการฝึกหัด ในการที่จะเก็บความเห็นแก่ตัวไว้เสีย เพื่อเห็นแก่ประโยชน์ของส่วนรวม การเล่นของเขาต้องการฝีมือ และ ความรู้มากกว่าการเล่นของทารก เขาเป็นนักเลียนแบบเด็กหญิงเล่นหม้อข้าวหม้อแกง เด็กผู้ชายเล่นเป็น โปлицัจบขโมย หรือเป็นพนักงานดับเพลิง

(3) หนุ่มสาวเป็นนักสทกรรม เขามีสัญชาตญาณอยู่เป็นหมู่ เขาสมัครเข้าเป็นพรรค และมี เครื่องหมายของพรรค เขาชอบฟุตบอล บาสเกตบอลและปิงปอง เขาชอบกีฬาที่ใช้สมองและมีการเล่น เป็นพวก ๆ เขาบูชาการยอมเสียสละ ถ้ายังมีเพศตรงข้ามมาคอยอยู่ด้วยแล้วเขาก็ต้องการจะแสดงหรือ กระทำอย่างดีที่สุด

3. การเล่นเกมทำให้เด็กพอใจในหน้าที่ของตน เด็กคนใดจะเล่นสร้างบ้านหรือสร้างทำนบ ตลอดเวลาบ่ายก็ได้ แต่ถ้าจะใช้ให้ขยันถ่านหรือวิ่งไปทำธุระอะไรสักหน่อยก็รู้สึกเหนื่อยมาก แต่จะให้เล่น สักครึ่งวันก็ไม่เป็นไร การงานเป็นสิ่งที่เด็กถูกบังคับให้ทำ แต่การเล่นเป็นสิ่งที่เด็กยินดีทำตามปกติวิสัย (การงานคือ “สิ่งที่ต้องกระทำ” แต่การเล่นเป็นงานที่เด็กยินดีทำตามปกติวิสัย “เป็นสิ่งที่อยากกระทำ”) ถ้าเด็กได้กระทำสิ่งใดที่เด็กอยากทำเพราะเขาชอบ ความคิดที่ว่าสิ่งที่ทำนั้นเป็นงานก็หายไป จิตใจที่ว่า เป็นการเล่นก็เข้ามาแทนที่

4. ค่าของความรู้ข้อนี้จะเป็นประโยชน์แก่ครูสอนรวีวารศึกษาอย่างไรบ้าง

(1) การที่ครูทราบ “ทำไม” เด็กนักเรียนจึงเล่น จะทำให้ครูทราบถึงสิ่งที่เด็กสนใจและร่วม จิตใจกับเด็กได้

(2) การที่ครูทราบ “ความโน้มมน้ำของเด็ก” จะสามารถปรับปรุงการสอนของตนให้เหมาะสมกับ ความต้องการเฉพาะของเด็กได้

(3) เพราะเราจะเล่นกันจริงจังในงานรวีวารศึกษาไม่ได้ แต่เราก็ยังจะนำหลักการเล่นมา คลุกเคล้าเข้ากับงานของเราได้ การเปลี่ยนท่าที เดินขบวน ร้องเพลงที่สนุกสนาน เล่าอะไรพร้อม ๆ กัน สามารถที่จะบรรเทาชั่วโมงที่จะต้องเรียนกันอย่างซ้ำ ๆ ซาก ๆ ได้

แผนผังในกระดานดำ

<p>1. การเล่นอำนาจผลตามต้องการ</p>	<p>1. ฝ่ายกาย 2. ฝ่ายจิตใจ 3. ฝ่ายศีลธรรม</p>
<p>รู้จักเด็กโดย รู้จักการเล่น</p>	<p>1. ทารกเป็นนักค้นคว้า 2. เด็กเป็นนักแข่งขัน 3. หนุ่มสาวเป็นนักสหกร</p>
<p>ของเด็ก 3. การเล่นเกมทำให้เด็กพอใจใน หน้าที่ของตน</p>	<p>1. ความเห็นอกเห็นใจ</p>
<p>4. ประโยชน์แก่ครู</p>	<p>2. ดัดแปลงปรับปรุง</p>

3. เปลี่ยนแปลงไม่ซ้ำซาก

คำถามทดสอบ

1. การเล่นเกมอำนาจผลตามความต้องการของเด็กอย่างไร
2. การเล่นเกมช่วยให้จิตใจของเด็กเติบโตขึ้นอย่างไร
3. การเล่นเกมทำอะไรแก่จิตใจของเด็กด้านศีลธรรมบ้าง
4. การเล่นเกมเผยให้เห็นอะไรเกี่ยวกับทารก
5. การเล่นเกมเผยให้เห็นอะไรเกี่ยวกับเด็ก
6. การเล่นเกมเผยให้เห็นอะไรเกี่ยวกับหนุ่มสาว
7. การเล่นเกมต่างกับการงานอย่างไร
8. ความรู้ในเรื่องนี้เป็นประโยชน์แก่ครูสอนรวีวารศึกษาอย่างไรบ้าง

บทที่ 3   วัยเด็กพวกเล็ก (พวกอนุบาล) (อายุ 4 และ 5 ขวบ)

เพื่อความเข้าใจง่าย เราจึงแบ่งคนออกเป็น 3 วัยดังนี้

ตั้งแต่อายุ 4-11 ปี เรียกว่า วัยเด็ก และแบ่งวัยเด็กออกเป็น 3 พวก

พวกเล็ก อายุ 4-5 ปี พวกอนุบาล

พวกกลาง อายุ 6-8 ปี พวกประถม

พวกใหญ่ อายุ 9-11 พวกมัธยมต้น

ตั้งแต่อายุ 12-23 ปี เรียกว่า วัยรุ่นและแบ่งวัยออกเป็น 3 พวก

พวกเล็ก อายุ 12-14 ปี พวกมัธยมปลาย

พวกกลาง อายุ 15-17 ปี พวกนิสิต

พวกใหญ่ อายุ 18-23 ปี อนุชน (คนหนุ่มสาว) และพวกที่มีอายุตั้งแต่ 24 ปีขึ้นไป เรียกว่า วัยผู้ใหญ่

เด็กอายุน้อยที่สุดที่มาเรียนรวิวารศึกษา คือ พวกอนุบาล พวกนี้มีอัตลักษณ์และความต้องการซึ่งเราต้องศึกษาอย่างใกล้ชิด

1. ความเจริญฝ่ายกาย

(1) นี่เป็นระยะที่ร่างกายมีการเติบโตรวดเร็วที่สุด เด็ก ๆ จะเติบโตเร็วจนมารดาที่ช่างกระหมัดกระหม่อมจะตกใจในเรื่องเสื้อและกางเกงของเด็ก มารดาบางคนต้องการให้สวัสดิ์และเสาวนีย์สวมเสื้อผ้าที่เขาใช้อยู่ปีกลายนี้อีก แต่มาปีนี้ก็คับหมดแล้ว เด็ก ๆ พวกนี้กำลังเติบโตเร็ว เวลาทำการสอนต้องคำนึงถึงร่างกายของเด็ก เขาต้องออกกำลังและหยุดพัก

(2) การที่เด็กเติบโตเร็วเช่นนี้ทำให้ไม่มีเวลาหยุดพักธรรมชาติต้องระวังมิให้เจริญแต่ด้านเดียวเด็ก ๆ ที่ใช้นิ้วเท้าเตะและเล่นอะไรต่ออะไร และเด็กบางคนส่งเสียงและขยุกขยิกอยู่ไม่สุขนั้น เขากำลังออกกำลังกล้ามเนื้อของเขา สัตว์ครึ่งจานที่ไม่เคลื่อนไหวนั้นคือสัตว์ที่ตายแล้ว ร่างกายส่วนใดที่ไม่เคลื่อนไหวไม่ออกกำลังก็ต้องหดหู่และลดขนาดลง ตามธรรมชาติการอยู่ไม่สุขเป็นการที่ธรรมชาติจัดให้ได้รับความเติบโตรอบด้านนั่นเอง

2. ความเจริญฝ่ายความคิด

สัมผัสต่าง ๆ มีความกระหายล้นเหลือ ใจต่อสิ่งใหม่ที่มาถูกสัมผัส ทารกใช้สัมผัสของเขา เขาหัดพูด และมีแนวคิดแรกอย่างแปลกในเรื่องสิ่งต่าง ๆ และรวบรวมสิ่งอะไรต่าง ๆ แปลก ๆ ไว้อย่างมากเขาเรียนมากทางตา แต่ครูที่ดีจะพยายามเสนอให้เขาครบทุกสัมผัส ในการสอนเรื่องพระวิหาร เขาจะบรรยายเป็นถ้อยคำ หากภาพหรือรูปปั้นของพระวิหารมาให้ดู และขอมให้เด็กได้ลูบคลำสิ่งเหล่านี้

ชะรอยครูจะยอมให้เด็กสร้างวิหารขึ้นสักครั้งหนึ่งด้วยตนเอง เป็นหุ่นจำลองหรือภาพจำลองก็ได้สิ่งพิมพ์
ใจที่สัมผัสต่าง ๆ สนับสนุนให้มันยอมจะปรากฏเต็มชัดเจน และถาวรยิ่งขึ้น

(1) ความอยากรู้อยากเห็นเป็นลักษณะเด่นของเด็กวัยเริ่มแรก เด็กอยากทราบถึงความสัมพันธ์
ระหว่างสิ่งต่าง ๆ เขาถามว่าสิ่งนั้นมีไว้ “ทำไม” “อย่างไร” และ “เพื่ออะไร” เขาเห็นรู้งแล้วก็อยากทราบ
ต่อไปว่า นั่นคืออะไร ความอยากรู้อยากเห็นเป็นสิ่งจำเป็นสิ่งแรกในการแสวงหาความรู้

(2) การเลียนแบบ เป็นลักษณะเด่นอีกอย่างหนึ่งของทารก เมื่อเรากล่าวว่า “ความอยากรู้อยาก
เห็นวางรากฐานของความรู้ และการเลียนแบบยอมวางรากฐานของอัตลักษณ์” เด็กยอมเลียนแบบของคน
อื่น ๆ เขาพูด รับประทานอาหารและคิดอย่างบิดามารดาหรือผู้อื่นที่อยู่ใกล้ชิดกับเขา

เพราะข้อนี้เองเราจึงเห็นว่า บุคคลลักษณะของครูมีค่าในการปั้นชีวิตของเด็กอย่างใหญ่หลวง
ครูควรเป็นบุคคลในอุดมคติ “เขาจะเหมือนครู” “จะเหมือนนักเรียนในชั้น” ท่าทางอารมณ์และการ
แสดงออกของครู จะเป็นเหมือนเงาสะท้อนในกระจกที่อยู่ตรงหน้าของเด็ก ความโกรธ การเห็นแก่
ตัวการสะเพร่า การขาดความเคารพ โลภกวีวิสัย เหล่านี้จะเป็นสิ่งพิมพ์ใจฝังลึกในชีวิตของเด็ก
สิ่งแวดล้อมเป็นสิ่งสำคัญในการก่อสร้างอัตลักษณ์ของเด็กด้วย

เพราะเหตุนี้เอง ครูรวีวารศึกษาต้องเป็นบุคคลที่มีอัตลักษณ์พันครหา และประกอบด้วยพระคุณ
แห่งพระวิญญูณบรุษุทธิของพระเจ้าที่เป็นสิ่งชักจูงใจ จงจำถ้อยคำของคนที่ไม่พอใจในคริสเตียน ที่เขา
พูดไว้ดังนี้ “ที่ท่านเป็นอยู่นี้มันดั่งเสียนฉันไม่ได้ย็นสิ่งที่ท่านพูด”

(3) ความคิดคำนึง (Imagination) ชีวิตเริ่มแรกของเด็กเป็นชีวิตของความคิดฝัน สำหรับเด็ก ๆ
ไม้ที่มีผ้าพันจะเป็นตุ๊กกาสวยงามของเขา และก้านกล้วยเป็นม้าตัวงามของเขา เขาอยู่ในโลกที่เขา “ตีต่าง
ว่า”

เขายังไม่สามารถที่จะเข้าใจในความผิดแผลกระหว่างของที่คิดฝัน และของจริง เพราะเหตุนี้เอง
จึงเป็นเรื่องที่เราว่าเด็กโกหก บางครั้งบางครั้งสิ่งที่เขาคิดฝันนั้นเป็นจริงเป็นจังเสียเหลือเกิน จนเขาไม่
สามารถบอกได้ว่าไหนจริงไหนเป็นนิยาย สิ่งที่เขาได้เห็นและได้กระทำเป็นสิ่งที่เขารู้สึกว่าเป็นความจริง
และเขาก็พูดสิ่งนั้นว่าเป็นความจริง ความไม่จริงเหล่านี้ได้เจริญขึ้นไปมากจนเป็นความจริง เราจะเขียนตี
เด็กเพราะเรื่องนี้ยอมไม่ถูกต้อง ถ้าระวังกันดีแล้วเขาจะค่อย ๆ ลืมความนึกฝันเหล่านี้ แล้วจึงบอกเล่ากัน
ให้ถูกต้องเสียใหม่

3. ความเจริญด้านศีลธรรมและจิตใจ

(1) ความสนใจตนเอง เด็กอนุบาลเป็นคนเห็นแก่ตัว เพราะเขารู้จักตัวเขาคนเดียวและรู้จักสิ่ง
ต่าง ๆ ที่มาเกี่ยวพันกับชีวิตของเขา เขายังเด็กเกินที่จะเข้าใจในสิทธิของผู้อื่น เขาต้องได้ตามที่เขาต้องการ
แต่ถ้าเรานำเขาไปในทางที่ถูกแล้ว เขาจะเข้าไปสู่การกระทำที่ไม่เห็นแก่ตัว และที่น่ารักได้

(2) ความไวใจ เด็ก ๆ มีชีวิตอยู่ด้วยความไวใจ เขาไม่สงสัยคำพูดของพ่อหรือแม่ เขาไม่กังวลต่อความยุ่งยากหรืออันตราย นั่นนะ ไม่มีใครดูแลเขาออกหรือ เขาไม่มีความอายที่จะบอกว่าเขาต้องพึ่งใคร และเขาพอใจที่จะเกาะมือบิดาเดินไป ตามถนนหนทางเขาจะวางใจในฤทธิ์เดชของพระเจ้า และความรักของพระคริสต์โดยไม่มีปัญหาเลย

(3) ความซื่อสัตย์ เด็ก ๆ เป็นคนตรง และไม่หวั่นไหวต่อกลอุบายหรือความอ่อนสุภาพ ถ้าเขาพูดอย่างไรเขาก็หมายความว่าอย่างนั้น

คำแนะนำสำหรับครู ของเด็กอนุบาล

1. ให้เด็กผู้ชายและเด็กผู้หญิงอยู่รวมกันได้ในชั้น เขายังไม่มีความคิดแตกต่างกัน
2. ควรจัดสิ่งแวดล้อมให้ดีที่สุด ถ้าเป็นไปได้ควรมีห้องของอนุบาลต่างหาก จัดห้องให้น่าดู พยายามให้เพลง คำอธิษฐาน และการกระทำของครู ปลุกเการพ และการนมัสการให้เกิดขึ้นในตัวเด็ก
3. บทเรียนที่สอนควรให้สั้น และเปลี่ยนวิธีกันบ่อย ๆ ควรเป็นเรื่องง่าย ๆ มีการกระทำมาก ๆ และคนเล่าเรื่องก็ต้องเล่าให้ดีถ้าทำอย่างนี้ได้จะเป็นที่พอใจเด็ก เรื่องพระเทพบิดาและเรื่องความรักและการอารักขาของพระองค์ เรื่องพระเยซูและมิตรสหายของพระองค์และฤทธานุภาพของพระองค์ที่จะช่วยและความจำเป็นที่จะต้องเชื่อฟังพระคำรัสของพระองค์ เรื่องเหล่านี้จะนำข่าวดีมาสู่เด็ก ๆ
4. จงนำการกระทำของเด็ก การที่จะแสดงออกเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับให้เกิดการพิมพ์ใจอย่างถาวรจงพยายามใช้เพลงเดินขบวนประกอบท่าทางให้เกิดประโยชน์ ช่วยเด็กให้แสดงออกเป็นท่าทางตามความจริงที่ท่านสอนไปแล้ว
5. การสั่งสอนควรจัดเป็นเรื่องราว เด็ก ๆ ชอบเรื่อง
6. จงจำไว้ว่านี่เป็นเวลาหวานเพื่อจะเกี่ยวผลอย่างมากมายในอนาคต จงหวานด้วยการอธิษฐานและความมอดทน

แผนผังในกระดานดำ

1. ความเจริญฝ่ายกาย	1. เจริญรวดเร็ว
	2. อยู่ไม่สุข
วัยเด็กพวกเล็ก 2. ความเจริญฝ่ายความคิด	1. อยากรู้อยากเห็น
	2. เลียนแบบ
	3. คิดฝัน
3. ความเจริญฝ่ายศีลธรรมและจิตใจ	1. ความสนใจในตนเอง
	2. ความไว้วางใจ
	3. ความซื่อสัตย์

คำถามทดสอบ

1. ที่เด็กอยู่ไม่สุขนั้นทำให้เกิดผลสำคัญอะไรบ้าง
2. จงบอกลักษณะความเจริญทางด้านจิตใจของเด็กทั้ง 3 ประการ
3. ความอยากรู้อยากเห็นของเด็กมีค่าสำหรับอนาคตอย่างไร
4. การเลียนแบบชีวิตของเด็กมีค่าอะไรบ้าง
5. จงให้ตัวอย่างเรื่องความคิดฝันของเด็กเล็ก ๆ
6. ความคิดฝันของเด็กดังกล่าว ทำให้เกิดความเข้าใจในเรื่องโกหกอย่างไรบ้าง
7. จงบอกความเจริญฝ่ายศีลธรรมและจิตใจมาทั้ง 3 ลักษณะ
8. เด็กสำแดงความซื่อซึ้ง (ความไว้วางใจ) ของเขาอย่างไร
9. ความซื่อซึ้งของเด็กปรากฏออกมาอย่างไร
10. บทเรียนชนิดใดเป็นบทเรียนที่ควรสอนให้แก่เด็กชั้นอนุบาล

บทที่ 4   วัยเด็ก พวกกลาง (ประถม) (อายุ 6,7 และ 8 , ขวบ)

“ถ้าท่านอยากได้สวนที่มีผลไม้อร่อย จงดูแลสวนตั้งแต่ต้นมีอายุน้อย” เด็กวัยนี้ เขารู้จักโลกที่กว้างยิ่งขึ้นแล้ว เขาเริ่มสนใจเรื่องคนและสิ่งของเพิ่มขึ้น และเริ่มคิดเริ่มกระทำสำหรับตนเอง

1. ความเจริญฝ่ายกาย

เด็กรุ่นนี้ยังคงวิ่งไวกว้างที่ พ่อโรงเรียนเล็กก็รีบออกไปเล่น ถึงแม้ว่าต้องไปรับประทานก็ไม่ใคร่จะยอมกลับบ้าน แต่เมื่อถูกบังคับให้อยู่นิ่ง ๆ เขาไม่ใคร่จะ “อยู่ไม่สุข” อย่างพวกน้อย ๆ ของเขา เราสามารถปกครองการกระทำของเขาได้บ้าง ในเบื้องต้นแห่งชีวิตเขาพอใจการเคลื่อนไหวไปมาด้วยตนเอง แต่เดี๋ยวนี้เขาพอใจในผลการกระทำที่สำเร็จลงด้วยตนเอง

2. ความเจริญฝ่ายสังคม

(1) เมื่อเด็กอายุ 6 ขวบจากบ้านไปโรงเรียนนั้น บรรยากาศด้านสังคมของเขากว้างออกยิ่งขึ้น โลกของเขาขณะนี้มิใช่และเพื่อนร่วมชั้นร่วมเข้าด้วย เขาไม่ใช่ผู้ปกครองที่เห็นแต่ตัวฝ่ายเดียวต่อไป เชื่อความเจริญด้านสังคมเริ่มปรากฏขึ้นมาแล้ว

(2) เด็กอายุรุ่นนี้ชอบเล่นเป็นหมู่ แต่ต่างคนต่างจะเอาชนะ มีการแข่งขันกันขึ้นแล้ว ประทวนแข่งกับวิชา พยายามจะเอาชนะเขาในการเล่นลูกหินความคิดทาง “ร่วมหัวกัน” ดูเหมือนยังไม่เกิดขึ้น

3. ความเจริญฝ่ายความคิด

(1) ความจำ ของเด็กรุ่นนี้มีมากทีเดียวแต่เป็นไปด้วยบังเอิญ เขาจำทั้งสิ่งดีและชั่วไว้ใช้ในโอกาสหน้า เด็กรุ่นนี้อยากจับและเก็บ ถ้าให้อะไรขณะนั้นมันจะคงทนอยู่ได้นาน แต่การใคร่ครวญยังไม่เจริญเพราะฉะนั้นเรื่องที่จำอาจยังผลร้ายให้ก็ได้ บางทีเขาสนใจความสำคัญหมด จำได้แต่ตัวอย่างเท่านั้นเอง

(2) ความคิดฝัน ยังคงรุนแรงอยู่ เรื่องที่เป็นภาวะต่าง ๆ ไม่เป็นเรื่องที่เขาตั้งใจ เขากระหายแต่ความจริงซึ่งเป็นเรื่องราวเด่นแก่ใจของเขา แต่คราวนี้เรื่องราวต้องมีความละเอียดถี่ถ้วนกว่าเมื่อเขายังเด็กอยู่ คราวนี้เขาเห็นความคิดแผ่กระหว่าง เรื่องในความคิดฝัน และเรื่องจริง ๆ ได้แล้ว เขาทราบได้ว่าบางเรื่องก็สักแต่ว่าเป็นเรื่อง บางเรื่องเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นจริง

(3) การเลียนแบบ ที่แรกเขาสนใจในงานคราวนี้เขาสนใจในผู้ที่ทำให้เกิดงานนั้นด้วย เขาเริ่มเลียนแบบจากเพื่อนของเขา ประทวนอยากได้รองเท้าและล้อเลื่อนอย่างกับของวิชา มาลียอยากแต่งผมและแต่งตัวอย่างสาวगी เขาเลียนแบบการพูด การกระทำ และการปฏิบัติ

(4) เหตุผล เริ่มเข้มแข็งบ้างแล้ว เด็กไม่ใคร่เชื่อคำบอกเล่าทุกอย่าง เขาเริ่มตั้งต้นคิดเอาเองบ้างละ เขากำลังปรุงแต่งความคิดของเขาขึ้นเอง

4. ความเจริญด้านศีลธรรม

(1) สถิติสัมพัทธ์ของเด็กริมเกิดขึ้นบ้างแล้ว ความรู้สึกในด้านศีลธรรมยังอ่อนอยู่ แต่เด็กริมนี้เริ่มรู้สึกจักความคิดแผ่ระหว่างความถูกและความผิดเพิ่มขึ้น จึงสมควรที่จะนำเขาให้รู้จักดำเนินชีวิตในทางที่ถูก

(2) เขาอยากได้ของมาเป็นของเขาเอง เราจะเห็นความจริงในเรื่องที่เขาอยากได้ส่วนตัวเลี้ยงของเขา และพยายามดูแลรักษามันอย่างดี นี่เป็นสิ่งที่แสดงทางออกของอาเวคของเขา และช่วยชีวิตของเขาเติบโตขึ้นในด้านความไม่เห็นแก่ตัว ด้วยการรับใช้คนอื่น

5. ความเจริญด้านจิตวิญญาณ เด็กที่อยู่ในบ้านหรือโรงเรียนคริสเตียนรู้จักพระเจ้ามาตั้งแต่จำความได้ ควรจะเติบโตขึ้นมาอย่างธรรมดา จนเกิดการตัดสินใจที่จะเป็นคริสเตียนได้เอง ส่วนเด็ก ๆ ที่ไม่เคยได้รับความสนับสนุนในด้านคริสเตียน ก็คงจะมีคนนำเขาให้มารู้จัก และมารักพระเจ้า ซึ่งสำแดงพระองค์ในพระเยซูคริสต์

(1) อาเวค เข้มมากแล้ว เด็ก ๆ จะสนองต่อความเมตตาเอ็นดูอย่างทันท่วงที เขาอยากให้คนอื่นรับเขา และสนองต่อความรักอย่างรวดเร็ว ครูชั้นประถมจะฝึกอาเวคของเด็กได้ดี ด้วยการเสนอแนวความคิดซึ่งจะปลุกอาเวคที่ถูกต้องขึ้นมา แล้วเปิดโอกาสให้เด็ก ๆ ได้สำแดงความรู้สึกเหล่านี้โดยการกระทำความเมตตาเอ็นดู และการให้ของแก่กันด้วยความรัก

(2) เริ่มก่อนให้เกิดนิสัยความเป็นอยู่อย่างคริสเตียนได้แล้ว ควรหนุนใจเด็กให้อธิษฐาน อ่านพระคัมภีร์ คิดถึงพระเจ้าว่าสถิตอยู่ใกล้และรักเราและให้รู้จักรักพระเยซู

คำแนะนำครูชั้นประถม

นักเรียนชั้นประถมควรมีห้องเรียนของตัวเองต่างหาก ให้มีแสงสว่างที่ถูกต้องมีทางระบายลมดี และจัดไว้อย่างเรียบร้อย

ในแผนกนี้น่าจะมี บรรณารักษ์เลขานุการและนักเปียโนและจัดชั้นเล็ก ๆ ขนาดที่มีเด็ก 6 ถึง 8 คน

ควรดัดแปลงระเบียบการให้เหมาะกับเด็กชั้นประถม มีเพลงนิมนต์น่านมัสการ การนมัสการทั้งหมดควรให้เป็นที่น่ารื่นรมย์และน่าเคารพ

ในการสอนนั้น ครูควรเอาความจริงด้านวิญญาณจิต มาปรุงแต่งให้เป็นเรื่องราว เล่าให้เด็กฟัง

จงคัดเลื่อกบทเรียน ตามวัยมาให้เหมาะกับเด็กชั้นประถม

พยายามนำการกระทำของเด็กไปตามช่องทางของความเชื่อฟัง

จงพยายามสอนจนเด็กทุกคนจะผ่านเข้าไปสู่แผนกมัธยมต้น ด้วยให้มีความสำนึกว่าที่จริงพระเจ้าก็คือพระเทพบิดานั่นเอง และให้ความไว้วางใจว่า ความสัมพันธ์ระหว่างตัวเขากับพระเทพบิดานั่นก็เหมือนความสัมพันธ์ระหว่างตัวเขากับคุณพ่อของเขา

แผนผังในกระดานดำ

1. ความเจริญฝ่ายกาย	การกระทำต่าง ๆ
2. ความเจริญฝ่ายสังคม {	1. ความสนใจในสังคม
วัยเด็กพวกกลาง {	2. ชอบเล่นเป็นหมู่
(ประถม)	1. ความจำ
3. ความเจริญฝ่ายความคิด	{2. ความคิดฝัน
	3. การเลียนแบบ
4. ความเจริญด้านศีลธรรม	4. เหตุผล
{	1. สติสัมปชัญญะ
	2. อยากเป็นเจ้าของ
5. ความเจริญด้านจิตวิญญาณ	1. อาเวก
	{2. นิสสัยของการเป็นอยู่อย่างคริสเตียน

คำถามทดสอบ

1. จงบอกความจริง 2 ประการ ซึ่งเกี่ยวกับความเจริญฝ่ายกายของเด็กแผนกนี้
2. ความรู้ด้านสังคมของเด็กแผนกนี้กว้างออกไปแค่ไหน
3. ความเป็นตัวของตัวเองปรากฏขึ้นมาอย่างไรบ้าง
4. ความจำของเด็กแผนกนี้แปลกอย่างไรบ้าง
5. ความคิดฝันของเด็กแผนกนี้ เป็นความคิดฝันที่ต้องการอะไรบ้าง
6. การเลียนแบบของเด็กแผนกนี้ เกี่ยวกับอะไร
7. ความเจริญฝ่ายศีลธรรม ปรากฏอย่างไรบ้าง
8. เราจะคาดหมายความเจริญด้านจิตวิญญาณจากเด็กแผนกนี้ได้อย่างไรบ้าง
9. เราจะปลูกเอาวาทะที่ถูกต้องของเด็กให้ตื่นขึ้นได้อย่างไร
10. นิสสัยของการเป็นอยู่อย่างคริสเตียนทางใดบ้างที่เราควรฝึกหัดให้เกิดในเด็กแผนกนี้
11. บทเรียนชนิดใดควรดัดแปลงนำมาใช้สำหรับเด็กแผนกนี้
12. ครูที่สอนเด็กแผนกนี้ควรมีเป้าหมายอะไรบ้าง

บทที่ 5   วัยเด็ก พวกใหญ่ (มัธยมต้น) (อายุ 9,10 และ 11 ขวบ)

เด็กอายุรุ่นนี้ไวต่อความประหลาดอัศจรรย์แห่งโลกของพระเจ้า และไวต่อความสัมฤทธิ์ผลของผู้ใหญ่ที่สำคัญ เขาพร้อมใจที่จะทำอะไร ๆ ให้สำเร็จด้วยตนเองบ้างแล้ว

1. ความเจริญฝ่ายกาย

เด็กรุ่นนี้มีการกระทำมากกว่าเด็กรุ่นอื่นหมดดอนามัยดี และกำลังงานก็ไม่มีขอบเขต เด็กผู้ชายชอบกีฬาที่แสดงความกล้าหาญ และกีฬาชนิดหนักที่สุดเป็นที่พอใจเขามากที่สุด

2. ความเจริญฝ่ายสังคม

(1) เพศทั้งสองมีความผลัดกันให้ห่างกัน เด็กผู้ชายเกลียดการสมาคมกับเด็กผู้หญิงไม่ว่าในเรื่องเล่นหรือในชั้น เขาชอบแกล้งเด็กผู้หญิง และเด็กผู้หญิงก็ชอบทำตอบแทน

(2) มีเพื่อนคู่หูที่แยกไม่ออก เราจะเห็นเขามีเพื่อนคู่หูของเขาที่แยกกันไม่ออก ไม่ใช่เพราะเขาเลือกได้ตามความเหมาะสม แต่เขาเลือกเพราะความใกล้ชิดมากกว่า เขาไม่คำนึงถึงชั้นวรรณะ เขามองเพียงว่าพ่อของเขาอยู่ใกล้กัน นั่งใกล้กันในโรงเรียนเล่นอยู่ในละแวกบ้านเดียวกัน แต่พอเขาโตขึ้นเพื่อนสนิทในระยะนี้อาจเปลี่ยนไปเป็นเพียงคนรู้จักกันเท่านั้น

(3) การมีส่วนร่วมเป็นพรรคพวกรุนแรงขึ้น พวกเด็กผู้ชายรวมกันจัดเป็นคณะขึ้น ส่วนเด็กผู้หญิงก็จัดเป็นคณะต่าง ๆ เหมือนกัน คณะเหล่านี้ไม่มั่นคงอะไร อาจเปลี่ยนใหม่เวลาใดก็ได้ ความจงรักภักดีต่อคณะในรุ่นนี้สำคัญมาก และควรเป็นข้อแนะนำแก่ครูวิวารศึกษาว่า การรวมกันเป็นคณะในการเรียนวิวารศึกษานั้นมีค่าสักเท่าใด แล้วพยายามให้เขาสนใจในการกระทำต่าง ๆ

3. ความเจริญฝ่ายความคิด

(1) เด็กรุ่นนี้มีความจำดีที่สุด เป็นรุ่นที่สมองจำเข้มแข็งและทนทาน ในรุ่นนี้เรามีโอกาสที่จะหาอีกมิได้ ในการที่จะให้เด็กท่องพระวจนะของพระเจ้า จงเลือกพระคำรัสของพระเยซู ข้อพระธรรมสุคติ และข้อความง่าย ๆ อย่างอื่น และคำสอนสำคัญอื่น ๆ ซึ่งจะเข้าใจได้ “บรรจุความจริงสำหรับความรู้ ความคิด และบรรจุดความงามสำหรับอวาต และสิ่งสำคัญสำหรับจิตใจ” เด็ก ๆ ต้องมี “ประทีป” สำหรับนำทางของเขา ถ้าสิ่งเหล่านี้จะเป็นเครื่องนำทางประจำวันของเขาในปัจจุบัน และเป็นเครื่องเล่าโลมใจ และเป็นกำลังสำหรับอนาคต เราก็ควรให้โอกาสทันที

(2) เด็กมีความพอใจอย่างใหม่ในการอ่านหนังสือ พอถึงตอนปลายของเด็กอายุรุ่นนี้เขาจะกอบโกยหนังสือทีเดียว จึงเป็นรุ่นที่ต้องได้รับคำสอนให้รู้จักหาหนังสือที่ดี ๆ อ่าน ควรนำเขาไปให้พ้นหนังสือราคาถูกและเรื่องที่ไม่เป็นสาระ แล้วนำไปหาเรื่องจาริกทูต หรือประวัติศาสตร์ของไทยอเมริกัน

หรือยุโรป เอาเรื่องจริงมาแทนนิยายต่าง ๆ แต่ต้องเอาเรื่องความกล้าหาญ ชนสูตรให้เด็กเห็นว่าหนังสือเป็นอันมากที่ให้แง่ชีวิตในทางที่ผิด แล้วนำเด็กให้พ้นจากหนังสือเลว ๆ เหล่านี้ไปสู่หนังสือที่ดีกว่านี้

(3) เมื่อมีชีวิตประวัติของบุคคลสำคัญ ๆ อยู่ต่อหน้าเช่นนี้ อุดมคติของเด็กก็หันจากบ้านมาก บูชาวีรชน เขาไม่ชอบเป็นแพทย์อย่างคุณพ่อของเขา หรือเป็นคนขับรถหรือเป็นส่งน้ำแข็ง แต่เขาอยากเป็นนายเรือ เป็นรัฐมนตรี ครูจะหาโอกาสประเสริฐอย่างนี้ในการที่จะสอนบุคคลในพระคริสตธรรมคัมภีร์อีกไม่ได้แล้ว

4. ความเจริญฝ่ายศีลธรรม

(1) เด็กรุ่นมัธยมต้น มีชีวิตอยู่ในกาลปัจจุบัน ถ้ามีเหตุใด ๆ ในเรื่องการค้าเงินชีวิตในทางที่ถูกจำเป็นต้องประจักษ์ในปัจจุบันนี้ซึ่งจะกล่าวว่าการกระทำบางอย่าง จะบังเกิดผลเมื่อเขาเป็นผู้ใหญ่ยอมไม่เป็นที่พอใจเขาเท่าใดนัก ต้องให้เขาเห็นว่าที่จะทำอย่างนี้เขาจะได้บางอย่างหรือจะเสียบางอย่างเดี๋ยวนี้แล้วเขาจะตัดสินใจได้เร็วขึ้น

(2) เด็กรุ่นนี้เป็นรุ่นที่กำลังจะก่อสร้างนิสัย เด็กรุ่นนี้จะบังเกิดนิสัยได้ง่ายกว่าเด็กรุ่นอื่นนิสัยกระทำให้เกิดอัตลักษณ์ นี่เป็นรุ่นที่ต้องเน้นถึงหลักศีลธรรมอันเป็นมูลฐานสำคัญในเรื่องการปกครองตนเอง การเชื่อฟัง และความจริง นักประพันธ์คนหนึ่งกล่าวว่า “นักเลงขี้เมานั้นเกิดก่อนเมื่อเป็นเด็กไปโรงเรียนแล้ว” ถ้าเด็กนั้นปกครองตัวเองไม่ได้ บัดนี้เป็นเวลาที่จะฝึกหัดนิสัยอธิษฐานเชื่อฟัง อ่านพระธรรม ไปโบสถ์ และถวายทรัพย์ เราควรจำไว้ด้วยว่านิสัยดีนั้นเกิดง่ายและทิ้งยาก เช่นเดียวกับนิสัยชั่วเหมือนกัน นิสัยซึ่งเกิดในรุ่นนี้จะเป็นเหมือนสายโซ่ที่จะหักทำลายไม่ได้เมื่อเขามีอายุถึง 21 ปี

5. ความเจริญฝ่ายจิตวิญญาณ

(1) เด็กคนใดที่ได้รับการฝึกสอนมาดีแล้ว พออายุถึงรุ่นนี้เขาอาจตัดสินใจประกาศตนว่ารักพระคริสต์ได้ และแสดงความจำนงว่าจะปรนนิบัติพระองค์ผู้เป็นพระเจ้าและผู้ช่วยและพระมหากษัตริย์ จึงควรที่จะหาหนทางช่วยเหลือให้เด็กมีความกล้าหาญตัดสินใจดังกล่าวแล้ว

(2) เป็นเวลาที่เด็กจะรู้สึกคิดใจมากในเรื่องความยิ่งใหญ่และฤทธานุภาพของพระบิดาเจ้า และของพระเยซูพระมหากษัตริย์ เขาไม่ชอบเรื่องพระเยซูเป็นทารกเท่ากับ กับเรื่องวีรชนผู้กล้าหาญที่ขับไล่คนแลกเงินจากโบสถ์ และเผชิญหน้ากับผู้ใส่ร้ายโดยไม่พุดอะไรสักคำ

(3) ชีวิตคริสเตียนด้านวีรชน เป็นชีวิตที่พอใจเขามาก ควรนำเอาชีวิตประวัติของบุคคลที่ดี ๆ ในพระคริสตธรรมคัมภีร์มาสอนเขา และควรสอนเขาว่าชีวิตคริสเตียนคือการกระทำกิจของวีรชนทุก ๆ วันนั่นเอง

คำแนะนำครูที่สอนมัธยมต้น

จงจัดแผนนี้ขึ้นด้วยให้มีเจ้าหน้าที่และครู แยกเด็กผู้ชายและเด็กผู้หญิงไว้พวกละชั้น มีห้องต่างหากจัดไว้เรียบร้อย มีแผนที่ตัวอย่าง และรูปภาพของวีรชนสิ่งเหล่านี้เป็นของมีค่ามาก

ระเบียบการของนักเรียนแผนกมัธยม ควรพิมพ์ออกไปและใช้ให้สัมพันธ์กับบทเรียนตามวัย ให้เด็กง่วนอยู่กับบทเรียนของเขา ทำหนังสือบรรยายเรื่องขึ้นให้มีภาพประกอบ มีแผนที่และการฝีมืออื่น ๆ รวมได้ด้วยก็ยิ่งดี พยายามให้เขาประจักษ์ใจเสมอว่าพวกคริสเตียนนี้มีงานบางสิ่งบางอย่างที่ต้องกระทำเสมอ

ให้เด็กไปหาตัวอย่างของโบราณวัตถุ บัตรมาให้ท่านเพื่อประกอบการสอน
จงวางแบบชีวิตคริสเตียนไว้ให้คิดหุติดตาเขา

แผนผังในกระดานดำ

	1. ความเจริญฝ่ายกาย	มีการกระทำมากขึ้น (1) มีความสัมพันธ์ต่อต่างประเทศ
	2. ความเจริญฝ่ายสังคม	(2) เพื่อนสนิท (3) น้ำใจการรวมหมู่ (1) ความจำ
วัยเด็กพวกใหญ่	3. การเจริญฝ่ายความคิด	(2) การอ่าน (3) บูชาวีรชน
	4. ความเจริญฝ่ายศีลธรรม	(1) อยู่ในปัจจุบัน (2) ปลุกฝังนิสัย
	4. ความเจริญฝ่ายวิญญาณ	(1) รับพระคริสต์ (2) ชอบความกล้าหาญ

คำถามทดสอบ

1. เด็กคนนี้มีความสัมพันธ์ในเรื่องต่างเพศอย่างไรบ้าง
2. ความจำที่แม่นยำของเด็กมัธยมต้นนี้มีประโยชน์อะไร
3. เราจะช่วยการอ่านของเด็กมัธยมต้นได้อย่างไร
4. เราสังเกตเห็นความจริงฝ่ายศีลธรรมของเด็กคนนี้อย่างไรบ้าง
5. เราควรช่วยให้เขาปลูกฝังนิสัยชนิดใด
6. ในความเจริญฝ่ายจิตวิญญาณนั้นเราหวังอะไรบ้าง
7. เด็กคนนี้สนใจในอัตลักษณ์ตอนใดของพระเยซู
8. ชีวิตคริสเตียนด้านไหนที่ติดอกติดใจเด็กคนนี้มาก
9. เราจะให้เด็กคนนี้ร่วมงานอยู่กับงานของเขาได้อย่างไร

บทที่ 6   วัยรุ่น พวกเล็ก (มัธยมปลาย) (อายุ 12,13 และ 14 ปี)

เราจะไม่เรียกเขาว่าเด็กต่อไป เราจะเรียกพวกนี้ว่า พวกวัยรุ่น (Adolescence) พวกวัยรุ่นเป็นพวกที่คั่นกลางระหว่างวัยเด็กและวัยรุ่นสาว

เดี๋ยวนี้นักเรียนผ่านพ้นวัยเด็กมาแล้ว กำลังจะก้าวไปสู่ประจวบวัยรุ่นสาวแต่ยังไม่ถึง วัยนี้มีเรื่องสำคัญ คือ

1. ความเจริญฝ่ายกาย

(1) ขนาด เป็นวัยที่เจริญเติบโตมาก พวกผู้ชายจะสูงและพอมเพริช และสวมกางเกงขายาว ผู้หญิงวัยนี้เจริญก่อนผู้ชาย แต่ความเจริญของผู้ชายนานกว่า ผู้หญิงอายุ 13 ปี มักจะสูงกว่าผู้ชายอายุเท่ากัน ผู้หญิงแตกเนื้อสาวก่อนผู้ชาย

(2) ความเทอะทะ เพราะร่างกายโตเร็วจึงทำให้เทอะทะ กระดูกและกล้ามเนื้อเปลี่ยนแปลงไปรวดเร็วมากจนผู้ชายและผู้หญิงต้องเริ่มฝึกร่างกายของตนใหม่อีก ผู้หญิงมักทำขามตก และผู้ชายถึงงไม่รู้จักใช้มือทำอะไรดี เขาไม่สามารถจะปรับปรุงตนเองให้เข้ากับร่างกายที่เติบโตนี้ได้

(3) กำลังงาน ผู้ชายอายุ 13 นี้ คู่อย่างกับปรอทที่เดือด หัวใจของเขาโตขึ้นและเต้นแรงทำให้เขามีกำลังมากขึ้น เขาปิดประตูปังปัง ผีวปากแล้วตะโกนสุดเสียง แต่ความอดทนไม่มีใครจะมี เพราะเหตุนี้เองพวกพายุแคะเหล่านี้จึงมักเสียเร็วแรงไปมาก ๆ

ร่างกายเปลี่ยนแปลงไปมากเหลือเกิน จนพวกวัยรุ่นรู้สึกตัวว่าเขามีกำลังใหม่เกิดขึ้นแล้ว

2. ความเจริญฝ่ายสังคม ที่แรกเขาเป็นคนเห็นแก่ตัวแล้วเจริญเติบโตขึ้นมาสู่ความเป็นชนชาติหนึ่ง ในการที่อยู่กันเป็นพวก ๆ เขารู้สึกในประโยชน์และความพอใจในชีวิตนี้ และปรารถนาจะมีชีวิตเป็นหมู่ของเขาเอง ซึ่งเขาจะมีส่วนอย่างเต็มที่

(1) สัญชาตญาณอยู่เป็นหมู่ คงเจริญต่อไป การเปลี่ยนแปลงที่มีในตัวเขา พร้อมกับอวัยวะใหม่ที่เกิดขึ้น กระทำให้เขารู้สึกเปล่าเปลี่ยวใจ เขาต้องมีมิตรที่สนิทสนม เขามักรู้สึกว่าพี่ชายไม่เข้าใจเขาแล้ว เขาก็ไปคบเพื่อน “สำเภาเดียวกัน” กับเขา เพราะความปรารถนาที่จะเห็นอกเห็นใจกันจึงดึงเอาเพื่อนฝูงของเขาเข้ามารวมกันเป็นคณะ

(2) เล่นเป็นทีม เขาชอบเล่นกีฬาที่ต้องใช้ฝีมือเช่นหมากรุก และยิ่งกว่านั้นเขาชอบกีฬาที่เล่นเป็นทีม เช่นบาสเกตบอล หรือฟุตบอล ซึ่งเป็นการเล่นที่แต่ละบุคคลทั้งประโยชน์ของตนเองเพื่อเห็นแก่ประโยชน์ของทีม เขาค่อย ๆ ศึกษาบทเรียนเรื่องการปกครองตนเอง และการยอมเสียสละเพื่อผู้อื่น

(3) การแยกเพศคงดำเนินต่อไป ผู้ชายที่ตกไปในหมูผู้หญิงเป็นต้องแยกทีเดียว ขณะนี้ผู้หญิงโตเร็วกว่าผู้ชาย จึงกระทำต่อผู้ชายคั่งว่าผู้ชายเป็นพวกที่มีอายุอ่อนกว่า และมีความสนใจในผู้ชายนี้น้อยเต็มที่

3. ความเจริญฝ่ายความคิด

แม้ว่าความคิดในวัยนี้จะเจริญซ้ากว่าในวัยอื่น ๆ ก็ดี แต่ก็ยังเจริญเรื่อย ๆ ไปถ้าไม่มีอะไรรบกวน

(1) การเลียนแบบ ขณะนี้พวกวัยรุ่นกำลังจะเลียนแบบของวีรชนผู้ใหญ่ เขาชอบพระนเรศวร และท้าวเทพกษัตรี

(2) ความคิดฝัน ความคิดฝันของเขาก่อให้เกิดอุดมคติเมื่อนั่งฝัน เขาไปอยู่ในอีกชีวิตหนึ่งซึ่งเป็นที่พอใจเขา ถ้าไม่ระวังความโน้มแน้วด้านนี้แล้วจะทำให้กำลังจิตใจอ่อนลง และเขาจะมีชีวิตที่แท้ที่เป็นปรกติสุขไม่ได้ เขามักดูหมิ่นงานเล็ก ๆ น้อย ๆ และฉวยโอกาสทำงานชิ้นใหญ่ ผู้ชายพอใจอ่านหนังสือนวนิยายต่าง ๆ ผู้หญิงชอบอ่านเรื่องรัก ผู้ชายก็คล้ายนกโผออกจากบ้าน ไปหาเชื้อที่เขาพอใจ นี้แหละเราจึงได้พบเด็กเกกมะเหรกและเด็กหนีไปจากบ้าน

4. ความเจริญฝ่ายศีลธรรม

(1) ความไว้วางใจในตนเอง เพราะกำลังใหม่เกิดขึ้น พวกผู้ชายก็มีความไว้วางใจในตนเอง และในความสามารถของตนเองเป็นอย่างมาก เราจะประจักษ์ชัดขึ้นในเมื่อเด็กว่า “รู้หมดแล้ว” เขาเริ่มตำหนิและขัดใจในคำตักเตือนของบิดามารดา พวกผู้ชายชอบเถียง-เถียงเท่านั้นแหละ และไม่ยอมเข้าใจ เขาชอบการโต้วาทีมาก

ในระยะนี้ไม่สมควรที่จะปล่อยเด็กให้อยู่ในความสนใจของชนหมู่มากเกินไป เพราะการที่กระทำเช่นนั้นอาจจะทำให้เด็กรู้สึกว่าเขาเป็นคนสำคัญ

ความคิดของพวกผู้ชายขณะนี้ ต้องการโลกอันกว้างกว่าเก่า และให้มีแผนผังและให้มีภาระนึ่งฝันบางที่เขาอาจจะขโมยเงินไปทำอะไรตามที่เขาคิดไว้

(2) มีอาเวครุนแรง ชีวิตด้านอาเวคของพวกนี้นี้กำลังรุนแรงมาก ถ้ามิได้รับการปกครองให้ดีแล้ว อนาคตของเขาอาจอับปางลงได้ มีอาเวคบางชนิดที่ต้องยับยั้ง บางชนิดต้องขยายให้กว้างขวาง และบางชนิดต้องรับการสนับสนุน ความเกลียดชังต้องได้รับการนำให้รู้จักเกลียดชัง ความชั่ว และความบาปความรักก็ควรส่งเสริมให้รักพระเจ้า และเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน ความรู้สึกในความยุติธรรมกำลังเข้มจัดด้วย เพราะฉะนั้นต้องระวังการทำโทษให้หนัก อาเวคอันเป็นความรู้สึกธรรมดา จะถูกระทบกระเทือนอย่างง่ายดาย โดยกาลงโทษอย่างไร้ความเมตตาหรือการเพิกเฉยไม่สรรเสริญเขา เมื่ออาเวคถูกปลุกขึ้น

แล้ว ต้องให้หมดสิ้นไปด้วยการกระทำ มิฉะนั้นอัตลักษณ์ก็จะอ่อนแอลง ถ้าหากเกิดความเห็นอกเห็นใจ
ขึ้นมาควรรหาโอกาสให้เขาได้ทำอะไรสักอย่างหนึ่งเพื่อสนองที่เดียว

(3) ความควรลับ ความตรงไปตรงมาอย่างเต็มหมดไปแล้ว พวกผู้ชายวัยรุ่นเริ่มมี “ลึนการทูต”
และมีความควรลับขึ้นแล้ว เขาจะไม่ยอมบอกครูตรง ๆ ว่าเขาคิดอย่างไร และไม่ยอมตอบคำถาม โผงผาง
อย่างกับเมื่อเป็นเด็ก ๆ ซาลียากได้บุญแจมาใส่หีบของเล่น และชวนขึ้นอยากมีห้องของเธอเอง

5. ความเจริญฝ่ายจิตวิญญาณ

(1) พระคริสต์เป็นอุดมคติในเรื่องความเป็นผู้ชาย ความกล้าหาญและความบริสุทธิ์สะอาด คน
รักพระคริสต์ เพราะสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำ วิวาทของการทรงยอมเสียสละของพระองค์เป็นเรื่องถูก
ออกถูกใจของพวกวัยรุ่นมาก

(2) พวกวัยรุ่นนี้ต้องการศาสนาที่มีการปฏิบัติกันจริงจัง ทั้งผู้ชายและผู้หญิงอยากทราบว่าเขา
ต้องทำอะไรจึงจะเป็นที่พอพระทัยพระคริสต์

คำแนะนำครูมัธยมปลาย

1. จัดชั้นของท่านเป็นพวก ๆ และให้มีการประชุมกันทุกสัปดาห์
2. ให้งานเขาทำเป็นอย่าง ๆ ไป
3. ให้ความเห็นอกเห็นใจมากกว่าการกล่าวโทษ
4. ระวังอย่าให้เด็กพวกวัยรุ่นระแวงได้ในเรื่องการกล่าวโทษหรือกล่าวสรรเสริญกันอย่าง

เปิดเผย

5. พึงจำไว้ว่าความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนมีค่ายิ่งกว่า วิธีการหรือบทเรียน

แผนผังในกระดานดำ

	1. ความเจริญฝ่ายกาย	(1) ขนาด (2) ความสะอาด (3) กำลังงาน
	2. ความเจริญฝ่ายสังคม	(1) อยู่เป็นหมู่ (2) เล่นเป็นทีม (3) แยกเพศ
วัยรุ่นพวกเล็ก	3. การเจริญฝ่ายความคิด	(1) การเลียนแบบ (2) ความคิดฝัน
	3. ความเจริญฝ่ายศีลธรรม	(1) ความไว้วางใจในตนเอง (2) อาเวครุนแรง (3) ความควรลับ
	4. ความเจริญฝ่ายวิญญาณ	(1) พระคริสต์เป็นผู้อุทิศ (2) ศาสนาที่ปฏิบัติกันได้

คำถามทดสอบ

1. พวกวัยรุ่นหรือ (Adolescence) มีความหมายอย่างไร
2. กำลังงานของพวกวัยรุ่นปรากฏตนขึ้นมาอย่างไร
3. ความปรารถนาในการเล่นเป็นทีมปรากฏขึ้นมาอย่างไร
4. ความรู้สึกนึกคิดต่อเพศตรงข้ามมีอย่างไรบ้าง
5. ความคิดฝันเป็นอย่างไรบ้าง
6. พวกวัยรุ่นแสดงความไว้วางใจตนเองอย่างไร
7. ควรควรกระทำอย่างไรต่ออาเวครุนแรงของผู้ชายและผู้หญิงในวัยรุ่น
8. ความควรลับแสดงตัวขึ้นมาอย่างไร
9. พระอัครลักษณะอันใดของพระคริสต์ซึ่งเป็นที่ถูกอกถูกใจพวกวัยรุ่นนี้มาก
10. จงให้คำแนะนำ ในการสอนพวกวัยรุ่น

บทที่ 7   วัยรุ่นนพวกกลาง (นิสัย) (อายุ 14,16 และ 17 ปี)

เมื่อถึงตอนนี้เราจะแลเห็นว่าพวกวัยรุ่นที่ทะเลาะทะเลาะโตเร็ว และที่บ้าบิ่น ได้เป็นนิสัยที่ช่างคิด สง่าผ่าเผยและเจริญเต็มขนาด

1. ความเจริญฝ่ายสังคม

(1) ความพอใจในเพศ พวกผู้หญิงเริ่มรู้จักแต่งตัวให้น่ารักน่าเอ็นดูและพวกผู้ชายก็แข่งไม่ยอมแพ้ผู้หญิง เมื่อปีกลายไปสาวว่าคนที่หิวผมเป็นมันปราบมาปีนี้เขาก็เอาน้ำมันละเลงผมของเขาจนเต็ม และหิวเรียบทุกวัน การพูดจาคุยกันระหว่างเพศเป็นเรื่องที่สนใจกันมาก นี่แหละเป็นระยะที่จะตกหลุมรักได้ง่ายพวกผู้ชายเริ่มทำอะไรต่ออะไรเอง ส่วนพวกผู้หญิงก็ทำตัวเป็นผู้พิพากษาลงมติเห็นชอบหรือไม่เห็นชอบในความสนใจของพวกผู้ชาย

(2) ความสนใจในสังคมกว้างออก ชีวิตสังคมของเขากว้างขวางออก อนุชนวัยนี้เริ่มหย่อนความสนใจในเรื่องคณะเล็ก ๆ ของตน เขาเริ่มสนใจคนทั่วไปเขาเริ่มสนใจในสมาคม และยินดีที่มีส่วนในงานปีและงานสังคมอย่างอื่น ๆ ของคริสตจักร

2. ความเจริญฝ่ายศีลธรรม

(1) ความเป็นอิสระ ในวัยนี้มีเด็กหลายคนลาออกจากโรงเรียนไปทำงานเสีย กล่าวได้ว่าเขามีสิทธิ์ที่จะต้องตัดสินใจสำหรับตัวเองว่า เขาควรไปไหนและควรทำอะไร และก็มีหลายคนทีเดียว ที่เริ่มทิ้งรวิวารศึกษาเสีย ทางโรงเรียนต้องจำไว้ว่าเด็กวัยนี้ต้องการออกความคิดเห็นในการจัดชั้น ต้องให้เขามีเสียงในเรื่องนี้บ้าง ควรให้เขารู้สึกว่าการแนะนำของเขาและช่วยเหลือของเขานั้นเป็นสิ่งที่ทางโรงเรียนประสงค์ เพื่อเสริมสร้างแผนกของเขาให้เจริญขึ้น

(2) ความโน้มน้าวทางอาชญากรรม จำนวนบุคคลที่ต้องโทษทางอาชญากรรมครั้งแรกมากที่สุดเป็นคนอายุ 12-16 ปี พวกผู้หญิงอาจตกในอำนาจความดีหรือความชั่วได้ระหว่างอายุ 11-17 ปี เขากล่าวกันว่าที่ปารีส ในจำนวนคนที่ถูกจับปีหนึ่งซึ่งมีประมาณ 26,000 คนนั้น เป็นพวกอายุต่ำกว่า 20 ปีเสีย 16,000 คนเราต้องทำทุกวิถีทางที่จะให้พวกวัยรุ่นเป็นคนที่ซื่อสัตย์สุจริตและกระหมัดกระหม่อม การที่พวกวัยรุ่นนิสัยนี้โน้มน้าวไปทางอาชญากรรม ก็เห็นจะเป็นเพราะอัตลักษณ์ยังไม่มั่นคง ยังโอนเอนอยู่และอนุชนก็ยังหวั่นไหวไปตามแต่ว่าความโน้มน้าวด้านใดจะมาดูดดึงไป

3. ความเจริญฝ่ายจิตวิญญาณ

(1) นี่เป็นวัยแห่งความสนเท่ห์ เด็กเล็ก ๆ รับตามคำบอกเล่าโดยไม่มีปัญหาถาม ส่วนอนุชนวัยนี้อยากทราบเสมอว่า “ทำไม” ต้องอย่างนี้ อย่างนั้น อนุชนจะนำคำสอนที่ตนได้รับมาแยกแยะดูหมัด แล้วก็ปรุงแต่งเป็นของเขาเองใหม่ เพราะฉะนั้นคำสั่งสอนอย่างตรงไปตรงมาในเรื่องพระเจ้า และ

ความสัมพันธ์ที่มีต่อมนุษย์ แก่เด็กที่ยังเล็ก ๆ อยู่ นั่นจะช่วยชีวิตอนุชนมั่นคงขึ้นในวัยอันเป็นหัวเลี้ยวหัวต่อนี้

(2) นี่เป็นวัยที่เกิดการตื่นตัวทางศาสนา จิตวิญญาณของอนุชนแสวงหาพระเจ้า คริสเตียนส่วนมากมักตัดสินใจในวัยรุ่นนี้ ถ้าเขาได้รักและติดตามพระเยซูก่อนวัยนี้แล้ว การตื่นตัวอย่างใหม่จะเกิดขึ้น ดร. โค (Dr. Coe) ทำรายงานคนกลับใจไว้ 1784 คน และปรากฏว่าบรรดาคนที่มาเชื่อพระเยซูนั้นเมื่อเฉลี่ยอายุแล้ว ได้ 16 ปี ผู้ประพันธ์คนเดียวกันนี้ได้เขียนไว้ว่า สภาพความคิดของเด็กวัยรุ่น เหมาะสมโดยเฉพาะแก่การที่จะรับความพิงพิงใจด้านศาสนา จึงสมควรที่จะให้การสนับสนุนทุกวิถีทาง เพื่อให้เด็กวัยนี้มอบจิตใจไว้แก่พระคริสต์ แต่อย่างไรก็ตามควรจดจำไว้ด้วยว่า ในเมื่อมีคนเป็นอันมากต้องมีความชำนาญอย่างใดอย่างหนึ่งที่เด่นในการมาหาพระคริสต์ ยังมีเด็กอนุชนเป็นอันมากที่มาถึงพระคริสต์อย่างธรรมดาที่สุด เหมือนกลางคืนกลับเป็นกลางวัน ไม่มีใครจะต้องมากระทำซ้ำกับคนอื่นในเรื่องนี้

(3) การกระทำที่จำเป็น ต้องมีงานเป็นอย่าง ๆ ให้พวกนิสิตกระทำ เป็นสิ่งสำคัญยิ่งที่จะให้ความเจริญของอัตลักษณ์เป็นความเจริญที่ติดพันอยู่กับคริสตจักรของเขาเอง เพื่อเขาจะได้มีส่วนในการช่วยสังคมให้ดีขึ้น ช่วยขยายงานคณะจาริกทูต และงานบริการคริสเตียนอย่างอื่น ๆ

คำแนะนำครูของพวกวัยนิสิต

จำไว้ว่านักเรียนวัยนี้หายหน้าไปจากระบบการศึกษามากที่สุดและเข้ามาน้อยกว่าวัยอื่น ๆ

งานที่เห็นอกเห็นใจกันเท่านั้นที่จะดึงเหนี่ยวเขาไว้ได้

ควรให้ประจักษ์แก่ชั้นของตนอยู่เสมอว่าการเป็นคริสเตียนนั้นคือการพยายามเป็นอย่างพระคริสต์

ท่านต้องอดทน นักเรียนต้องผ่านยุค “ถูกดึงถูดยึด” และเขาต้องการความสนใจอันกอปรด้วยใจกรุณาอย่างมากมายของท่าน

จงให้นักเรียนมีเสียงในการปกครองชั้นของตนบ้าง

ตรวจดูว่าบทเรียนที่ท่านสอนอยู่นั้นสัมพันธ์กับชีวิตความเป็นอยู่ของเด็กอย่างสนิทสนมหรือไม่

แผนผังในกระดานดำ

1. ความเจริญฝ่ายสังคม	1. ความพอใจในต่างเพศ
2. ความเจริญฝ่ายศีลธรรม	2. ความสนใจในสังคมกว้างออก
วัยรุ่นพวกกลาง	1. ความเป็นอิสระ
	2. ความโน้มน้าวทางอาชญากรรม
4. ความเจริญฝ่ายวิญญาณ	1. ความสงสัยสนเท่ห์
	2. การตื่นตัวทางศาสนา
	3. การกระทำ

คำถามทดสอบ

1. เด็กวัยรุ่นพวกกลางนั้น รวมเด็กอายุเท่าใดไว้บ้าง
2. เด็กวัยรุ่นพวกนี้มีความสัมพันธ์ทางเพศอย่างไรบ้าง
3. ความสนใจในสังคมทั่วไปในวัยนี้มีอะไรบ้าง
4. ทั้งผู้ชายและผู้หญิงแสดงความเป็นอิสระของเขาอย่างไร
5. เราจะกล่าวเรื่องความสนเท่ห์ของวัยรุ่นพวกนี้ว่าเป็นอย่างไรได้บ้าง
6. จงอธิบายถึงความโน้มน้าวของทางอาชญากรรมของวัยรุ่นพวกนี้
7. ทำไมเราควรชักชวนพวกวัยรุ่นพวกนี้ให้รับพระคริสต์
8. ทำไมเราต้องหางานเป็นชิ้นเป็นอันให้พวกนี้
9. จงให้คำแนะนำแก่ครูของนักเรียนวัยรุ่นพวกนี้

บทที่ 8 วัยรุ่นพวกใหญ่ อนุชน (คนหนุ่มสาว) (อายุ 18-23 ปี)

อนุชนอายุรุ่นนี้มีความเคลื่อนไหวทางกายและเราต้องช่วยให้เขาก่อตั้งความแน่ใจของเขา ช่วยขบปัญหาความสงสัยของเขา และช่วยให้เขาจะแผนชีวิตของเขาด้วย

1. ความเจริญฝ่ายกาย อนุชนนี้สูงเต็มขนาดแล้ว ต่อไปความเจริญเติบโตฝ่ายกายจะเกี่ยวกับน้ำหนักและกำลังเท่านั้น เขามีความจริงจังในทุกอย่าง และกำลังกายของเขาก็มากมายน่าอัศจรรย์ใจเขาชอบกีฬากลางแจ้งทุกอย่าง ไม่เคยเบื่อกีฬาเสียเลย ถ้ามีกีฬาที่สนุกแล้ว จะช่วยให้เขามีความสนใจในงานรวิวารศึกษาอยู่เสมอได้ และเขาจะศึกษาบทเรียนอันเกี่ยวกับความไม่เห็นแก่ตัวและการปกครองตนเองได้ด้วย

2. ความเจริญฝ่ายความรู้และเชาวน์ อนุชน วัยนี้เป็นวัยความรู้และเชาวน์ แน่นอนที่เดียวเขาเป็นหน่วยต่อระเบียบการเก่า ๆ และร้อนใจในการหาอะไรใหม่ ๆ บางทีเอาเกิดความนิยมชั่วขณะและนำสมัยชั่วคราวอย่างถึงขีดสุด และเขาอาจเลิกไม่มาเรียนรวิวารศึกษา เพราะเขาคิดว่ามันเป็นเรื่องซ้ำซากเกินไป

(1) ความตั้งใจเป็นไปตามความสมัครใจ อนุชนจะตั้งใจในเรื่องที่ไม่มุ่งใจได้ โดยที่เขาคิดว่าการกระทำเช่นนั้นจะเป็นประโยชน์แก่เขาในอนาคต สาเหตุแห่งการกระทำของเขาอาจมาจากภายนอก หรือภายในคือว่าการที่เขาตั้งใจเช่นนั้น เพราะว่าเขาจะได้รับผลตอบแทนในกิจการงานของเขา หรือไม่ก็จะทำให้อัตลักษณ์ของเขาเจริญขึ้น

(2) ความทรงจำเกิดเป็นความจำตามระบบ ต้องมีความเข้าใจและความสัมพันธ์มาช่วยความทรงจำ จิตใจไม่ยอมจำอะไรต่ออะไรตะพืดตะพือต่อไปแล้ว เขาจะจำข้อพระธรรมยากขึ้น

(3) ความคิดฝันเป็นไปในการทำนงเสริมสร้าง อนุชนจะประดิษฐ์เครื่องกลไก สร้างเรื่องและภาพต่าง ๆ เขาชอบปริศนายุ่งยาก หรือการเล่นและงานที่มีปัญหา มาก ๆ เขาทำการตัดสินใจรวดเร็วและไม่ใคร่รอบคอบ เพราะขาดการไตร่ตรอง และเพราะการสังเกตที่บกพร่อง

(4) การใคร่ครวญหาเหตุผลมั่นคงขึ้นแล้ว เราทราบแล้วว่าทารกร้องไห้เมื่อถูกทิ้งไว้คนเดียว นั่นคือการใคร่ครวญหาเหตุผลเริ่มปรากฏตัว และก็ค่อยเจริญขึ้น จนบัดนี้การใคร่ครวญหาเหตุผลก็ปรากฏเด่นขึ้น

3. ความเจริญฝ่ายจิตวิญญาณ

(1) ความไม่เห็นแก่ตัว อนุชนพร้อมอยู่เสมอที่จะยอมเสียสละให้แก่คนอื่น ๆ แต่เขาต้องเห็นผลจึงจะกระทำ เขาจะมีความยินดีที่จะรับใช้ถ้าเขาเห็นผลดีเกิดจากการรับใช้ระเบียบการบริการของแผนก อนุชนก็ดี การประชุมอนุชนหญิงหรืออนุชนชายก็ดี คณะสหภาพแห่งกางเขน ฯลฯ ก็ดี เป็นบริการที่ไม่เห็นแก่ตัวซึ่งอนุชนวัยพอใจกระทำ

(4) ความสงสัยคงมีต่อไป อนุชนเป็นจำนวนมากต้องผ่านยุคทดลองนี้ไป เขามีปัญหาถามถึงความจริงข้อใหญ่ ๆ ในพระคริสตธรรมคัมภีร์และเขาต้องคิดให้ตลอดในเรื่องพระเจ้า และความสัมพันธ์ของเราต่อพระเจ้า ถ้ามีการนำที่ก่อกปรด้วยเมตตาอดทน และไหวพริบ อาจช่วยเขาให้เกิดความไว้วางใจอย่างเข้มแข็งและแน่นอนได้

(3) ผลต่าง ๆ ฝ่ายวิญญาณจิต

(ก) ความไว้วางใจแน่นอนยิ่งขึ้น โดยการศึกษาพระวจนะของพระเจ้าโดยตรงไปตรงมาโดยความอดทนและความรัก จะทำให้ความสงสัยสั่นหวั่นหายไป และความเชื่อไว้วางใจของเขาจะตั้งมั่นคงบนรากฐานที่ก่อกปรด้วยเหตุพอเพียง

(ข) มิตรภาพของพระคริสต์เป็นที่ถูกอกถูกใจเขา ในวัยนี้พระคริสต์เป็นมิตรสหายของเขาและที่รู้สึกว่ามีมิตรภาพนั้นประเสริฐยิ่งขึ้นเสมอ การยอมเสียสละ และการยอมทรมานของพระเยซูคริสต์เป็นเรื่องจับใจเขามาก และทำให้จิตวิญญาณของเขาใกล้ชิดพระเจ้ายิ่งขึ้น พระอัครลักษณะอันบริบูรณ์ของพระคริสต์เรียกร้องการงานที่มีเกียรติอย่างสูงที่สุดจากเขา

(ค) เขาพอใจในบริการของพระคริสต์ เขาทราบซึ่งถึงความยิ่งใหญ่ของบริการคริสเตียน และงานขยายแผ่นดินของพระบรมอาจารย์ถูกใจเขา และเขาเข้ารับทำด้วยมีจุดประสงค์อันสูงศักดิ์และด้วยปลื้มปิติ เขามีความรื้อร่นอยากทำบางสิ่งบางอย่างเพื่อพระคริสต์และคริสตจักรให้สำเร็จ

คำแนะนำครูของชุมชน

1. การให้ปัญหาแก่นุชนเพื่อนำไปคิดหรือโต้กันนั้นเป็นสิ่งที่เขาชอบ
2. จงกล่าวถึงการศาสนศึกษา เพื่อเสนอให้เห็นภาวะในบ้าน ประเทศ และให้ชีวิตแต่ละคน ให้เขาเห็นความรับผิดชอบของเขาซึ่งมีต่อปัญหาสำคัญของชีวิตสังคม และชีวิตของพลเมือง
3. จงจัดอนุชนเป็นแผนกอนุชน แล้วจัดชั้นศึกษาพระคริสตธรรมคัมภีร์ แล้วเสนอเป้าหมายต่อไปนี้แก่เขา

(ก) “การที่จะนำสมาชิกในชั้นของตนให้มาภักดีเป็นส่วนตัวต่อพระเยซูคริสต์ ในฐานะที่พระองค์เป็นพระเจ้าผู้ช่วยและพระเจ้าผู้เป็นเจ้า”

(ข) “การที่จะแสดงชีวิตของคริสเตียนอย่างถูกต้อง คือกระทำการบริการแก่คนอื่นในพระนามและตามน้ำพระทัยของพระคริสต์”

แผนผังในกระดานดำ

1. ความเจริญฝ่ายกาย	1. สูงเต็มขนาด
	2. กีฬา
	1. ตั้งใจตามที่สมควรใจ
2. ความเจริญฝ่ายความรู้และเชาวน์	2. ความจำตามระบบ
	3. ความคิดฝันเสริมสร้าง
วัยเด็กพวกใหญ่	4. การใคร่ครวญถาวร
	1. ความไม่เห็นแก่ตัว
3. ความเจริญฝ่ายจิตวิญญาณ	2. ความสงสัยสนเท่ห์
	3. ผล (ก) ความไว้วางใจ
	(ข) มิตรภาพกับพระคริสต์
	(ค) ความปิติในบริการ

คำถามทดสอบ

1. จงบรรยายถึงชีวิตฝ่ายกายของอนุชนรุ่นนี้
2. จงกล่าวถึงความเจริญฝ่ายความรู้ของอนุชนรุ่นนี้
3. ความตั้งใจของวัยนี้ต่างกับความตั้งใจของวัยเด็กอย่างไรบ้าง
4. ความคิดฝันปรากฏตัวอย่างใดบ้าง
5. ความไม่เห็นแก่ตัว ปรากฏตัวอย่างใด
6. จงกล่าวถึงความสงสัยสนเท่ห์ของอนุชน
7. จงบอกผลฝ่ายจิตวิญญาณซึ่งหวังได้ในวัยนี้
8. จงให้คำแนะนำครูของอนุชน
9. อะไรบ้างที่ควรเป็นเป้าหมายของการจัดชั้นแผนกอนุชน

บทที่ 9   อย่างเข้าเป็นผู้ใหญ่ พวกผู้ใหญ่ (อายุ 24 ปีขึ้นไป)

“พระราชกิจอันทรงเกียรติสูงสุดของพระเจ้า คือมนุษย์แต่ศูนย์กลางของมนุษย์ทั้งสิ้น คือ บุตรมนุษย์ชาวกาลิลี”

“งานของวัยเด็ก คือ การรับไว้ และงานของอนุชนคือ การขยับขยายให้เหมาะสม ส่วนงานของผู้ใหญ่ก็คือ การรับใช้ สิ่งใดที่รับเข้าเมื่ออยู่ในจิตวิญญาณได้พอกพูนและใหญ่โตขึ้นแล้ว ต้องส่งออกไปอีก” (แลมอโร)

1. ความเจริญฝ่ายความคิด

กำลังความคิดอยู่ในระดับสูงที่สุด

(1) การตัดสินใจ และการใคร่ครวญหาเหตุผล ได้รับการฝึกหัดมาแล้ว ฝ่ายจิตใจทำงานไม่ได้เร็วเหมือนเมื่อครั้งยังเป็นอนุชน แต่การสรุปผลแน่นอนกว่าและมั่นคงกว่า

(2) กำลังใจเข้มแข็งมาก กำลังใจที่จะคิดและกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งแข็งแรงมาก เขาได้ชัยชนะต่ออุปสรรคที่พบเสมอและรู้จักเลือก

2. ความเจริญฝ่ายสังคม

(1) ความรักบ้านและครอบครัวเข้มแข็งขึ้น

(2) ความเป็นเพื่อนอย่างยืนยาวเกิดขึ้น

(3) ความเห็นอกเห็นใจอย่างซึ่ง ที่มีต่อคนจนและคนเคราะห์ร้ายมีขึ้น

(4) ความสนใจขยายออกไปถึงความต้องการของโลก

3. ความเจริญฝ่ายศีลธรรม เดียวนี้นิสัยคงที่แล้ว การเปลี่ยนความคิด อาชีพ และท่าทางแห่งชีวิตก็ยากขึ้น บุคคลที่ได้สร้างนิสัยแห่งความคิดฟุ้งใสและทำงานสุจริต จะรู้สึกว่าจะเป็นอย่างนั้นต่อไปก็ง่าย หญิงชายที่เคยชินต่อความไม่ชอบธรรมก็ไม่มีความสุข

4. ความเจริญฝ่ายจิตวิญญาณ

(1) จิตวิญญาณแสวงหาพระเจ้า ความจริงข้อนี้จะแสดงออกมาเป็นถ้อยคำหรือไม่ก็ตาม แต่รู้สึกว่ามีความต้องการฝ่ายจิตวิญญาณอย่างสุดซึ้งและหัวใจก็คอยท่าพระเจ้า ถ้าความรู้สึกด้านศาสนาไม่มีโอกาสเติบโตขึ้นได้ ความเป็นอยู่และความเพลิดเพลินแห่งชีวิตจะนำไปสู่ความเฉยเมยต่อศาสนา ถ้าไม่เปิดช่องให้พระเจ้าเป็นยอดเยี่ยมในชีวิตของเขาแล้ว อำนาจฝ่ายความชั่วที่ทำลายล้างนั้นจะกระทำกิจอันนำไปสู่ความหายนะทีเดียว

- (3) มีการประชุมอธิษฐานของชั้น
- (4) สนับสนุนให้สมาชิกไปประชุมนมัสการเพิ่มขึ้น
- (5) จัดหาปฏิคมให้แก่คริสตจักร
- (6) จัดการนมัสการในเรือนจำ โรงพยาบาล และในสถาบันอื่น ๆ
- (7) จัดครูสำรองไว้ให้แก่โรงเรียนวิวารศึกษา
- (8) จัดดำเนินโรงเรียนคณะจาริกทูต
- (9) เยี่ยมเยียนคนจนและคนเจ็บ
- (10) แก้ไขภาวะความเป็นอยู่ของประชุมชนให้ดีขึ้น
- (11) จัดให้มีหมู่ “ฟ้าใหญ่” ขึ้น
- (12) นำชายหญิงมาถึงพระคริสต์

แผนผังในกระดานดำ

1. ความเจริญฝ่ายความคิด	1. การตัดสินใจและการใคร่ครวญ
	2. กำลังใจ
	1. การสัมพันธ์ของครอบครัว
2. ความเจริญฝ่ายสังคม	2. มิตรภาพ
	3. ความเห็นอกเห็นใจ
แผนกวัยผู้ใหญ่	4. มีความสนใจในโลก
3. ความเจริญฝ่ายศีลธรรม	1. นิสัยคงที่
	2. เฉยเมยต่อศาสนา
	1. แสวงหาพระเจ้า
4. ความเจริญฝ่ายวิญญาณ	2. ต้องการศาสนา
	3. หาโอกาสทำงาน
	4. มีความรับผิดชอบประจำตัว

คำถามทดสอบ

1. พวกผู้ใหญ่มีงานสิ่งใดบ้าง
2. พวกผู้ใหญ่ที่มีความเจริญฝ่ายความคิดที่สำคัญนั้นมีอะไรบ้าง
3. จงกล่าวถึงความเจริญฝ่ายสังคมของพวกผู้ใหญ่
4. ความเจริญฝ่ายศีลธรรมมีอะไรบ้าง
5. ความเจริญฝ่ายจิตวิญญาณมีอะไรบ้าง
6. ทำไมโรงเรียนรวีวารศึกษาจึงควรมีชั้นผู้ใหญ่
7. อะไรเป็นบรรทัดฐานของชั้นผู้ใหญ่
8. ชั้นผู้ใหญ่สละ คืออะไร
9. จงบอกงานที่ชั้นผู้ใหญ่จะพึงกระทำได้มาบ้าง

บทที่ 10 เด็กที่ได้รับการเตรียมไว้รับคำสอน

ในการเตรียมสอนเด็ก และในการเตรียมเด็กไว้รับคำสอนนั้น ครูต้องถือหลักการอันเป็นมูลฐาน 4 ประการต่อไปนี้

1. ความตั้งใจ

ชะรอยขณะกำลังสอน ๆ อยู่ เด็กผู้ชายคนหนึ่งจะล้วงนกออกมาจากกระเป๋า เขาไม่มีความตั้งใจในบทเรียนต่อไปแล้ว คราวนี้ก็เปรียบเหมือนครูพูดกับหัวหลักหัวตอ เด็กจะไม่ได้ยินอะไรต่อไปแม้ว่าครูจะพูดชัดถ้อยคำกว่าก่อน เด็กไม่มีความตั้งใจเสียแล้ว คู่แข่งบางคนของครูมีชัยในวันนั้นแล้ว และดึงเอาความตั้งใจไปเป็นของเขาหมด

เมื่อครูทราบแล้วว่า ถ้าเด็กขาดความตั้งใจ จะไปนั่งสอนอยู่ที่ไร้ผล ครูต้องทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดใน 3 อย่างต่อไปนี้

(1) เลิกไม่สอนและยอมแพ้เด็กเสีย

(2) ใช้สิ่งเด็กสนใจนั้นดึงเอาความตั้งใจคืนมาให้เด็ก

(3) กระทำบทเรียนให้สนุกสนานจนเด็กจะสมัครใจหันจากสิ่งอื่นมาฟังท่าน ข้อนี้ต้องการฝึกมือและการฝึกหัดมาก

ความตั้งใจอาจเกิดจากความสมัครใจหรือเกิดขึ้นเองก็ได้ หรือจะเกิดจากการให้ความตั้งใจจริง หรือการถูกบังคับให้ตั้งใจก็ได้ คนหนึ่งคนใดจะตั้งใจเพราะเขาอยากฟังจริง ๆ หรือเพราะเขารู้สึกว่าควร จะฟัง หรือเพราะเขารู้สึกจำเป็นต้องตั้งใจฟังก็ได้ ความตั้งใจของเด็กเกิดขึ้นเอง เขาตั้งใจเฉพาะต่อสิ่งที่เขาพอใจ เราจะบังคับให้เขามีความตั้งใจอยู่นานนักไม่ได้ เราจะบังคับให้เขามีความตั้งใจอยู่นานนักไม่ได้ เพราะเหตุนี้เองจึงควรใช้บทเรียนสั้น ๆ และต่าง ๆ กัน ถ้าเกิดความไม่ตั้งใจขึ้นมาเมื่อไรก็ฟังเข้าใจเถิดว่า ความสามารถในการสำรวมใจนั้นหมดไปแล้ว

ความตั้งใจจึงเป็นสิ่งสำคัญที่สุดไม่ว่าสำหรับการสอนใด ๆ

2. ความสนใจ

เมื่อเราบังคับให้เด็กตั้งใจไม่ได้แล้ว เราต้องให้เขาเกิดความตั้งใจด้วยความเต็มใจ เขาจะฟังนิยายประหลาดอัศจรรย์ได้ตั้งชั่วโมง แต่จะฟังวิชาเลขสัก 10 นาที เห็นจะยาก ทำไม่เป็นเช่นนั้น

การเล่นเป็นส่วนสำคัญ เขาเล่นได้ไม่รู้จักเบื่อ ถ้าครูเอาการเล่นมาปะปนเข้ากับเรื่องราวมากเท่าใด เด็กก็จะบังเกิดความสนใจเพิ่มขึ้น ครูต้องการจะป้อนลูกกลอนที่เป็นความรู้เมื่อไร จึงเคลือบลูกกลอนนั้นด้วยน้ำตาลอันเป็นสิ่งที่เด็กสนใจมากที่สุดนั้นเสียก่อน ครูที่มีไหวพริบดี จะเสนอพระคริสต์

ตอนเป็นกุมารให้แก่เด็ก และเสนอพระคริสต์ในตอนเป็นวัยรุ่นให้แก่พวกเขาอายุ 12 ปี และพระคริสต์ผู้เป็นสหายและอาจารย์ก่อนอนุชนอายุ 18 ปี และพระคริสต์ผู้เป็นพระเจ้าให้แก่ผู้ใหญ่

3. จุดสัมพันธ์

(1) ต้องให้ความรู้ใหม่สัมพันธ์กับความรู้เก่า มีนิยายเก่า ๆ กล่าวว่าโลกเรานี้อยู่บนหลังของชายฉกรรจ์คนหนึ่ง และเท้าทั้งสองของชายคนนี้อยู่บนข้าง ส่วนข้างที่เหยียบอยู่บนหลังเท้า เมื่อมีคำถามว่า “แต่ยืนอยู่บนอะไรเล่า” ก็หาคำตอบไม่ได้ เรื่องอย่างนี้ไม่จู่ใจและก็ไม่มีประโยชน์ด้วย เพราะไม่มีรากฐานที่มั่นคง เมื่อมีความคิดอะไรเกิดขึ้นในจิตใจ ต้องมีความเคยชินเป็นรากฐานรองรับความคิดใหม่นั้นไว้ มิฉะนั้นความคิดใหม่นั้นก็จะจมหายไปในอนาคต การที่จะสอนแนวความคิดใหม่โดยไม่มี ความสัมพันธ์กับแนวความคิดเก่า ก็เปรียบเหมือนเทน้ำลงไปในกระชอนจะมีน้ำคงค้างอยู่ในกระชอนน้อยเต็มที จนไม่พอจะใช้ทำอะไรได้ ถ้าเราจะสอนเรื่อง “ความโปร่งใส” ให้แก่เด็ก แต่ไม่พูดถึงเรื่อง “ใสอย่างแก้ว” เสียก่อนเด็กจะไม่เข้าใจอะไรเลย

(2) คำสอนต้องสัมพันธ์กับความรู้ของเด็ก คือว่าต้องสร้างความรู้ใหม่ไว้บนความรู้เก่า เด็กจะไม่เข้าใจของใหม่อะไรเลยถ้าของใหม่นั้นไม่สัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมของเขา เขาจะเข้าใจความรักของพระคริสต์ได้ ต่อเมื่อเขาเข้าใจความรักของพ่อแม่ที่ดูแลเอาใจใส่เขา ถ้าเด็กไม่รู้จักว่า ญู๋คืออะไร เขาก็ไม่มีหนทางที่จะรู้จัก “ต้นพลับพลึงในหุบเขาได้” พระเยซูทรงสร้างความรู้เก่า เมื่อพระองค์ตรัสเรียกชาวประมงให้มาเป็นสาวกนั้น พระองค์ตรัสว่า ให้เขามาเป็น “ผู้จับคน” (ประมงคน) เรื่องนี้โยงไปสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมของเขา และเขาก็เข้าใจการทรงเรียกใหม่นี้สำหรับชานาพระคริสต์ตรัสถึงเรื่องการหว่านพืช

4. ภาษา ใช้ภาษาง่าย ๆ ถ้ามีคำไหนที่เขาไม่เคยใช้ มันจะกระทำให้ห้วงความคิดของเขาขาดไม่ติดต่อกัน เพลงที่เด็กร้องต้องมีถ้อยคำที่เด็กเข้าใจ ต้องมีความสัมพันธ์กับชีวิตประจำวันของเด็ก คำว่า “พระเทพบิดา” สำหรับเด็กไม่มีความหมายอะไรเลย แต่คำว่า “คุณพ่อ” หรือ “เสด็จพ่อ” ให้ความเข้าใจเขาทันที เมื่อพระเยซูตรัสอธิบายคำว่า “เพื่อนบ้าน” พระองค์ทรงเล่าเรื่องให้ฟังก่อน เมื่อจบแล้วผู้ฟังก็เข้าใจคำว่า “เพื่อนบ้าน” คำว่า “รัก” “บ้าน” “แม่” มีความหมายแก่เด็กแล้วตามสิ่งแวดล้อมของเขา เพราะคำทั้งสามเกี่ยวข้องกับชีวิตของเขาอย่างใกล้ชิดมาตั้งแต่ต้นแล้ว

พูดกับเด็กต้องใช้ภาษาเด็ก

แผนผังในกระดานดำ

เด็กที่ได้รับการ	1. ความตั้งใจ	
เตรียมไว้รับคำสอน	2. ความสนใจ	
	3. จุดสัมพันธ์	1. ความรู้ใหม่สัมพันธ์กับความรู้เก่า
	4. ภาษา	2. คำสอนสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม

คำถามทดสอบ

1. จงอธิบายถึงความสำคัญของความตั้งใจ
2. เราได้ความตั้งใจมาอย่างไร
3. ความตั้งใจโดยสมัครใจ และความตั้งใจโดยไม่มีใจสมัครใจต่างกันอย่างไร
4. เราจะปลูกความสนใจของเด็กให้ดีขึ้นได้อย่างไร
5. คำว่าจุดสัมพันธ์มีความหมายอย่างไร
6. พระเยซูทรงใช้ หลักจุดสัมพันธ์อย่างไรบ้าง
7. เราควรใช้ภาษาชนิดใด ทำไมต้องใช้อย่างนั้น
8. พระเยซูทรงกระทำอย่างไรเพื่อให้ความหมายของคำกระจ่าง

ภาคที่ 5

ครู

บทที่ 1 ครูของครู

ถึงครูจะรู้พระคริสตธรรมคัมภีร์เป็นอย่างดีและสามารถแปลความหมายให้ศิษย์เข้าใจได้อย่างเต็มภูมิก็ยังไม่พอ ที่จะทำการสอนให้ได้ผลอย่างแท้จริงนั้นต้องดำเนินตามวิธีของพระบรมอาจารย์ ถ้าเราสอนได้อย่างพระเยซู เราก็ทำงานได้ผลสำเร็จ

1. พระเยซูทรงทราบหัวข้อเรื่อง พระองค์ทรงทราบความจริง อย่างที่ยังไม่เคยมีมนุษย์คนใดทราบ พระองค์ทรงชำخองในพระธรรมคัมภีร์ พระองค์ตรัสเยี่ยงผู้มีข่าวที่จะประกาศเพราะฉะนั้นพระองค์จึงทรงประกอบด้วยสิทธิอำนาจในการตรัสพระองค์ไม่ทรงแคลงพระทัยในข้อที่พระองค์ตรัสนั้นเลย “เรากับพระบิดาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน” ยอห์น 10:30 “ผู้ที่ได้เห็นเราก็ได้เห็นพระบิดา”

ยอห์น 14:9 “ไม่มีผู้ใดมาถึงพระบิดาเว้นไว้มาทางเรา” ยอห์น 14:6

2. พระเยซูทรงรู้จักศิษย์ พระเยซูทรงคัดแปลงพระคำรัสของพระองค์ให้สอดคล้องกับสภาพของศิษย์ พระองค์ตรัสเรื่องหว่านพืชและการทำสวนอุ่นแก่ชานาชาไวร์ มัทธิว 13 ตรัสเรื่องแกะหายแก่ผู้เลี้ยงแกะ ลูคา 15:3-7 ตรัสกับแม่บ้านเรื่องไม้กวาดและตะเกียง ลูคา 15:8-10 โดยตัวอย่างที่ตรงต่อกรณีเหล่านี้พระองค์ทรงสั่งสอนความจริงที่สำคัญหลายประการ

3. พระเยซูทรงเห็นความดีในตัวศิษย์ วันหนึ่งพระองค์ทอดพระเนตรนะรันเอลเข้ามาหาพระบรมอาจารย์ตรัสว่า “ดูแน่คนชาติอิสราเอลแท้ที่ไม่มีอุบาย” ยอห์น 1:47 แน่ละนะรันเอลคงมีผิดบ้างแต่พระเยซูทรงเพ่งฝ่ายความดี และทรงติดต่อกับนะรันเอลด้วยความเห็นอกเห็นใจ และพอพระทัยในความดีที่นะรันเอลก็มาเป็นสาวก

4. คำสอนของพระเยซูนั้นง่าย แต่มีความหมายบริบูรณ์ ส่วนมากเป็นเรื่องราวที่ทรงเล่าให้ฟังสิ่งที่ทำกันอยู่เสมอทุกวัน อันเรียกว่ากิจวัตรประจำวันนั้น พระองค์ทรงหยิบมาสอนความจริงฝ่ายพระธรรมคัมภีร์ได้ เช่น คนปะเลื้อเก่า มัทธิว 9:16, เด็กเล่นกลางตลาด มัทธิว 11:16 คนพบขุมทรัพย์ที่ในนา มัทธิว 13:44 ตัวอย่างเช่นนี้และอื่น ๆ กระทำให้พระคำรัสของพระองค์เป็นที่จับใจ และผู้ฟังก็เข้าใจความหมายทันที

5. พระเยซูทรงใช้วิธีต่างกันตามเวลาและชนิดของผู้ฟัง ที่ริมบ่อน้ำ พระองค์ทรงสนทนากับสตรีอย่างกันเอง และสั่งสอนเธอโดยเธอหาตัวไม่ทรงประกาศความจริงใหญ่ ๆ ข้อหนึ่ง ยอห์น 4:1-42 สำหรับผู้เฒ่าที่นั่งอยู่ในธรรมศาลา พระองค์ทรงอธิบายตามพระธรรมคัมภีร์ พระองค์ทรงสอนสาวกขณะที่เดินหรือรับประทานพร้อมพระองค์ตรัสถามสอบความเข้าใจของสาวกให้เกิดความเข้าใจกระจ่าง

6. พระเยซูทรงสั่งสอนด้วยบุคลิกลักษณะของพระองค์ อธิพิพลอันเกิดจากชีวิตความเป็นอยู่ของพระองค์ สำคัญยิ่งกว่าวิธีสอนของพระองค์ ทำไมคนสิบสองคนผู้มีได้รับการศึกษาสูงจึงติดตามพระองค์ไปทุกวัน ไม่ใช่เพื่อหวังผลในโลกียสมบัติ เพราะพระองค์ตรัสบอกแล้วว่าพระองค์ไม่มีที่จะวางพระเศียรสาวกรักพระองค์เพราะพระองค์ก่อปรด้วยความคิด ความเห็นอกเห็นใจ และพอพระทัยในความดี พระองค์ตรัสชมหญิงหม้ายที่ให้ทาน ทรงพอพระทัยในความรักของมารีเยเรียมอันมีค่า ที่ใดที่ต้องการความรักที่สุด พระองค์ทรงรักมากที่สุด พระองค์มิใช่สหายที่เห็นอกเห็นใจดอกหรือ และทรงช่วยทุกคนอย่างปราศจากความเห็นแก่ตัว เราทั้งหลายจึงต้องปฏิบัติตามบุคลิกลักษณะของบรมอาจารย์ซึ่งมีอิทธิพลตึงคุณเอาชนะใจมนุษย์

แผนผังในกระดานดำ

ครูของครู { พระเยซู {	<ol style="list-style-type: none"> 1. ทรงทราบหัวข้อเรื่อง 2. ทรงรู้จักสาวก 3. ทรงพอพระทัยในความดีของศิษย์ 4. ทรงสอนง่าย ๆ 5. ทรงใช้วิธีสอนต่าง ๆ กัน 6. ทรงสอนด้วยบุคลิกลักษณะของพระองค์
----------------------------	--

คำถามทดสอบ

1. ครูจะเพิ่มความสำเร็จในการสอนของครูได้อย่างไร
2. ที่ว่าพระเยซูทรงทราบหัวข้อเรื่องของพระองค์นั้นปรากฏชัดอย่างไร
3. พระเยซูทรงปรับปรุงพระคำรัสสอนของพระองค์ให้เหมาะสมกับสาวกอย่างไร
4. จงบอกเรื่องที่ว่า พระเยซูทรงพอพระทัยในความดีของสาวก
5. พระองค์ทรงกระทำอย่างไรให้พระคำรัสสอนของพระองค์กระจำ
6. บอก 3 เรื่องที่พระเยซูทรงเปลี่ยนแปลงพระคำรัสสอนให้เหมาะกับผู้ฟัง
7. บุคลิกลักษณะของพระองค์มีผลในการทรงสั่งสอนอย่างไรบ้าง

บทที่ 2 ครูและตำราของครู

เพื่อให้ครูรวีวารศึกษากลมกลืนกับพระบรมอาจารย์ ความคิดและจิตใจของครูต้องมีพระวาทะของพระเจ้าอย่างบริบูรณ์

1. ครูต้องศึกษาพระคริสตธรรมคัมภีร์เพื่อเพิ่มกำลังและเรี่ยวแรง และจิตวิญญาณของครูเอง การสอนรวีวารศึกษาเป็นงานด้านจิตวิญญาณคนที่ทำงานนี้สำเร็จ ต้องเป็นคนที่บังเกิดใหม่และเจริญขึ้นในพระคริสต์ จะมีชีวิตเช่นนี้ได้ก็ด้วยการเข้าสนิทกับพระเจ้าด้วยพระวาทะของพระองค์ ครูที่มีความรับผิดชอบต่อหน้าที่ย่อมมีความรู้สึกรักใคร่ อย่างซามูเอลโดยกล่าวว่า “พระองค์เจ้าข้าขอตรัสเถิด เพราะทาสของพระองค์พึ่งอยู่”

ที่จะฟังดูว่า พระเจ้าตรัสอย่างไรแก่เราก็สำคัญกว่าที่เราเองจะพูดต่อพระเจ้า สาวก 2 คนที่เดินทางไปเอ็มมาอุกล่าวเรื่องพระผู้เป็นเจ้าของผู้ทรงดำเนินอยู่ข้าง ๆ เขาน้อยเต็มที เพียงเผยให้ประจักษ์ความต้องการของเขาเท่านั้น เขาฟังพระองค์ตรัสอธิบายข้อความในพระธรรมคัมภีร์ และเมื่อพระองค์จากเขาไปแล้ว เขาก็พูดกันว่า “ใจของเราเร่าร้อนภายในเรา เมื่อพระองค์ทรงตรัสสนทนากับเราที่กลางทาง และเมื่อพระองค์ทรงอธิบายพระคัมภีร์ให้แก่เรามีใช่หรือ” ที่เราคอยพระเจ้าโดยเปิดพระวาทะของพระองค์อยู่เช่นนี้เอง เป็นสิ่งที่บรรดาครูทั้งหลายต้องการมากที่สุดในการเตรียมสอน

2. เขาต้องศึกษาพระคริสตธรรมคัมภีร์เพื่อสอนศิษย์ให้ได้ผลตามความต้องการของเขา เมื่อเขาคิดครองในพระวาทะอยู่นั้น ความคิดของเขาต้องลอยไปหาศิษย์ของเขา และเขาควรถามขึ้นบ่อย ๆ ว่า “พระวาทะตรงนี้มีอะไรสำคัญที่จะให้แก่ศิษย์ได้บ้าง ความจริงข้อนี้เป็นที่สบอารมณ์โดยเฉพาะของนักเรียนหรือไม่” และเขาควรอธิบายหลายครั้งหลายหนว่า “โอพระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า ให้แลเห็นข่าวดีซึ่งพระองค์ทรงเรียกให้ข้าพเจ้ามาสอน”

เพื่อให้เรามีความรู้ในพระคริสตธรรมคัมภีร์จะได้นำไปทำการสอนได้คือครูจะต้องศึกษาพระวาทะตามระบบแบบแผนที่กำหนดไว้

ในการศึกษาพระธรรมคัมภีร์นั้นมีวิธีที่เป็นประโยชน์อยู่ 4 วิธี

1. เขาควรอ่านพระคริสตธรรมคัมภีร์ต่อเนื่องกัน ตั้งตั้งแต่ปฐมกาลแล้วอ่านเรื่อยไปถึงวิวรณ์ การกระทำอย่างนี้ป้องกันไม่ให้เขาข้ามตรงโน้นตรงนี้และกระทำให้เขามีความเข้าใจว่าพระคัมภีร์ทั้งหมดเกี่ยวข้องเป็นอันเดียวกันอย่างไร ยอร์จ มุลเลอร์ (George Muller) คนที่ไว้วางใจในพระเจ้ามากกล่าวว่าท่านอ่านพระคริสตธรรมคัมภีร์หนึ่งร้อยจบแล้ว และมีความพอใจเพิ่มขึ้นทุกที การอ่านต้องอ่านด้วยความไตร่ตรองและต้องเอาสิ่งที่อ่านแล้วมาประพาดตาม

2. เขาควรศึกษาพระคริสตธรรมคัมภีร์เป็นหัวข้อ ๆ ไป วิธีนี้ต้องใช้พระธรรมคัมภีร์ที่มีข้อเกี่ยวโยงกัน หรือใช้หนังสือค้นข้อความ (Concordance) และตำราต่าง ๆ เขาควรรหาหัวข้อหนึ่ง แล้วยกข้อพระธรรมที่เกี่ยวกับหัวข้อนั้นขึ้นมาจากพระธรรมเล่มต่าง ๆ เพื่อเปรียบเทียบและสนับสนุนกัน ถ้าเป็นคนบกพร่องในเรื่องความไว้วางใจ ก็เริ่มเรียนเรื่องความไว้วางใจ ถ้าเป็นคนขี้กลัวจงศึกษาในข้อที่ว่า “อย่ากลัวเลย” ที่เขาเริ่มเรียนคำสอนจากพระธรรมด้วยตนเองอย่างนี้ เขาจะได้รับผลเกินกว่าให้คนอื่นมาสอนเรื่องนั้นแก่เขาตั้ง 10 เท่า

3. ควรศึกษาพระคริสตธรรมคัมภีร์โดยศึกษาชีวประวัติ เรื่อง อับราฮัม, โอะเซฟ, โมเสส, ดาวิด, พระคริสต์, เปาโล, และชีวประวัติของบุคคลในพระธรรมคัมภีร์อีกมากมายเป็นเรื่องที่น่าสนใจทั้งนั้น การศึกษาอย่างนิยมนิยมชอบในเรื่องชีวประวัติเหล่านี้จะทำให้ความคิดของเขาสูงขึ้นและจะรับการคล้อยในเรื่องงานที่ยอมเสียสละตนเองด้วย

4. ควรศึกษาพระคริสตธรรมคัมภีร์ เป็นเล่ม ๆ ไป ไม่มีวิธีอื่นใดที่จะยังผลในด้านความรู้และความช่วยเหลือทางวิญญาณจิตมากกว่าวิธีนี้ พระธรรมทั้ง 66 เล่มนั้น ต่างก็มีข่าวที่จะให้แก่ชีวิตของเรา

เพื่อกระตุ้นให้ชีวิตฝ่ายวิญญาณจิตของเราเข้มแข็ง และเพื่อเตรียมเราให้เหมาะแก่บริการ เราต้องอ่านพระคริสตธรรมคัมภีร์ด้วย

(ก) ความพากเพียรพยายาม ยอห์น 5:39

(ข) การอธิษฐาน สดุดี 119:68

(ค) ความคิดไตร่ตรอง สดุดี 119:97-100

(ง) ความศรัทธา สดุดี 119:18

(จ) ความเชื่อฟัง ยอห์น 7:17

แผนผังในกระดานดำ

ครูและตำรา ของครู	1. ศึกษาเพื่อเพิ่ม กำลังฝ่ายจิตวิญญาณ	1. อ่านต่อเนื่องกัน 2. ศึกษาเป็นหัวข้อ 3. ศึกษาชีวประวัติ	ก. ด้วยความเพียรพยายาม ข. ด้วยการอธิษฐาน ค. ด้วยความคิดไตร่ตรอง ง. ด้วยความศรัทธา
	2. ศึกษาเพื่อให้ศิษย์ ได้ตามความต้องการ ของเขา	4. ศึกษาพระธรรมเป็นเล่ม ๆ ไปด้วยความเชื่อฟัง	

คำถามทดสอบ

1. ให้เหตุผลสองประการว่าทำไมครูต้องศึกษาพระคริสตธรรมคัมภีร์
2. การศึกษาพระคริสตธรรมคัมภีร์จะช่วยชีวิตครูอย่างไรบ้าง
3. การศึกษาพระคริสตธรรมคัมภีร์จะช่วยศิษย์ของครูอย่างไรบ้าง
4. บอกวิธีศึกษาพระคริสตธรรมคัมภีร์อย่างที่ทำให้คุณประโยชน์บางวิธี
5. วิธีอ่านต่อเนื่องกันคืออย่างไร
6. วิธีศึกษาเป็นหัวข้อ ๆ มีประโยชน์อย่างไร
7. วิธีศึกษาชีวประวัติให้ความช่วยเหลือเราอย่างไรบ้าง
8. การศึกษาพระธรรมเป็นเล่ม ๆ มีประโยชน์อย่างไรบ้าง
9. จงให้กฎสั้น ๆ 5 ข้อ สำหรับศึกษาพระคัมภีร์

บทที่ 3 ครูและศิษย์

ซอฝรั่งสองคน ต่างก็มีเสียงไพเราะด้วยกันทั้งคู่ แต่เมื่อมาเล่นรวมกันแล้ว อาจมีเสียงไม่เข้ากันเลยก็ได้ เพราะยังไม่ได้ขึ้นเสียงให้เข้ากัน เพราะฉะนั้นครูและศิษย์อาจไม่ก่อให้เกิดทำนองชีวิตที่เจริญก้าวหน้านอกจากชีวิตทั้งสองฝ่ายจะกลมกลืนกัน

เพื่อให้บังเกิดความกลมกลืนกัน เราต้องใคร่ครวญในสิ่งต่อไปนี้

1. ความจริงใจต่อ โดยสัญชาตญาณเด็ก ๆ จะมีความพิถีพิถะระหัดในการเลือกอัตลักษณ์ได้ดี เขาจะยอมเป็นมิตรกับคนแปลกหน้าคนหนึ่ง แต่จะไม่ยอมเป็นมิตรกับอีกคนหนึ่ง มีคำแนะนำอย่างดีแก่ครูข้อหนึ่งก็คือว่า เด็กย่อมรักครูคนนั้น เด็กจะมองเห็นการแสวงหาได้อย่างง่ายดาย และจะไม่พอใจเลยความจริงครูเป็นคนอย่างไร และทำอะไรมาตลอดสัปดาห์แล้ว ย่อมช่วยส่งเสริมให้งานสอนรวีวารศึกษาเพียง 30 นาที ในวันอาทิตย์นั้นสัมฤทธิ์ผลหรือไม่ก็ทำลายผลหมดทีเดียว เราจะทราบว่ายทเรียนนั้นได้มากจากแหล่งที่ลึกเพียงใดได้ ด้วยการดูผลว่าทเรียนนั้นฝังลึกลงไปได้เพียงใด

2. ความเห็นอกเห็นใจ เป็นคู่กับความจริงใจต่อ ครูที่จะทำงานสำเร็จต้องเป็นคนที่เข้าไปอยู่ในชีวิตของเด็ก การที่ครูสนใจในครอบครัวของเด็ก มักจะให้ประโยชน์มากกว่าที่ครูสนใจตัวเด็กคนนั้น โดยเฉพาะ การที่ครูช่วยทำอะไรให้มารดาของเด็ก หรือมีงานอะไรทำให้ด้วยความเห็นอกเห็นใจกัน หรือการไปร่วมรับประทานอาหารเพียงมือเดียวในบ้านของเด็ก จะเป็นห่วงสำคัญที่จะคล้องใจเด็กให้ติดกับใจของครู เราจะดูตัวอย่างได้จากกรณีที่พระเยซูเสด็จร่วมทุกข์ร่วมสุขในบ้านเบธานียได้

3. มาตรฐานของความดี เด็กจะเลียนแบบที่เขาได้พบได้เห็นอยู่เสมอ ๆ เวลาเด็กเล่นหม้อข้าวหม้อแกง หรือเล่นเป็นผู้ใหญ่ เขาจะพยายามใช้คำพูดของผู้ใหญ่ที่เขาได้ขึ้นมา เด็กจะคอยทำตามอย่างครูครูเป็นอย่างไรเด็กก็จะเป็นอย่างนั้น ถ้าพูดกันในแง่ศีลธรรมแล้ว ครูรวีวารศึกษาจะเป็นตัวอย่างที่เด่นของเด็ก ในเรื่องความถูกต้อง ความยินดี ความยุติธรรม เกียรติและคุณธรรมอื่น ๆ เราคงเคยได้ยินเด็กอ้างเมื่อเขาทำอะไรไปแล้วว่า “ก็ครูทำอย่างนี้” “ก็ครูทำอย่างนั้นนี่” ถ้าครูต้องการให้เด็กหันไปสู่วางที่ถูกทางใดแล้ว ครูต้องเป็นผู้นำไปในทางนั้น

4. การจัดชั้นด้วยความระมัดระวัง ครูคนใดต้องการจะบำบัดความยุ่งเหยิงในชั้น และอยากจะทำการศึกษาเคล็ดลับในการที่จะทำให้ชั้นของตนเรียบร้อยและเป็นทีสบายใจ ครูต้องจดจำข้อความต่อไปนี้

(ก) ครูต้องเตรียมการสอนมาก่อน ครูที่เตรียมน้อยหรือไม่ได้เตรียมเลย ไม่ช้าจะจับเด็กไม่ติด เพราะไม่นานเด็กจะจับได้และหมดความเคารพในตัวครูคนนั้น

(ข) ต้องไว้วางใจเด็ก เด็กควรทราบว่าครูไว้วางใจเขา ถ้าเราอยากได้สิ่งที่ถูกจากเด็ก เราต้องหนุนใจเด็กให้กระทำแต่สิ่งที่ถูก

(ค) ความแข็งแกร่งที่สงบ จะทำให้บังเกิดมิตรมากกว่าการยอมตาม เพราะในไม่ช้าความรุนแรงที่ไม่น่าจะเกิดขึ้นก็จะเกิดขึ้นมาจากการยอมตามนั้น

(ง) การฝึกด้านส่งเสริม ให้ผลมากกว่าการฝึกด้านปฏิเสธ คำว่า “จงทำ” คำเดียวมีค่ามากกว่า “อย่าทำ” สิบคำ เมื่อเกิดมีการกระทำที่ผิดขึ้นทางที่ดีครูควรชักจูง ให้กระทำการที่ดีดีกว่าห้ามทำสิ่งที่ไม่ดีนั้น ครูควรชมเชยและส่งเสริมความพยายามของเด็กควรให้รางวัลบ้างเป็นครั้งคราวตามควร แต่ควรระวังในเรื่องการให้รางวัลอย่าให้เด็กกระทำเพราะอยากได้รางวัลเป็นข้อใหญ่

แผนผังในกระดานดำ

ครูและศิษย์ {	1. ความจริงใจต่อ	{	1. ครูที่เตรียมแล้ว
	2. ความเห็นอกเห็นใจ		2. ต้องไวใจเด็ก
	3. มาตรฐานของความถูกต้อง		3. ความแข็งแกร่งที่สงบ
	4. การจัดชั้น		4. การฝึกด้านส่งเสริม

คำถามทดสอบ

1. ทำไมเราจึงว่าความกลมกลืนระหว่างเด็กกับครูเป็นสิ่งจำเป็น
2. จงบอกถึงคุณลักษณะของครูรวีวารศึกษาสองอย่างที่มีอิทธิพลเหนือชีวิตของเด็ก
3. ความจริงใจของครูมีค่าอย่างไรบ้าง
4. ความเห็นอกเห็นใจของครูจะช่วยงานของครูอย่างไรบ้าง
5. ทำไมจึงว่าครูที่มีมาตรฐานความถูกต้องอย่างสูงนั้น เป็นเรื่องสำคัญ
6. ทำไมจึงว่าเราควรให้การฝึกด้านส่งเสริมดีกว่าให้การฝึกด้านปฏิเสธ

บทที่ 4 การเตรียมส่วนตัวของครู

“ชีวิตที่เพียงหยิบมือเดียวมีค่าเท่ากับการเรียนถึงหนึ่ง”

ยอร์ช เฮอเบิร์ต

A handful of good life is worth a busdhel of learning. ....George Herbert

ในการที่ครูจะให้อิทธิพลของตนมีผลอย่างสูงในชีวิตของเด็ก ครูต้องตรวจสอบว่าในการเตรียมพร้อมส่วนตัวของครูนั้นไม่มีอะไรบกพร่องเลย

1. การเตรียมฝ่ายกาย ถ้าคนใดเห็นคุณค่าความกระตือรือร้นก็หายไป ความหงุดหงิดทวิขึ้น นักรุกกิจของพระบรมมหากษัตริย์ต้องเป็นคนมีกายเข้มแข็งที่สุด ต้องหยุดพักให้พอเพื่อระบบประสาทจะได้ทำงานเป็นปกติได้ การย่อยอาหารดำเนินสะดวกดีจะทำให้คนนั้นร่าเริงและเห็นทุกอย่างในแง่ดีเสมอ การแต่งกายด้วยความระมัดระวังและเรียบร้อยจะช่วยให้การสอนให้ดีขึ้น บางทีเพราะทำที่สะอาด และการแต่งกายสกปรกทำให้การสอนเหลวไป การแต่งกายที่วิจิตรทำให้ผลทำนองเดียวกัน สำเนียงเยินหูและท่าทางเป็นที่ดึงดูด สิ่งเหล่านี้ช่วยให้ครูเป็นผู้ชนะแล้วอย่างสมบูรณ์

2. การเตรียมฝ่ายความรู้ ครูต้องมีความรู้เรื่องเด็ก ความรู้เรื่องวิธีศึกษาและความรู้ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ทั้งหมด เมื่อเป็นเช่นนี้ครูก็สามารถสอนบทเรียนให้สัมพันธ์กับกรณีแวดล้อม และสามารถเสนอคำตอบของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมานั้นได้ การอ่านเรื่องที่เกี่ยวพันกันและอ่านหนังสือพิมพ์ในเรื่องเหตุการณ์ประจำวัน จะทำให้ครูมีความรู้รอบตัวกว้างขวางขึ้น สามารถให้ตัวอย่างใหม่ ๆ แปลก ๆ แก่เด็กได้ ถ้าครูไม่เตรียมตัวทำนองนี้ จะเห็นว่านักเรียนหมดความตั้งใจเรียน ไปสนใจกับสิ่งอื่นมากกว่า

การฝึกเป็นสิ่งจำเป็น หลายคนพูดว่าครูที่ดิ้นรนเขาเกิดมาอย่างนั้นเอง ไม่ได้มาสร้างขึ้นมาที่หลังคอกก็จริงอย่างนั้นเหมือนกัน คนใดที่ไม่มีความปรารถนาที่จะสอน เขาก็ไม่ชอบเด็ก ทั้งไม่มีความอดทนและไม่มีความสนใจ จะทำให้คนนั้นเป็นครูที่ดีไม่ได้ ไม่ผิดอะไรกับเราพยายามให้คนตาบอดมองเห็น คนใดที่อยากสอนและมีความรักเด็กอาจทำการสอนตามหลักวิชาได้บ้างโดยสัญญาตัญญาณของตน และต่อไปก็เป็นครูดีได้ ถ้าครูประกอบด้วยคุณสมบัติ 2 ประการดังกล่าวนี้ ย่อมทำให้บังเกิดผลดีที่สุดตามความหวังได้

ธรรมาธิบาย ไม่ใช่เป็นสิ่งพอเพียง ถ้าจะทำแผนงานให้เหมาะกับชั้นของครู ครูต้องมีพระคริสตธรรมคัมภีร์ต้องอธิษฐานและมีความรอบรู้ในชั้นของครูเองจึงจะพอเพียง พระเจ้าผู้ทรงกระทำให้

ชาวประมงผู้หย่อนการศึกษา เป็นนักเผยแผ่ที่รุ่งโรจน์อย่างแสงเพลิงได้ ทรงสามารถและจะทรงกระทำ
แก่ท่านได้อย่างเดียวกัน ถ้าท่านเองเป็นคนกระตือรือร้นจริง

3. การเตรียมฝ่ายจิตวิญญาณ เป็นสิ่งสำคัญที่สุด “แม้ข้าพเจ้าพูดภาษาแปลก ๆ ได้ เป็นภาษา
มนุษย์ก็ดี เป็นภาษาทูตสวรรค์ก็ดีแต่ไม่มีความรัก ข้าพเจ้าเป็นเหมือนฉาบหรือฉิ่งที่กำลังส่งเสียง”

1 โครินธ์ 13:1 สาเหตุที่ครูเข้ารับทำการสอนควรเป็นความปิติที่จะกระทำบริการแห่งพระบรมมา
จารย์และเป็นความปรารถนาที่จะนำคนอื่นมาถึงชีวิตใหม่ ถ้าไม่มีสองสิ่งนี้แล้วจะไม่บรรลุผลสำเร็จได้
เลย มีคนที่ไม่ฉลาดนักจัดขึ้นได้สำเร็จ ทั้งนี้เพราะอำนาจฝ่ายจิตวิญญาณของเขานั้นเองเป็นเหตุ

เราจะได้ฤทธิ์อำนาจนี้มาได้ด้วยวิธีเดียวกับท่านนั้นดำเนินกับพระเจ้าอยู่ทุกวัน สนทนาเจียบ ๆ
กับพระองค์เสมอ และถือว่าการศึกษาพระวาตะของพระองค์ทุกวันเป็นอาหารประจำวันของเรา พระเจ้า
ไม่ประทานฤทธานุภาพของพระองค์ใส่ภษณะที่ไม่ได้เตรียมและไม่สะอาด

ที่เราอธิษฐานด้วยความทูลนทูลอยู่หลายคืนอาจเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตที่ท่านสำแดงแก่ชีวิต
ของเด็กแต่ค่าทดแทนที่ได้จะกระทำให้การเสียดสละของเราเป็นความปิตินดี ที่เราทราบที่เราได้นำ
วิญญาณดวงหนึ่งมาถึงพระเจ้าก็เป็นความปลาบปลื้มอย่างใหญ่ยิ่งที่สุด สดุดี 126:5,6

แผนผังในกระดานดำ

การเตรียมส่วนตัวของครู	1. เตรียมฝ่ายกาย 2. เตรียมฝ่ายความรู้ (วิชาการ) 3. เตรียมฝ่ายจิตวิญญาณ
------------------------	--

คำถามทดสอบ

1. ครูต้องการการเตรียมฝ่ายกายอย่างไรบ้าง
2. เขาควรเตรียมฝ่ายความรู้ (วิชาการ) อย่างไรบ้าง
3. ที่ว่า “เกิดมาเป็นครู” นั้นคือในทัศนะใดบ้าง
4. ครูรวิวารศึกษาต้องมีคุณสมบัติ 2 ประการคืออะไร
5. การเตรียมสอนรวิวารศึกษาที่สำคัญที่สุดนั้น คือเตรียมอะไรบ้าง
6. ครูที่จะสอนรวิวารศึกษาจะต้องมีเหตุอย่างไร
7. ทำอย่างไรเราจึงจะได้ผลฝ่ายจิตวิญญาณ

บทที่ 5   หลักการสอน

บรรดาสถาปนิก ผู้ทำการสร้างสะพาน อุโมงค์และทางรถไฟ ต้องศึกษาในหลักของการวางรากฐานก่อน ที่จะลงมือทำการสร้างครุผู้ได้ชื่อว่าเป็นผู้ก่อสร้างอัตลักษณ์ มีความจำเป็นยิ่งกว่าบรรดาสถาปนิกอีกคือเขาต้องทราบถึงหลักสำคัญซึ่งให้เกิดอัตลักษณ์

บรรดาครุทั้งหลายต้องจำหลักฐาน 3 ประการนี้ไว้

1. ความรู้เจริญขึ้นตามหลัก 4 อันดับ โดยปกติความรู้มาถึงวิญญานจิตด้วยสัมผัสทั้ง 5 คือ อารการดู อารการฟัง อารการชิมรส อารการแตะต้อง และอารการดมกลิ่น สัมผัสที่กล่าวนี้ทำให้เราบังเกิดความรูสึกตื่นเต้น และความรู้สึกตื่นเต้นนี้เองทำให้เราได้รับความรู้ตามอันดับทั้ง 4 คือ

(1) การรับรู้ (Perception) โดยสาเหตุบางประการของโลกภายนอกได้เร้าสัมผัสหนึ่งสัมผัสใดทั้ง 5 นั้น กระทำให้บังเกิดความรูสึกตื่นเต้น และเมื่อความตื่นเต้นนี้ได้ถูกถ่ายทอดไปยังมันสมองแล้ว มันสมองก็แปลความรู้สึกตื่นเต้นออกมา ดังนี้เราเรียกว่าการรับรู้ เช่น ข้าพเจ้าได้ยินเสียงอย่างหนึ่ง ข้าพเจ้าระลึกได้ว่ามาจากขอ แล้วข้าพเจ้าก็มีการรับรู้ในเสียงของขอคันหนึ่งแล้ว ถ้าคราวนี้ข้าพเจ้าใช้สัมผัสอย่างอื่น เช่น หยิบขอออกมา แล้วมองดูขอนั้น การที่ข้าพเจ้ากระทำนี้เป็นเหตุให้ การรับรู้ของข้าพเจ้าแจ่มแจ้งขึ้น

(2) การคิดรวบยอด (Conception) จากการรับรู้หลาย ๆ อย่างด้วยกัน ข้าพเจ้าก็เก็บได้ลักษณะที่พ้องกันอย่างนั้น แล้วก็นำมารวมเข้าไว้ด้วยกัน ผลที่ได้ก็คือ การคิดรวบยอด ตัวอย่างข้าพเจ้าได้ยินเสียงปิแอนโน เสียงขอ เสียงปี่ และข้าพเจ้าก็ได้รับการคิดรวบยอดเป็นเพลงขึ้นทำนองหนึ่ง เช่นนี้เป็นต้น

(3) การตัดสิน (Judgment) การตัดสินเกิดขึ้นจากการนำเอาการคิดรวบยอดหรือการรับรู้หลาย ๆ อย่างด้วยกัน มาเปรียบเทียบกัน ข้าพเจ้ามีความรับรู้ เรื่อง “กุหลาบ” และมีความคิดรวบยอด เรื่อง “ดอกไม้” ข้าพเจ้าก็เปรียบเทียบสิ่งเหล่านี้และมาสู่การตัดสินว่า “กุหลาบ” เป็น “ดอกไม้ชนิดหนึ่ง”

(4) การใคร่ครวญหาเหตุผล (Reasoning) เมื่อนำเอาการตัดสินใจหลาย ๆ อย่างมาเปรียบเทียบกัน ก็ทำให้บังเกิดการใคร่ครวญหาเหตุผลขึ้น ข้าพเจ้าทราบว่าพระเยซูโปรดให้คนตาบอดเห็นได้ ทรงรักษาคนง่อย ทรงให้คนโรคเรื้อนหายสะอาด และทรงกระทำให้นบุตรชายของหญิงหม้ายที่ตายแล้ว ให้คืนชีวิตข้าพเจ้าจึงใคร่ครวญและลงความเห็น ว่า พระเยซูเป็นพระเจ้าผู้ช่วยของคนที่ทุกข์ยากลำบาก

เมื่อเราทราบแล้วว่า การตัดสินและการใคร่ครวญหาเหตุผลต้องอาศัยความรู้ที่ถูกต้องมาก ๆ ด้วยกัน จึงเป็นสิ่งสำคัญที่สุดที่ครุรวีวารศึกษาจะต้องกระทำให้ศิษย์ได้รับสัมผัสมากชนิดที่สุดตามแต่ละกระทำได้เขาควรให้ไปถึงหูด้วยคำพูดและเสียงเพลง ให้ถึงตาด้วยรูปภาพ กระดานดำ และแผนที่ ให้ถึงมือด้วยรูปปั้นหรือการฝีมือ และให้ถึงสัมผัสอื่น ๆ ด้วยวิธีอื่นอันสมควร

2. ความรู้นั้นจะได้มาด้วยการกระทำด้วยตนเองเท่านั้น ถ้าเราอุ่มเด็กเล็กอยู่เสมอโดยเขาไม่มีโอกาสใช้เท้าเล็ก ๆ ของเขาบ้างเลย เขาจะเป็นคนเปลี่ยนการออกกำลังกายที่ไสวกระทำอยู่จะไปเกิดผลดีต่อกล้ามเนื้อของสัตว์สี่ไม่ได้อย่างแน่นอน ความเจริญฝ่ายความรู้และจิตใจก็เช่นเดียวกัน ครูจะทำงานให้หนักสักเท่าใด จะนำไปแทนความเพียรพยายามของเด็กหาได้ไม่ หน้าที่สำคัญที่สุดของครูก็คือกระทำให้เด็กคิด ถ้าเด็กไม่นำเอาสิ่งที่รับจากครูไปคิดด้วยตนเอง คำอธิบายของครูก็ไร้ผล ครูจะต้องเร้าจิตใจของเด็กและปลุกให้เด็กเกิดคำถาม พระเยซูทรงกระทำเช่นนั้น (ยอห์น 4:1-26) เมื่อได้ก่อให้เกิดความกระหายแล้ว จึงจำเป็นที่จะสอนให้เด็กรู้จักดื่มด้วย

เพราะฉะนั้นผู้ศึกษาต้องสามารถบังคับให้สนใจฟังครู เพื่อตนเองจะได้แถลงความคิดของครูด้วยภาษาของตนเองได้

3. ต้องเข้าใจและต้องใช้ความรู้ มิฉะนั้นความรู้จะสูญไป ความรู้ใหม่ ๆ ต้องเป็นส่วนหนึ่งแห่งจิตใจของเรา อย่างกับเนื้อที่เรารับประทานเข้าไปได้กลายเป็นโลหิตส่วนหนึ่งของเรา ความรู้ใหม่นี้ควรกระทำให้เราเข้มแข็งขึ้นในกิจการต่อ ๆ ไป เราควรตั้งกระทู้ถามเรื่องความรู้ใหม่ว่า ความรู้ใหม่คืออย่างไร ข้าพเจ้าจะใช้ความรู้ใหม่นี้ได้อย่างไร ความรู้จะไม่เป็นของคนหนึ่งคนใดจนกว่าคนนั้นจะรู้จักนำมาใช้ในชีวิตประจำวันของเขา เรารู้โดยการกระทำ (ยอห์น 7:17) พระเยซูตรัสว่า “เหตุฉะนั้นทุกคนที่เคยฟังคำเหล่านี้ของเรา และประพฤติตาม เราจะเปรียบเขาเช่นกับคนมีปัญญาคนหนึ่ง” มัทธิว 7:24 ความจริงความรู้ที่เราใช้เสมอทำให้ปราดเปรื่อง ทำให้จิตใจเราร้อนปรับปรุงอัตลักษณ์ และปฏิวัติชีวิต

แผนผังในกระดานดำ

	1. การรับรู้
1. อันดับทั้ง 4 ของความรู้ {	2. การคิดรวบยอด
หลักการสอน {	3. การใคร่ครวญหาเหตุผล
	4. การตัดสินใจ
2. ได้ความรู้มาด้วยกระทำเอง	
3. ต้องเข้าใจและใช้ความรู้ให้เกิดผล	

คำถามทดสอบ

1. หลักมูลฐานสามประการที่จะต้องจำคืออะไรบ้าง
2. ความรู้ไปถึงวิญญาณจิตได้อย่างไร
3. จงอธิบายถึงการรับรู้

4. การตัดสินใจเกิดขึ้นได้อย่างไร
5. เราใคร่ครวญหาเหตุและผลอย่างไร
6. เราจะได้ความรู้มาด้วยวิธีใด
7. เราควรใช้ความรู้ใหม่อย่างไร

บทที่ 6 วิธีสอน

หลักการ (Principles) คือความจริงทั่วไปวิธีการ คือกิริยาท่าทางที่จะนำหลักการมาใช้กับบทเรียนหนึ่ง ๆ ท่านเคยเห็นเด็กสวมเสื้อผู้ใหญ่โดยไม่ต้องแก้บ้างไหม เหตุที่ไม่เหมาะนั้นไม่ใช่อยู่ที่เสื้อเสื้อตัวนั้นอาจเหมาะแก่เจ้าของแท้ของเสื้อ แต่มันยังไม่ได้ถูกตัดแปลงให้เหมาะสมกับหน้าที่ใหม่ของมันต่างหาก เราจึงโทษว่าเสื้อตัวนั้นใหญ่ไป เราเห็นว่าต้องเอาวิธีการมาดัดแปลงให้เหมาะสมกับบทเรียนและกับเด็ก วิธีการที่ทำกับเด็กคนหนึ่งได้ผลดี อาจใช้กับเด็กอีกคนหนึ่งไม่ได้ผลเลยก็ได้ วิธีที่ดีที่สุดคือวิธีที่รวมทุก ๆ วิธีเข้าด้วยกันหมด

เราอาจรวมวิธีการไว้ได้เป็น 4 ประการดังนี้

1. ถามตอบ หมายความว่านักเรียนเตรียมบทเรียนล่วงหน้าที่บ้าน คัดจากพระธรรมคัมภีร์หรือรวิวารศึกษา ครูที่ตั้งปัญหาถามศิษย์ นี้เป็นวิธีที่เร็วที่สุด เหมาะสำหรับครูที่เกียจคร้านที่สุด ครูไม่ต้องลำบากยากกายอย่างไรเลย แม้ว่าศิษย์จะมีความรู้ในพระคริสตธรรมมากมายในสมองของเขา เพราะเตรียมตัวมาจากบ้าน แต่เวลาเรียนไม่อำนวยผลให้เขาสักเท่าใด

2. วิธีปาฐกถา สำหรับเด็กวิธีนี้ก็คือเล่าเรื่องราวต่าง ๆ สำหรับผู้ใหญ่ คือการอธิบาย และการนำบทเรียนไปใช้ในชีวิตประจำวัน ผลสำเร็จของวิธีนี้ขึ้นอยู่กับครูเป็นส่วนใหญ่ วิธีนี้มีทั้งคุณและโทษ บางทีนำมาดัดแปลงใช้กับชั้นใหญ่ได้ผลดี ถ้าครูมีภูมิรู้ดีอาจทำให้ผู้ใหญ่สนใจกับชั้นใหญ่ได้ผลดี ถ้าครูมีภูมิรู้ดีอาจทำให้ผู้ใหญ่สนใจเรียนรวิวารศึกษาได้ แต่อีกนัยหนึ่ง เรากล่าวว่าครูอาจจะทำให้ศิษย์พลัดเพลินพอใจเท่านั้นเอง ไม่ได้ให้คำสอนอะไรเลย เมื่อใช้วิธีนี้ก็ไม่จำเป็นที่เด็กจะต้องใช้ความพยายามมากหรือน้อย

3. วิธีใช้คำถาม โขเครติส บรมครูของกรีก ใช้ได้ผลดีมาแล้ว โดยคำถามที่แปลกของท่าน ท่านสามารถสอนศิษย์ให้ทราบได้ แล้วก็กระตุ้นให้ศิษย์เกิดความสนใจที่จะขวนขวายหาเอาเองด้วย

(ก) ก่อให้เกิดความสนใจ ใช้ตอนต้น ๆ ของบทเรียน ได้ผล พระเยซูทรงเผชิญปัญหาของพวกปุโรหิตและอาลักษณ์ ทรงเริ่มต้นด้วยการถามปัญหาซ้อน พระองค์ตรัสถามเจ้าของปัญหาว่า “รูปและคำจารึกนี้เป็นของใคร” ลูกา 20:24 พระองค์ตรัสถามบทเรียนที่มาทูลถามพระองค์ ว่า “ท่านได้อ่านเข้าใจอย่างไร” ลูกา 10:26

(ข) เผยให้เห็นจุดสัมผัส ครูต้องค้นหาให้พบจิตใจของเด็ก เพื่อจะได้เอาความจริงใหม่โยงให้เข้ากับสิ่งที่ศิษย์ทราบแล้ว

(ค) ทดสอบความรู้ของเด็ก ไม่มีทางอื่นที่เราจะทราบได้ว่าเด็กคนนั้นยึดเอาความจริงที่ครูพยายามแจ้งให้มันได้แล้วหรือยัง มัทธิว 13:51,16:9-12

(๑) กระตุ้นความคิดของศิษย์ คำถามที่ดีจะทำให้เด็กคิด มัทธิว 9:28 คำถามไม่ดีย่อมแนะนำคำตอบให้เสร็จในตัว ต่อไปนี้เป็นคำถามที่เลว

พระเยซูทรงกระทำน้ำให้เป็นเหล้าองุ่นหรือ

คนใช้เชื่อฟังพระองค์หรือ

ถ้าครูอยากจะถามให้ศิษย์คิด ครูควรจะถามศิษย์อย่างไร

พระเยซูทรงกระทำการอัศจรรย์อะไรที่บ้านคานา

มาเรียสั่งคนใช้ว่าอย่างไร

ครูที่เตรียมบทเรียนมาไม่ดีย่อมพูดเสียคนเดียว คนที่เตรียมอย่างครึ่ง ๆ กลาง ๆ จะพอใจในการถามมาก แต่ครูที่เตรียมมาอย่างดีแล้วย่อมเร้าศิษย์ให้เป็นคนถามด้วย

(๑) นำไปให้ตัดสินใจ ดังเรื่องเปโตร พระเยซูตรัสถาม 3 ครั้งว่า “ท่านรักเราหรือ” ยอห์น 21:15 เมื่อพระเยซูตรัสถามสาวก พระองค์ตรัสว่า “ฝ่ายพวกท่านนี่ว่าเราเป็นผู้เล้า”

4. วิธีค้นคว้าพิเศษ เหมาะสำหรับผู้ใหญ่หรือนักศึกษาที่มีความรู้ แต่นำมากัดแปลงใช้กับเด็กได้ กำหนดชื่อบุคคลหรือสถานที่ให้เด็กไปศึกษาและนำผลการค้นคว้าของตน โดยเขียนเป็นเรื่องราวมาส่งก็ได้ แล้วครูก็เอารายงานของเด็กเหล่านี้มาประสานกันเข้าเป็นเรื่องเดียวกัน ผลที่ได้นั้น มิใช่จะได้แต่เพียงเรื่องที่เด็กเตรียมมา แต่จะได้ผลตรงที่เด็กสนใจแสวงหาความรู้โดยที่ตนเองต้องรับผิดชอบ

ถ้าการให้เด็กเตรียมงานที่บ้านเป็นเรื่องยุ่งยากลำบาก เราก็อาจแก้ไขได้ดังนี้

(ก) กำหนดหัวข้อตามที่เด็กแต่ละคนชอบ

(ข) เสนอให้เห็นว่าเป็นหน้าที่ของเด็ก ในเรื่องนี้อิทธิพลส่วนตัวของครูมีน้ำหนักมาก

(ค) ต้องแนะนำให้ชัดเจนและแสดงหน้าที่ให้กระจ่าง เคล็ดลับของความสำเร็จอยู่ที่การรู้จักกำหนดงานเป็นอย่าง ๆ ให้เด็ก

(๑) หวังว่าเด็กจะทำงานสำเร็จ ให้ชมเชยความพยายามของเด็ก ไม่ว่าเด็กจะได้พยายามน้อยเท่าใด แล้วนำผลงานไปศึกษาในบทเรียน

แผนผังในกระดานดำ

	1. วิธีเล่า	
	2. วิธีปาฐกถา	
วิธีการสอน	3. วิธีคำถาม	ก. ก่อให้เกิดความสนใจ ข. เผยให้ครูเห็นจุดสัมผัส ค. ทดสอบความรู้ของเด็ก ฌ. กระตุ้นความคิดของศิษย์ ง. นำไปให้ตัดสินใจ ก. กำหนดหัวข้อให้
	4. วิธีค้นคว้าพิเศษ	ข. ให้เห็นว่าเป็นหน้าที่ ค. แนะนำให้ชัดเจน ง. หวังว่าจะได้งาน

คำถามทดสอบ

1. วิธีการ ต่างกับ หลักการอย่างไร
2. วิธีสอนทั้ง 4 วิธีมีอะไรบ้าง
3. จงอธิบายถึงประโยชน์ของการสอน ด้วยวิธีถามตอบ
4. อะไรเป็นจุดอ่อนในวิธีปาฐกถา
5. โขเครติสใช้วิธีคำถามด้วยมีจุดประสงค์อันใด
6. จงบอกประโยชน์ 5 อย่าง ของวิธีคำถาม
7. ครูที่เตรียมบทเรียนไม่ดี ครูที่เตรียมครึ่ง ๆ กลาง ๆ และครูที่เตรียมบทเรียนที่ดีนั้นเขาใช้วิธีสอนอย่างไร
8. วิธีค้นคว้าพิเศษทำกันอย่างไร
9. จงให้คำแนะนำ 4 ประการที่จะให้ศิษย์ทำงานที่บ้าน ได้ดี

บทที่ 7 การเตรียมบทเรียน

“คุณครู ขอครูจำไว้เถอะว่า คุณเป็นครูที่ดีที่สุดที่เด็กบางคนจะพึงมีได้” บิชอป วินเซนต์

ครูควรเตรียมบทเรียนที่จะนำไปสอนนั้นด้วยความเคารพ และสำนึกในความรับผิดชอบ เป็นโอกาสอันยิ่งใหญ่ที่ครูจะกระทำประโยชน์ ครูมีปัญหายุ่งยากและร้ายกาจยิ่งกว่านั้น ก็เพราะมีเวลา อุปกรณ์และอำนาจ อยู่ภายในขอบเขตจำกัด ครูจะต้องมาเผชิญหน้าต่อหน้าและดวงจิตต่อดวงจิต ในการต่อต้านกองทัพมเหสีมาแห่งความสนใจในโลกียกิจ และต้องเอาชนะและปกครองความสนใจของเด็กใน โลกียกิจเหล่านี้ให้นานพอที่จะปลูกเมล็ดพันธุ์ของความสุขอันแท้และชีวิตนิรันดร์ให้สำเร็จ

1. ครูควรจะเริ่มอ่านบทเรียนของวันอาทิตย์ต่อไป ตั้งแต่ต้นเนิ่น ๆ ตั้งแต่ตอนเย็นของวันอาทิตย์นี้ เมื่อกระทำเช่นนี้จิตใจของตนจะอึดด้วยกระแสข่าว เปรียบประดุจฟองน้ำที่อึดน้ำจนล้น

2. ศึกษาบทเรียนตามหัวข้อ (text) และบทความ (context) คู่มืออ้างอิงของพระคริสตธรรมคัมภีร์ เพื่อให้รู้ทุกสิ่งทุกอย่างอันเกี่ยวกับบุคคลธรรมเนียมและสถานที่ รวบรวมเอาเรื่องราวเข้ามาไว้ให้สังเกตข้อสอนใจที่สำคัญ จงอธิษฐานทูลขอให้พระเจ้าทรงนำ (ยอห์น 16:13,14)

3. รวบรวมสรรพวัตถุนานาชนิด เช่นจดหมายเหตุ เรื่องราว รูปภาพ โบราณวัตถุ และธรรมบรรยายต่าง ๆ โดยค้นหาในหน้าหนังสือพิมพ์รายวัน รายคาบ อุดชีวิตประวัติ หรือธรรมชาติ ถ้าจำบทเรียนไว้ได้ในใจ และถ้าครูคนนั้นเป็นคนตื่นตัวอยู่เสมอ เขาคนนั้นก็ตัวอย่างประกอบบทเรียนนั้นได้

เมื่อรวบรวมสรรพวัตถุแล้ว ก็เริ่มงานคัดเลือกและเรียบเรียง

4. ภาระงานบทเรียนที่แล้วว่ามา ถ้าศิษย์ระลึกถึงเรื่องและคำสอนของครูได้ดี โดยสามารถพูดออกมาได้เอง ครูก็ควรได้รับความสนับสนุนน้ำใจคือว่าศิษย์เป็นนักศึกษาที่เก่ง การที่เขาเล่าข้อความเรื่องราวเองได้ย่อมฝังแน่นในใจของเขา และจะกระทำให้เขาเห็นความรู้ที่กว้างขวางออกไป

5. คัดเลือกเอาหัวข้อ ๆ เดียว ในการภาระงานสำหรับบทเรียนต่อไปนั้น ควรเลือกเอาแต่เพียงข้อเดียว นำมาคิดแปลงให้เหมาะสมกับสถานะและความต้องการของศิษย์ ในบทเรียนนั้น ๆ มิใช่จะทำให้บทเรียนจบลงเท่านั้น แต่ต้องให้จบลงเป็นอย่างดีด้วย เราจะบรรลุผลข้อนี้ไม่ได้ ถ้าครูอดสำห้จะให้นักเรียนสนใจในหัวข้อหลายข้อหลายประการ บทเพลงก็ดี เรื่องราวก็ดี หรืออุทาหรณ์ก็ดีควรรวมอยู่ในความจริงข้อเดียวนั้น ถ้าบทเรียนนั้นไม่มีเป้าหมายผลที่ได้ก็เปรียบเหมือนสิ่งที่เราเห็นบนกระดาศับเป็นเพียงรอยย่น ๆ เท่านั้น แต่จะเอาอะไรแน่นอนไม่ได้ “ถ้าการสอนไม่บังเกิดผลอันแน่นอนอย่างหนึ่งอย่างใดแล้ว การสอนนั้นก็เกือบไร้ค่า”

6. เตรียมการเข้าสู่บทเรียน การที่เราเข้าสู่บทเรียนก็เปรียบเหมือนคำนำที่อยู่ตอนต้นของหนังสือเล่มใหญ่ ๆ เราจะให้รูปภาพ อุทาหรณ์ หรือคำถามเป็นเครื่องนำเข้าสู่บทเรียนก็ได้ คำนำนั้นจะ

เป็นอะไรก็ตาม แต่ควรเกี่ยวข้องกับบทเรียน และควรเร้าความตั้งใจให้ตื่นเต้น สมมุติว่าบทเรียนเป็นเรื่อง “อะนาเนียและสับไฟเร” เราใช้คำนำอย่างนี้ได้ ชูเงินเหรียญบาทขึ้นสองเหรียญ เป็นเงินดีเหรียญหนึ่งเก๊ เหรียญหนึ่ง ทั้งเงินบนโต๊ะฟังเสียงดู เงินเหรียญใดดีก็รู้ในคราวนี้ เมื่อเด็กเกิดความตั้งใจแล้วก็เสนอ บทเรียนเรื่องคริสเตียนแท้และคริสเตียนปลอมในคริสตจักรตอนเริ่มแรกได้ที่เดียว

7. จงทำทุกวิถีทางที่จะโยงความรู้ใหม่เข้ากับส่วนของโลกที่เด็กทราบแล้ว นำเอาขนาดและดินฟ้าอากาศ และขนาดของประเทศปาเลสไตน์มาเปรียบเทียบกับ ขนาดและดินฟ้าอากาศของประเทศที่เด็กอยู่ นำเอาสถานการณ์และขนบธรรมเนียมในสมัยพระคริสตธรรมคัมภีร์มาเปรียบเทียบกับสถานการณ์ และขนบธรรมเนียมสมัยปัจจุบัน สำหรับเด็กนักเรียนชั้นสูงจะนำเรื่องในพระคริสตธรรมไปเปรียบกับพงศาวดารวรรณคดี และวิทยาศาสตร์เฉพาะถิ่นนั้น ๆ ก็ได้ สำหรับผู้ใหญ่ที่ควรนำสิ่งเหล่านี้ไปเปรียบเทียบกับสถาบันสังคมและการเมืองซึ่งเขารู้จักคืออยู่แล้ว

8. หาวิธีการที่จะหนุนให้เด็กปฏิบัติตามการสอน บทเรียนใด ๆ ที่ไม่บังเกิดผลดังกล่าว จะนับว่าเป็นบทเรียนที่ครบครันไม่ได้ ให้เด็กมีโอกาสทำอะไร ๆ บ้าง ให้รู้จักเลือกสิ่งที่ถูกบ้าง ให้ฟื้นฟูคุณธรรมใหม่บ้าง ให้ประกอบบริการใหม่ ๆ บ้าง แต่อย่าเพื่อเสียใจเมื่อไม่เห็นมีผลปรากฏทันตา ถ้าเด็กชายคนใดรู้สึกทราบซึ่งอยากกระทำตาม ย่อมเป็นเด็กที่พยายามซ่อนไม่ให้ใครเห็น มีครูคนหนึ่งเสนอให้นักเรียนในชั้นลงนามในกระดาษว่าจะรับพระคริสต์เป็นผู้ช่วย มีเด็กคนหนึ่งฉีกกระดาษแผ่นนั้นทันที และอีกสัปดาห์หนึ่งเขาจึงลงนามในกระดาษอีกแผ่นหนึ่ง นำมาส่งครู การหว่านเป็นหน้าที่ของเรา แต่การเกี่ยวเป็นหน้าที่ของพระบรมอาจารย์

แผนผังในกระดานดำ

การเตรียม บทเรียน	1. ตั้งต้นแต่เนิ่น ๆ	6. การเตรียมเข้าสู่บทเรียน
	2. ศึกษาบทเรียนตามหัวข้อ	7. โยงกับความเข้าใจของเด็ก
	3. ใช้วัตถุต่าง ๆ กัน	8. หนุนให้เด็กปฏิบัติ
	4. กะงานทบทวนบทเรียน	
	5. คัดเลือกเอาความจริงข้อเดียว	

คำถามทดสอบ

- ทำไมปัญหาของรวีวารศึกษาจึงร้ายกาจและยุ่งยากกว่าปัญหาของครูประจำบาล
- จงบอกขั้นทั้ง 8 ในการเตรียมบทเรียน
- ทำไมครูจึงควรเตรียมบทเรียนเนิ่น ๆ

4. อะไรเป็นขั้นต้นในการเตรียมบทเรียนแต่เนิ่น ๆ
5. ทำไมครูจึงควรเตรียมที่จะทบทวนบทเรียนที่เรียนมาแล้ว
6. ครูควรรวบรวมสรรพวัตถุอันใดบ้าง
7. ทำไมจึงว่าการเลือกเอาแต่ความจริงที่สุดข้อเดียวมาสอนเป็นสิ่งสำคัญ
8. จะเตรียมการนำสู่บทเรียนอย่างจับใจได้อย่างไร
9. ทำอย่างไรจึงจะโยงความจริงให้สัมพันธ์กับโลกที่เด็กทราบแล้วได้
10. ผลของการสอนควรเป็นอย่างไร

บทที่ 8 การหาอุทาหรณ์ประกอบบทเรียน

เราทราบอยู่แล้วว่า ถ้าเราใช้สัมผัสมากขึ้นก็ย่อมเพิ่มกำลังของการพิมพ์ขึ้นตามกัน โดยปกติครูย่อมใช้รูปภาพและงานบนกระดานดำสำหรับส่งเสริมสัมผัสของตา รูปที่ทำขึ้นด้วยชอล์ก ควรให้เป็นรูปร่าง ๆ แต่ที่จะทำให้เด็กคิดฝันได้กว้างขวาง อย่าไปพยายามวาดรูปหน้า หรือรูปตัวให้เหมือนของจริงเสียเวลาเปล่า ๆ ความคิดฝันแจ่มใสของเด็กจะทำให้เด็กเข้าใจเส้นที่ครูเขียนว่าเป็นคน รูปที่น่าหัวเราะจะชักจูงความคิดของเด็กให้ห่างจากบทเรียน แล้วทำให้เกิดความไม่เป็นระเบียบ ควรระวังไว้ว่า อุทาหรณ์ทุกอย่างต้องนำสิ่งที่ตนประสงค์ไปถึงจิตใจของเด็กได้โดยตรง

สำหรับการสัมผัสทางกาย เราอาจส่งเสริมได้ด้วยการให้ทำงานฝีมือ เช่น ทำสมุดติดภาพ เขียนรูปที่เกี่ยวกับบทเรียน และทำแผนที่หุ่น

แต่สิ่งที่ดีกว่ารูปภาพและงานฝีมือคือเรื่องที่ดี ๆ ครูคนใดที่เป็นคนเล่าเรื่องได้ดีย่อมมีเครื่องมือที่จะทำให้เกิดผลอย่างดีเลิศอยู่แล้ว

มีเรื่องอยู่ 3 ชนิดเดียวกัน

1. เรื่องนำบทเรียน
2. เรื่องที่เป็นบทเรียน
3. คติที่ได้จากเรื่อง

ตามปกติเราไม่ใช้เรื่องทั้ง 3 ชนิดในวันเดียวกัน เราจะวัดค่าของเรื่องไม่ได้เพราะ

1. เรื่องช่วยความเป็นระเบียบและความตั้งใจของเด็ก
2. เรื่องช่วยขยายโลกของเด็กให้กว้างออก
3. เรื่องช่วยให้เด็กเข้าใจความจริงให้เป็นจริงเป็นจังยิ่งขึ้น

เรื่องที่น่าให้บรรลุผล ต้องเป็นเรื่องที่

1. อยู่ในลำดับเดียวกับความชำนาญของผู้ฟัง เช่น เอาเรื่องเด็กมาแล้วให้เด็กฟัง นำเรื่องเด็กผู้ชายว่าเขาทำอะไรกันมาแล้วให้เด็กผู้ชายฟัง เปรียบเทียบของใหม่กับของเก่าที่เด็กเคยรู้มาแล้ว

2. ดัดแปลงให้เหมาะสมกับอายุของผู้ฟัง เด็กอายุ 5 ขวบชอบให้เล่าเรื่องเก่า เขาบอกว่า “ขอเล่าให้ฟังอีกที” เด็กอายุ 10 ขวบ จะบอกเมื่อได้ยินเล่าเรื่องเดิมเป็นครั้งที่ 2 ว่า “ได้ยินแล้วครับขอเล่าเรื่องอื่น” สำหรับเด็กอายุ 5 ขวบ เรื่องที่เล่ามาครั้งที่ 10 ต้องให้มีลวดลายอย่างเดียวกับที่ได้เล่าครั้งแรก มิฉะนั้นเขาจะคัดค้านขึ้นมาทันที

3. ให้เรื่องนั้นปลุกอาเวก เพื่อให้เกิดการปฏิบัติ

ควรจำไว้ว่าเรื่องที่กล่าวข้างบ่อย ๆ ช่วยให้จำความจริงได้ การสนทนาของพระเยซูกับเปโตรที่ริมทะเลกาลิลีนั้น เพราะมีคำซ้ำ ๆ ว่า “ท่านรักเราหรือ” และ “พระองค์ทรงทราบว่าข้าพเจ้าเป็นมิตรกับพระองค์” จึงทำให้เป็นเรื่องจับใจยิ่งขึ้น

ควรเตรียมเรื่องของบทเรียนอย่างไร

- (1) จำเรื่องนั้นให้ได้ดี
- (2) แยกท้องเรื่องนั้นให้ละเอียด
- (3) สังเกต บุคคล ทิวทัศน์ และเหตุการณ์ในเรื่อง
- (4) สังเกตในใจว่า ในชั้นหนึ่ง ๆ มีการกระทำอันใดบ้าง ดูอย่างกับว่าเป็นเรื่องที่ตกเห็นกับตา
- (5) เอาตอนสำคัญที่สุดไว้สุดท้าย

ควรเลือกเรื่องที่เหมาะสมกับผู้เรียน

1. พวกอนุบาล รู้แต่เรื่องบ้าน แม่ และความรัก ควรเล่าเรื่องชีวิตของเด็ก,แม่,นก,สัตว์,ดอกไม้ ฯลฯ ให้ฟัง

2. พวกประถม พวกนี้มีความคิดฝันพิเศษนัก คงต้องการเรื่องที่กระจุ่มกระจิมมากขึ้น เรื่องซามูเอลเมื่อยังเด็ก และเรื่องกระดูกมารเยซูเป็นที่สบอารมณ์ของเขา

3. อนุชน ประกอบด้วยอุดมคติ อยากรู้อะไรวิเศษและการผจญภัยต่าง ๆ จึงเล่าเรื่องโยเซฟ เปาโล และพระเยซู

4. ผู้ใหญ่ ผู้เคยฝึกตัวเองและปกครองตัวเองให้รู้จักนิยมความดีในอนาคตแล้ว เขาคงชอบเรื่อง การทนทุกข์ การถูกล้อลวง และการยอมเสียสละ มากกว่าอย่างอื่น

แผนผังในกระดานดำ

ชนิดของเรื่อง	คำของเรื่อง	ความสำเร็จของเรื่อง
การหา	1. เกิดความเป็นระเบียบ	1. อยู่ในลำดับเดียวกับ
นำไปสู่	และ ความตั้งใจ	ความชำนาญของผู้ฟัง
บทเรียน	2. ขยายโลกให้กว้าง	2. คัดแปลงให้เหมาะ
อุทาหรณ์	3. ช่วยให้สิ่งต่าง ๆ เป็น	กับอายุของผู้ฟัง
	จริงเป็นจิ้งจอก	3. ปลุกอวาต
บรรยาย		
ความจริง		
ประกอบ		
เรื่องนั้นเอง		
บทเรียน		

คำถามทดสอบ

1. ครูจะทำอะไรเพื่อบทเรียนจะเข้าถึงการสัมผัสทางตา
2. ครูจะใช้อุปกรณ์อันใดเพื่อนักเรียนจะใช้กายสัมผัส
3. จงบอกชนิดทั้งสามของเรื่องราว
4. เรื่องราวมีประโยชน์ 3 อย่าง อะไรบ้าง
5. มีสามสิ่งที่จะให้เรื่องนำไปถึงผลสำเร็จ 3 สิ่งนั้นคืออะไรบ้าง
6. จงบอกขั้นทั้ง 4 ของการเตรียมเรื่อง
7. ควรบอกเรื่องชนิดใดแก่นุบาล
8. ควรบอกเรื่องชนิดใดแก่นุชน
9. ส่วนคนที่เป็นผู้ใหญ่นั้นเขาต้องการเรื่องชนิดใด

บทที่ 9 ความรับผิดชอบของครู

ในการกรีธาอย่างหนึ่งของชาวประเทศกรีกเขาให้คนถือคบเพลิงวิ่งส่งต่อกันไปจนถึงจุดหมายปลายทางครุฑวิวารศึกษาได้รับแสงสว่างแล้ว เขาต้องมีใจร้อนรนที่จะนำไปส่งต่อให้ชีวิตอื่นต่อไป “ท่านทั้งหลายได้รับเปล่า ๆ จงให้เปล่า ๆ ”

ครุฑวิวารศึกษาเป็นบุคคลที่พระเจ้าทรงเรียกให้เข้าประจำตำแหน่งความรับผิดชอบอันสูง (1 โครินธ์ 12:28) เขาถูกเลือกให้สอนความจริงที่สำคัญที่สุดแก่ประชาชนเช่นเดียวกับผู้รับใช้ของ

กิตติคุณ เขาเป็นผู้อภิบาลดวงจิตวิญญาณที่ไม่รู้จักตาย เขาเป็นผู้รับเลือกตั้งจากพระเจ้าแล้ว เขาจึงปฏิบัติตามยอมมอบความรักความสามารถ และความเพียรพยายามในการเสียสละเพื่อกระทำกิจการให้สำเร็จ

ผลที่ได้รับก็เพียงพอทีเดียว “เพราะว่าพระเจ้าไม่ใช่ธรรมชาติที่จะทรงล้มกิจการงานของท่านและความรักที่ท่านได้สำแดงต่อพระนามของพระองค์” ชาวสวนคนแก่ขุดพรวนดินได้ต้นลำไยแล้วก็บอกว่าเขาขุดหาลูกลำไยพอถึงฤดูเขาก็ได้ผลตอบแทนเพราะต้นลำไยให้ผลดกเช่นเดียวกันครุฑคนใดที่ขุดถึงจิตใจของเด็ก ทำลายวัชพืชและป้อนอาหาร ด้านวิญญาณจิต ครูผู้นั้นจะเกี่ยวพืชอย่างอุดมสมบูรณ์

1. รับผิดชอบต่อเด็ก ที่จะให้บรรลุตามหน้าที่นี้ ครูต้อง

ก. รู้จักกาลเทศะ

ข. เข้ากับใคร ๆ ได้

ค. ขยันขันแข็ง

ฅ. มีใจร้อนรน

ง. ติดต่อกับพระเจ้า

2. รับผิดชอบต่อโรงเรียน ที่จะให้บรรลุตามหน้าที่นี้ ครูต้อง

ก. ไปประชุมตามกำหนดเสมอ ถ้านักเรียนทราบว่าครูเป็นคนตรงต่อเวลา และมาทำการอยู่เสมอ นักเรียนก็จะไปเสมอ ๆ ด้วย ครูใหญ่คนใดที่ไม่ต้องไปหาคนอื่นให้แทนครูน้อยเลยคงรู้สึกชอบคุณบรรดาครูทั้งหลาย และคงมีมานะที่จะทำงานดีสำหรับโรงเรียนต่อไป

ข. ไปแต่เช้า ครูคนใดที่ไปโรงเรียนเช้า ๆ ไม่ทัน เขาได้พลาดจากโอกาสอันยิ่งใหญ่ในการที่จะสนทนาปราศรัยอย่างปลื้มปิติกับนักเรียนของตน

ค. เป็นคนร้อนรนและภักดีต่อภาระงาน

โรงเรียนต้องการความสนใจที่จงรักที่สุด และงานที่รอบคอบถี่ถ้วนจากครูทุกคน

3. รับผิดชอบต่อพระบรมหาราชย์ คนใดที่เป็นคนทำงานร่วมกันกับพระเจ้า ย่อมไม่กล้าที่จะทำงานเลย ๆ เราจะมอบอะไรที่หย่อนกว่าที่ดีที่สุดแก่พระบรมหาราชย์ของเราไม่ได้

ครูคนใดที่จะกระทำตนให้ถึงขั้นความรับผิดชอบนี้ ต้อง

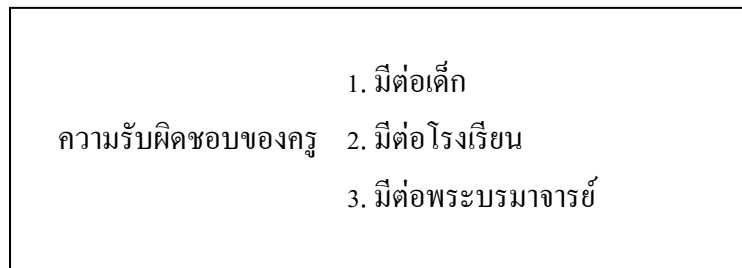
(ก) ดำเนินชีวิตที่ผ่องใส

(ข) ส่งเสริมและก่อให้เกิดบุคลิกลักษณะที่ชักชวนคนอื่น

(ค) พுகถึงพระเจ้าบ่อย ๆ มีการอธิษฐานส่วนตัวเพื่อศิษย์บ่อย ๆ เขาจะจัดซื้อนักเรียนคริสเตียนคนอื่นที่อาสาเพื่อขอให้อธิษฐานเพื่อนักเรียนคนอื่น ๆ ต่อไป เขาจะอธิษฐานมากเพื่อขอพระวิญญูญาณสติปัญญาและฤทธานุภาพ

ความรับผิดชอบของครูจะสิ้นสุดลงต่อเมื่อครูคนนั้นได้ทำความดีที่สุดแล้ว โรมในสมัยโบราณมีเหมืองหินอ่อนของพระมหากษัตริย์ ศิลาก่อนที่กรรมกรตัดออกมาจะมีผู้พิจารณาอย่างถี่ถ้วนรอบคอบ ศิลาก่อนใดที่ใช้ได้ก็มีคำว่า “เห็นชอบแล้ว” เขียนติดไว้ศิลาก่อนใดที่มีตำหนิหรือฝีมือไม่ดีมีคำว่า “ไม่มีค่า” แล้วก็กองไว้ข้างหนึ่ง “จงอุทิศสำหรับสำแดงตนให้เป็นที่พอพระทัยพระเจ้า เป็นคนงานที่ไม่ต้องอาย”

แผนผังในกระดานดำ

คำถามทดสอบ

1. พระเจ้าทรงเรียกครูให้มาทำงานอะไรที่ใหญ่โต
2. การยอมรับเป็นครูหมายความว่าครูสัญญาอะไรบ้าง
3. ครูจะกระทำอย่างไรจึงจะสมกับที่มีความรับผิดชอบต่อเด็ก
4. ครูจะกระทำอย่างไรจึงจะสมกับที่มีความรับผิดชอบต่อโรงเรียน
5. ครูจะกระทำอย่างไรจึงจะสมกับที่มีความรับผิดชอบต่อพระบรมหาราชย์
6. ความรับผิดชอบของครูสิ้นสุดลงเมื่อไร

บทที่ 10 บรรทัดฐานของโรงเรียน

1. บรรยากาศด้านวิญญาณจิต จะแผ่ทั่วไปในโรงเรียน การร้องเพลงก็เป็นที่น่านมัสการ การอ่านพระธรรมเป็นที่น่าเคารพ และทุก ๆ คนจะรู้สึกว่พระเจ้าทรงสถิตด้วย
2. สมาชิกทุกคนของคริสตจักรมีส่วนนับตั้งแต่ทารก จนถึงคนชรา
3. มีกำลังบริหารที่สามารถ เจ้าหน้าที่ที่มีหน้าที่ประจำแน่นอนทุกคน เขามีความสามารถมีกำลังและความสัตย์สุจริตพอที่จะดำเนินกิจการของเขา
4. โครงการ บทเรียนผนวกก็รวมอยู่ในการสอนรวีวารศึกษาด้วย เช่นบทเรียนที่กล่าวถึง มัชชวรีติและบทเรียนพิเศษอย่างอื่น ครูควรงดเว้นการพูดคนเดียวอย่างยืดยาวเสีย แต่ควรสรุปความบ่อย ๆ และมีโครงการต่าง ๆ ไม่ให้ซ้ำซากทำให้บังเกิดความเบื่อหน่าย
5. วันพิเศษ ก็ควรจะถือกันเป็นพิธีพิเศษ เช่นในวันคริสตมาสก็มีการฉลองครีกครั้ง วันสภากววันรวีวารศึกษา วันอนุชน วันบรรณศาสตร์ วันสตรีคริสเตียน วันพระคัมภีร์ เหล่านี้นับว่าเป็นวันสำคัญทั้งนั้น ควรมิพิธีพิเศษประจำวันนั้น
6. เปิดตลอดปี โรงเรียนรวีวารศึกษาต้องเป็นโรงเรียนที่เปิดทำการ สอนกันตลอดปี จะแบ่งเป็นภาคสั้นหรือยาวภาคละเท่าใด ไม่เป็นเรื่องสำคัญนักแต่ไม่ควรใช้อากาศร้อนอากาศหนาวเป็นเรื่องแก้ตัว
7. การประชุมครู ครูคงพอใจที่จะเข้าร่วมด้วยเหตุผล 2 ประการ คือ
  1. ถ้าโครงการนั้นมีประโยชน์ ครูก็เข้าร่วมด้วย
  2. เมื่อครูทราบว่าเป็นหน้าที่ ครูที่ซื่อสัตย์ต่อการทำงานคงเข้าร่วม
8. ฝึกหัดครูทุกคน ครูทุกคนควรเข้าเรียนตามหลักสูตรฝึกหัดครูที่กรรมการลงมติรับแล้ว และมีการให้ประกาศนียบัตรรับรองด้วย และต่อไปจะมีครูทำการสอนพอเพียง เพราะเปิดสอนชั้นฝึกหัดครูอยู่แล้ว
9. การสถาปนาครูและเจ้าหน้าที่ เพราะเหตุที่ครูและเจ้าหน้าที่ของรวีวารศึกษาเป็นทำงานสำคัญ จึงควรมิพิธีสถาปนาบุคคลเหล่านี้้อย่างเปิดเผย
10. โรงเรียนอย่างนี้จะเป็กำลังด้านวิญญาณจิตในชุมชนุมชน พระเยซูคริสต์จะทรงรับเกียรติยศโดยการดำเนินชีวิตของครูและเจ้าหน้าที่ เพราะเหตุนี้เด็ก และสังคมที่ดีก็จะได้รับการสั่งชำระด้วยอิทธิพลของครูและเจ้าหน้าที่
11. จุดมุ่งหมายของโรงเรียน คือ
  - นักเรียนทุกคนเป็นคริสเตียน
  - คริสเตียนทุกคนเป็นคนทำงาน

คนทำงานทุกคนได้รักการฝึกสอน

แผนผังในกระดานดำ

บรรทัดฐาน ของโรงเรียน	1. บรรยากาศด้านวิद्यุณจิต 2. มีสมาชิกทุกคนของคริสตจักรอยู่ 3. มีกำลังบริหารที่สามารถ 4. แผนกจัดชั้นตามวัย 5. โครงการ 6. วันพิเศษ 7. วันเปิดตลอดปี	8. การประชุมครู 9. ฝึกหัดครูทุกคน 10. การสถาปนาครูและเจ้าหน้าที่ 11. โรงเรียนที่ถึงมาตรฐานเป็น กำลังด้านจิตวิद्यุณในสังคม 12. จุดประสงค์ของโรงเรียนที่ถึง มาตรฐาน
--------------------------	---	---

คำถามทดสอบ

1. จุดประสงค์ของโรงเรียนจะปรากฏแจ้งได้อย่างไร
2. ใครบ้างควรอยู่ในโรงเรียนรวีวารศึกษา
3. ความสามารถของเจ้าหน้าที่จะปรากฏขึ้นมาอย่างไรได้
4. เราจะแบ่งชั้นในโรงเรียนอย่างไร
5. ทำไมครูควรเข้าในการประชุมครู
6. ควรจัดให้มีโครงการชนิดใดขึ้น
7. มีวันพิเศษใดบ้างที่ควรกระทำพิธีกัน
8. ทำไมครูควรเข้าในการประชุมครู
9. ครูควรได้รับการฝึกหัดอย่างไร
10. ครูและเจ้าหน้าที่จะตั้งค่นงานของเขาโดยพิธีใด
11. โรงเรียนรวีวารศึกษามีอิทธิพลเหนือชุมชนนุมนอย่างไรบ้าง
12. อะไรเป็นจุดประสงค์ของโรงเรียนที่ดีถึงมาตรฐาน